

கனவ
நிலக்கிய
மாத
சந்திஷை

181

புரட்டாதி 2022
சிறப்பிதழ்

100/-

ஆசீஷாசி

ப்ரதம ஆசர்யர் : க.புரணீதரன்

மு. அநாதரட்சகன்
சிவ. இராஜேந்திரன்
சி.ரமேஷ்
இ.சு.முரளிதரன்
அழ. பகீரதன்
க.சிவகரன்
புலோலியூர் வேல்நந்தகுமார்
க.தணிகாசலம்

க.தணிகாசலம்
சிறப்பிதழ்

பொருளடக்கம்

கட்டுரைகள்

மக்கள் ஒலைக்கியம் படைப்பாளி க.தணிகாசலம்
மு.அனாதரட்சகன்..... 03

தோழர் க. தணிகாசலம்
வாழும் பொதுவுடையை செயற்பாட்டாளர்
சி.வி.ரிராஜேந்திரன்..... 06

தணிகாசலம் சிறுக்கதைகள் உணர்த்தும்
சலுக மெய்மையும் மனித
அசைவியக்கமும்
சி.ரமேஷ்..... 11

“கதை முழுயுமா...?”
சிறுக்கதைத் தொகுதி சில குறிப்புகள்
இ.ச.முரளிதரன்..... 28

“தாயகம்” ஆசிரியர் க.தணிகாசலம் உடனான
எனது நெருக்கம்
அழ. பக்ரதன்..... 30

க.தணிகாசலம்:
ஒரு மக்கள் கலை ஒலைக்கியம் படைப்பாளியின்
வாழ்வும் வழியும்
க.சி.வகரன்..... 34

தணிகாசலம் அவர்களின் கவிதைமுகம்
“வெளியிபு” தொகுப்பை
முன்வைத்து ஒரு பார்வை
புலோலியூர் வேல் நந்தன்..... 37

சிறுக்கதை

க.தணிகாசலம் - 16

கவிதைகள்

க.தணிகாசலம் - 10, 33, 40

நேருகராணால்

க.தணிகாசலம் - 22

జీవన్తు

2022 పుర్టాతి తెఱు - 181

పిరతమ ఆశిరియార్

క.పరణీంగ్రామ

తుణై ఆశిరియార్కాలు

వెర్స్‌నీవేలు తుష్టియాన్తహఁ
ప.విష్ణువుంతీని

పత్రిపాశిరియార్

కలానీతి క.కలామణి

తొటార్పుకుణకు :

కతల లికమీ
సామయ్యాన్తహర ల్యులాచ్చిసీలాయార్ వీతి
అల్వాయి వటమిర్చు
అల్వాయి
ఉలంగుక.

ఆలోచకర తుము:

శి.క్రి.నిట్రాజ్ఞా

తొళాలుపోచి : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

వాస్కిం తొటార్పుకులు

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

ఇచ్చానీకయిలు నిటముప్పు అంణైతుతు
ఔక్కాంకసిం క్రుతుకున్కుము
అవుంఱై ఎమ్మియి ఆశిరియార్కాలు
పొర్చుపుత్తెయవర్కాలు.

జీవన్తు సంతూ లియార్

తమిర్చి - 100/- ఔణ్ణుసంతూ - 1500/-

బెంగ్లార్ - \$ 60.U.S

మణియోంగ్

అల్వాయి తపాలు నీణైయత్తిలు
మాంచుకుణ్ణుయాక అన్నాయి వైకువుము.

అన్నాయి వేణుయి పెయార్/ముకువి

K .Bharaneetharan,

Kalaiaham ,

Alvai North west, Alvai.

పాశు ములుమ సంతూ చెఱుతు విరుపువోర్
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

జీవన్తు

(కతల లిలక్కియ మాత చండిచికిక)

అధికుర్ తమ తియ ఇతు
ఔధ నీర్ తణైన మాణు
శశి తనుమ మంకుసీ ఎణైన
చశప్పిత్తిట ఊఱ్ఱి ఊఱ్ఱి...
పుణియోర్ ఉలకమ చశపోం!.
- పాతితూచం-

మంకుసీ పటెప్పాణి క. తణీకాశలము

క.తణీకాశలము అవర్కణులు నాముతు లిలక్కియ ఉలకమ నణుకు అర్థియము. తాయమ చండిచికయిన ఔశిరియాక విలాంగుపవర్. ఎల్లావుర్రింగుము మెలాక శలుక చశయ్యపాట్టాలారాక విలాంగు వరుపవర్. తోచియ కతల లిలక్కియిపు పోరవెయిను ఇణైనఁ చశయలారాక పల ఔణ్ణుకులాక పణ్ణియాఱ్ఱి వరుపవర్. ఔటుకుపట్ట మంకున్కుకూక తను కురణుల ఎముతుతు చశయ్యపాట్టాకులు మేర కొణును వరుపవర్. పల వేవు శాతీయిపు పోరాట్టాంకసిలు పాంకు కొణుంటవర్. తాను వరితుకు కొణుంట కొణుంకుయిలు ఇరుంతు చంఱుమ పిచుకామల తనుతు తోముర్కగుణుటను చేర్చంతు ఇయింకి వరుపవర్. ఎంత ఇటతుకుయిమ ముతనుమయై విరుమపాతు చశయ్యపాట్టుకు మంకుయితువుమ కొటుతు వరుమ అంరుమయాన మనితర్.

పిర్మపది, కతత ముధుమా ఎనున్నామ ఇరు సిరుకుతుత తొకుతికణుల లిలక్కియ ఉలకింగు తన్తుసాం. కురితు కాలతుతిల నష్టాపెంచ పోర పంచియ అర్థితుకు ఇవిలు తొకుతికణిలుమ వెలియాను కతతకుల అవశియ మానువై. మేఘుమ వెలిప్పు ఎనున్నామ కవితుత తొకుతియైయుమ వెలియిట్టుసాం. నాటకంకులు ఎముతియిరుపుపోతోటు కట్టుగురైకులుయుమ ఎముతియిరుంకుణుంచార్. మంకులోటు మంకులాక నీణురు మంకున్కుకూన పోరాట్టాంకణులు నీకప్పుతుయిరుంకుణుంచార్. మనిత సమతువుతుత లిలక్కాకు కొణును ఇయింకుపవర్. పొతువుతుమక కొణుంకుయిలు పిఫిపులువ్వాక పొతునులు వేణుండ ఇయింకి వరుపవర్ తణీకాశలము అవర్కణులు. కమ్పునిసుంకట్చి (ఇట్టు) యిల ఆంకతువుమ వకితు వరుపవర్. క.తణీకాశలము జీనాయిక ముఱపోకు మంకుల లిలక్కియిపుపటెప్పు మున్నెణాధికసిలు ఔరువరాకు కగుతుత. తకువుపవర్. ఇను ఔటుకుమరఱుకు ఎత్తిరాన కురాలాక ఇవరతు పటెపుకుల పల వెలియాకిను. మొతుతుతిల తనుతు వాప్తునాణుల పిరుగుంకూక చెలవుప్పితు వాప్తును వరుమ ఉణును మనితర్ క. తణీకాశలము.

జిమ్పతు ఔణ్ణుకున్కు మెలాక లిలక్కియిమ, శలుక చశయ్యపాటుకసిలు ఇటెవెలియించు ఎట్టు వరుమ క.తణీకాశలము అవర్కణుల కెణరవికుమ ముకుమాక ఇవితుమై జీవన్తు వెలియిట్టు పెరుమ కొణుకిన్నతు.

- క.పరణీంగ్రామ

జీవన్తు కిటాకుము ఒట్టుకుము/ విఱ్పువులు

1. పుతుకుకుటము - తిఱునులవులి
2. ప్యూపాలశింకుమ పుతుకుశాశుల - యాప్తుపాణుము, కొమ్ముము చెట్టుతెలు
3. పరణీ పుతుకుకు కుటము - నెంలియిధ
4. పణుటారవునునియిం పుతుకుశాశుల - వుపునుయా
5. అ.యెసరాసా
6. మ.యామ్రువును - తిరుకోణమణులు,
7. కున్తర్మంతము - అ.అజున్తము
8. సి.రమేషు
9. నొ.నవరాణ

இன்றைய ஈழத்துச் சூழலில் சமூகம், அரசியல், கலை இலக்கியங்கள் என்பல தளங்களிலும் குறிக்கோருடன் இயங்கி வருகின்றவர்களை கைவிரலில் எண்ணிக் கூறிவிட இயலும். இத்தகையவர்களில் “தாயகம்” இதழ் ஆசிரியர் எழுத்தாளர் க.தணிகாசலம் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர். இவரது ஓயாத பயணத்தினை அறிந்தவர்களால் இதனை நன்கு உணர்ந்து கொள்ள இயலும்.

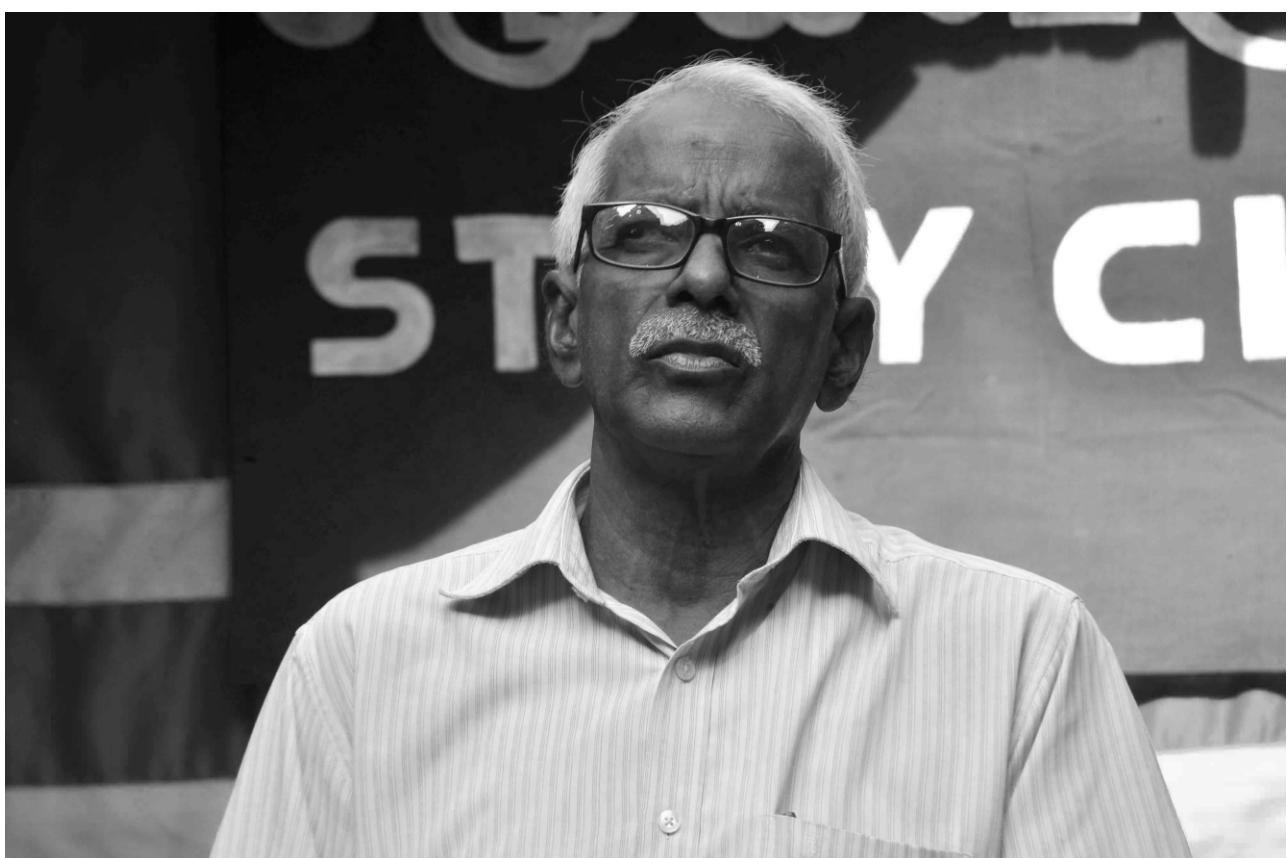
இன்றைய இலக்கிய உலகின் சலசலப்புக்களை உற்று நோக்கின் க.தணிகாசலத்தின் அமைதியும், அடக்கமும், தனித்த ஆனுமையும் எம்மை பிரமிக்க வைப்பன். அப்படியொரு தளராத உறுதியும், தனித்த ஆனுமையும் இவரது இலக்கியப் பயணத்தில் செறிந்து கிடக்கின்றது.

இவரது எழுத்துப்பணி ஆதிக்க மூடுதிரைகளை அகற்றி, அடிநிலை மக்களை எழுச்சியுறச் செய்யும் நோக்கிலானது. க.தணிகாசலம் அவர்களால் பெரிதும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட இலக்கியக் கொள்கை “மக்கள் இலக்கியம்” என்பதாகும். இதற்காக, இன்றுவரை எழுத்து, பேச்சு, செயற்பாடு என்கிற மூன்று நிலைகளிலும் உறுதியாக நின்று செயற்பட்டு வருபவர். அத்தகைய மக்கள் இலக்கியம் குறித்தும், அதன் கருத்து நிலை குறித்தும் சிந்தித்த ஒரு சிலரில் க.தணிகாசலமும் தவிர்க்க முடியாத ஒருவராக விளங்குகிறார்.

தன்னை ஒரு எழுத்தாளன் என எதிலும் விளம்பரப்படுத்திக் கொள்ளாத பண்பினர். அடக்கமாக இருந்துதனது மக்கள் இலக்கியப் பணியில் ஈடுபட்டு வருபவர். எழுத்து என்பது விளம்பரத்துக்கோ தன்னை முன்னிலைப்படுத்தலுக்கோ உரிய ஒன்றால்ல. அது சுரண்டலும் அடக்கு முறையும் கொண்ட தனி உடமை அமைப்பை மாற்றி அமைப்பதற்கான சாதனம் என்பதில் கராராக நிற்பவர். அதனை ஏற்றுக்கொண்டு அதற்கெனவே தன்னை அர்ப்பணித்துள்ளவர். இதனை அவரது

மக்கள் இலக்கியப் படைப்பாளி க.தணிகாலம்

■ மு.அநாதரட்சகன் ■

எழுத்துக்களின் சாரத்தினைத்தேட முற்படுவோர் இலகுவாகக் கண்டறிய முடியும்.

வர்க்க சமுதாயத்தின் ஏற்றத் தாழ்வுகளையும், கோரத்தனங்களையும் இனங்காட்டுவதனாடாக, ஏகப்பெரும்பான்மையினரான உழைக்கும் மக்களது துயர் நிறைந்த வாழ்வுச் சிக்கல்களை எடுத்தியம்பி, அத்தகைய சமூக அமைப்பினை மாற்றியமைப்பதற் கான திசைகாட்டலினை வழங்குவது அவரது படைப்புக்களின் சிறப்பம்சமாகும்.

“வறுமையும், பிணியும் வருத்தமும் வாய்ப் பின்மையும் பீடித்த மக்கட்பிரிவின் மீட்சிக்காகவும், விடுதலைக்காகவும், விமோசனத்துக்காகவும் உழைக்க வேண்டும் என்னும் வேட்கை அவரிடம் நிரம்புவதன்”

என அவர் பற்றி கவிஞர் இ.முருகையன் “பிரம்படி” சிறுகதைத் தொகுதி முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளது கவனத்திற்குரியதாகும்.

க.தணிகாசலம் ஈழத் தில் ஜனநாயக முற்போக்கு மக்கள் இலக்கியப்படைப்பு முன்னோடி களில் ஒருவர். பொதுவுடமையில் நாட்டமும், சமதர்ம வேட்கையும் மிக்கவர். இந்த நாட்டு ஏழை எனியவர் களையும் உழைப்பாளி மக்களையும் நேசிப்பவர். உழைப்பாளி மக்களிடையே பிறந்து வளர்ந்து உழைத்துப் பண்பட்டவர். அவர்களது சுகதுக்கங்களை இதயம் ஒன்றி அனுபவித்து உணரும் ஆற்றலைப் பெற்றவர். அந்த உணர்வுகளை இலக்கியப் பண்புவாய்ந்த சிறுகதைகளாகத்தந்துள்ளவர்.

க.தணிகாசலத் துடன் உரையாடுவது வித்தியாசமான அனுபவங்களை தரும். உரையாடலில் அவரது பரந்த மனப்பாங்கினை உணர்முடியும். மிகச் சாதாரண குடும்பத்தில் பிறந்த அவர் அச்சகத் தொழிலாளி. அச்சக்கோப்பு அவர் விரும்பிச்செய்த பணி. அதன் மூலம் தன்னைத் தகுதிப்படுத்திக் கொண்டிருப்பவர். இதனால், உழைப்பும், வர்க்க உணர்வும் என்றும் அவருடன் ஓட்டியே இருப்பன.

க.தணிகாசலம் சிறுகதை எழுத்தாளர், கவிஞர், இதழாசிரியர், கட்டுரையாளர், நாடகாசிரியர், மக்கள் இலக்கிய வழிகாட்டி, அரசியல் செயற் பாட்டாளர் இப்படி பண்முக ஆற்றலோடு ஜம்பது ஆண்டு களுக்கு மேலாக இயங்கி வருகின்ற மூத்த படைப்பாளியும் கூடு.

இவரது படைப்பாக்கத்திற்கன சிறுகதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள், நாடகப்பிரதிகள், ஆசிரியத் தலையங்கங்கள் என்பவற்றில் காணலாம். ஈழத்து இலக்கிய உலகுக்கு “பிரம்படி” (1988) “கதை முடியுமா?” (1995) என்கிற சிறுகதைத் தொகுதியையும் தந்தவர். இவரது அதிகம் பேசப்படாத ஆக்கத்திற்கன் நாடகப்பிரதியாக்கமாகும். “மது தந்த மனமாற்றம்”, “தாழ்வு”, “பண்பு எங்கே”, “பொம்மலாட்டம்”, “இலக்கியக்கனவு”, “பண்டார வன்னியன்”, “வரட்டுமடா” “அடுத்தமுறை” “குரங்குகளும், பூனைகளும்” , “எங்களைப் பிரிக்கொலாது” என்பவை மேடையேற்றப்பட்ட இவரது நாடகங்களாகும்.

“குழுதன்” என்கிற பெயரில் சிறுகதைகள் எழுதி வருபவர். இவரது சிறுகதைகள் உள்ளடக்கத் தகுதி யானவை என விமர்சகர்களால் பாராட்டப்படுவது. தனிகையன் என்கிற பெயரில் கருத்தாழமும், சொல் ஓட்டமும், சிந்தனைச் செறிவும் நிறைந்த கவிதை களைப் படைப்பவர். தவிர, இவரது கட்டுரைகள், ஆசிரியத் தலையங்கங்களும் முக்கியமானவை. சமகால அரசியல் சமூக நிலைமைகளை தற்க்க நியாயங்களுடன் எடுத்துரைப்பவை.

க.தணிகாசலத்தின் சிறுகதைகள் உள்ளடக்கத் தகுதில் ஆழமும், விரிவும் கொண்டவை. எமது அன்றாட வாழ்வில் நிகழும் அவலங்களின் யதார்த்தங்களை தரிசித்துக் கொள்வதற்கும், உண்மைகள் பற்றி நிதானித்துக் கொள்வதற்கும் இடமளிப்பவை.

இது பற்றி சி.சிவசேகரம் “கதை முடியுமா?” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பில் குறிப்பிட்டது கவனிப்புக் குரியது.

“க.தணிகாசலத்தின் சிறுகதைகளின் சிறப்பான பண்பு அன்றாட வாழ்வின் எளிமையான நிகழ்வுகள் மூலமும், அந்த நிகழ்வுகள் மனித மனங்களில் ஏற்படுத்தும் தாக்கங்களின் மூலமும் மிகவும் சிக்கலான ஒரு வாழ்க்கைச் சூழலைத் தெளிவுபடச் சித்திரிப்பது என்பேன்”

அவ்வகையில் “பிரம்படி” என்கிற கதை இலக்கிய உலகில் மிகுந்த வரவேற்பைப் பெற்றகதை இதுஜோபாப்பாவிலிருந்து வெளிவந்த “ஓசை” சிற்றிதழில் மீள் பிரசரமானது. நீண்ட காலங்களுக்கு முன்பாக வாசித்த அக்கதை இன்னும் நினைவில் நின்று வதைக் கிறது. இந்திய இராணுவத்தினர் பிரம்படியில் நிகழ்த்திய கொடுரம் குறித்து குமைந்துபோன அவரது மன நிலையை அக்கதை பிரதிபலித்தது. இந்திய இராணுவத்தின் கோர முகத்தினை வெளிவூடுக்குக் காட்டிய அதனை இன்று படிக்கையிலும் அக்கதை ஒரு திகிற்பிரதியாகவே உள்ளது.

இவரது படைப்புத்திறனுக்கு வகை மாதிரியாக இதனைக் குறிப்பிடலாம். இக்கதை, கிராமமொன்றில் வாழ்ந்த மக்கள் கண்மூடித்தனமாக ஏவப்படும் ஷெல் களால் அகதிமுகாமொன் றுக் குள் முடங்கிவிடுகிறார்கள். அங்குவந்து சேர்ந்தவர்களில் முத்துச்சாமி யரும் ஒருவர். காந்திய ஆண்மீகவாதி. ஆங்கில மொழிப்புலமையுள்ளவர். தனியார் கம்பனி ஒன்றின் மேலாளர். அதே முகாமில் பொதுத் தொண்டு புரியவந்த இளைஞர்களில் ஒருத்தன் சிவநாதன். இவர்களின் ஊடாக கதை நகர்த்தப்படுகிறது. கதையின் இறுதிப் பகுதி இவ்வாறுள்ளது.

“காந்தியின்ரை படம் மட்டும் உடையேல்லை” படத்தைப்பார்த்தபடி எந்த வித உணர்வுமில்லாமல் ஒரு செய்தியாளனைப்போல அமைதியாகச் சொல்கிறார் முத்துச்சாமி.

“ஓம்... ஆனால்... காந்தியின்ரை கைத்தடி நழுவி விழுந்து எங்களைக் காயப் படுத் திப் போட்டுது.” உடைந்த

கண்ணாடித்துண்டொன்றை நிதானமாக விரல்களால் தடவியபடி அந்த இடிந்த வீட்டையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு கூறுகிறான் சிவநாதன்.

அவனது வார்த்தைகள் ஆயிரம் பிரம்படிகளாக அவரது இதயத்தில் பட அதிர்ச்சியுடன் அவனைத் திரும்பிப்பார்க்கிறார் அவர்.

என முடிகிறது கதை. இங்கு பிரம்படி என்பது இராணுவ அழிவிற்குள்ளான சிற்றுராக்களில் ஒன்று என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

க.தணிகாசலத்தின் சிறப்பு, தான் கண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்த்த சமூகத்துக்கு நெருக்கமாக வும், நேர்மையாகவும் இருப்பதுதான். தான் வாழுகின்ற சமூகத்தை இரண்டு விதத்தில் புரிந்து வைத்திருப்பவர். ஒன்று, வர்க்க அடிப்படையில் பொருளாதார சமத்துவமற்ற சமூகம். மற்றது, இனம், மதம், சாதி, மூடநம்பிக்கைகள் சார்ந்த சமூகம். இவற்றின் தளைகளி விருந்து விடுதலைபெற வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்துவனவாகவே இவரதுபடைப்புக்கள் உள்.

இவரது பெரும்பாலான கதைகள் கிராமங்களையே களமாகக் கொண்டவை. தொழிலாளர்கள், கூலி விவசாயிகள், மீனவர்கள், கைவினைஞர்கள், விளிம்பு நிலையிலுள்ளவர்கள், அபலைகள், ஒடுக்கப்பட்டவர்களே இவரது கதைகளில் நீக்கமற இடம் பெறுவர்கள். இத்தகைய எனிய மாந்தர்களின் வலிகளை மட்டுமல்லாமல், அன்பையும், பாசத்தையும், நம்பிக்கையையும் வெளிப்படுத்தும் கதைகளையும் எழுதினார். இவர்களில் தன்னையும், தன்னில் இவர்களையும் காண விலைபவர்.

இதுவே க.தணிகாசலத்தை மனிதநேயப் படைப்பாளியாக உயர்த்தியது.

அத்துடன், இவர் சமூகபொருளாதார அரசியல் விடுதலைக்காக உழைக்கும் மக்களை அணிதிரட்டிப் போராடும் புதிய மனிதர்களை மையத்துக்குக் கொண்டு வந்தவர். சமகாலத்தில் மக்கள் முகம் கொள்ளும் பன்முக ஒடுக்குமறைகளுக்கு எதிரான போராட்டங்களை வெல்லாம் தன்னையொரு களப்போராளியாக நேரில் ஈடுபடுத்திக்கொள்பவர். இதற்கு அவரது மார்க்சிய நிலைப்பட்ட ஈடுபாடும், நம்பிக்கையுமே காரணமென்னாலும்.

ச.தணிகாசலம் குறித்து சிறப்பித்துக் கூற வேண்டிய இன்னொரு அம்சம் “தாயம்” முதலாவது இதழ் 1974 இல் வெளிவந்ததிலிருந்து இன்றுவரை அதன் ஆசிரியராகத் தொடர்வது தான். “தாயகம்” இதழ் தனது இலக்கியக் கொள்கையாக சமூகநோக்கு, மன் வாசனை, யதார்த்தவாதம், மக்கள் இலக்கியம், மார்க்சிய அனுகுமுறை என்பவற்றை வரித்துக் கொண்டு தனது தடத்தில் பயணிக்க பங்களிப்பினை வழங்கி வருபவர். அதனுராடாக, ஏனைய

படைப்பாளிகளின் படைப்புக்களை இனங்களை அவற்றை மக்கள் மத்தியில் கொண்டு செல்வதிலும் தனது இலக்கியப் பங்களிப்பினை ஆற்றிவருபவர். இது இவர் தொடர்ந்து “தாயகம்” இதழ் மூலம் ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்திற்கு ஆற்றி வருகின்ற பணி ஆகும். இவரது இலக்கியப் பணியின் முக்கியத்துவம் “தாயகம்” இதழின் பரினாமிப்பினாடாகவேபார்க்கப்படுகிறது.

க.தணிகாசலத்தின் இயங்கு தளங்களாக இருப்பவை இலங்கை தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை, புதிய ஜனநாயக மார்க்சிச லெனினிசுக்கட்சி, சமூக நீதிக்கான வெகுஜன அமைப்பு, சமூக விள்ளானப்படிப்பு வட்டம் என்பனவே. இவற்றின் அமைப்பாக்க முன் முயற்சிகளை வலுப்படுத்துவதிலும், செயற்பாடுகளை முன் நகர்த்துவதிலும் தனது காத்திரமான ஈடுபாட்டினை வெளிப்படுத்துபவர். அதற்காக எந்தச் சூழலிலும் இடையறாது இயங்கிக் கொண்டிருப்பவர். வாசிப்பு, எழுத்து, உரையாடல் என உயிர்போடிருப்பவர். திறந்த உரையாடல்களில் கலந்து கொண்டு தனது கருத்துக்களை நிதானமாக முன்வைப்பவர். இவரது நட்பு வட்டம் குறுகியது. ஆயினும் எல்லோரையும் மத்தது பழகும் பண்புடையவர். தன்னுடன் இருப்பவர்களை உற்சாகப்படுத்துவதை ஒரு பணியாகவே கொண்டிருப்பவர்.

க.தணிகாசலத்தின் சிறப்பு அவர் எப்போதுமே தனது தனிப்பட்ட வாழ்க்கை நலன்களை முதன்மைப் படுத்தி வாழ்ந்தவரல்ல. உழைக்கும் மக்களின் மேன்மையைப் பற்றிய கரிசனையுடனேயே எம்முடன் வாழ்ந்து வருபவர். மனித குலத்தின் உழைப்பிலும், அறிவிலும், செயல்திறனிலும், கலையுணர்ச்சியிலும் விளையும் அனைத்தையும் துய்ப்பதற்கான ஒரு வாழ்வையே மார்க்சியம் வாழ்க்கை என்கிறது. அந்த வாழ்வை நிதர்சனத்தில் தரிசனமாகக் கொண்டிருப்பவர் எழுத்தாளர், “தாயகம்” ஆசிரியர் க.தணிகாசலம் என்பது மிகைக்கூற்றல்ல.

இத்தகைய ஆளுமைப்பண்புகளையுடைய ஒருவரை கௌரவிக்க வேண்டியது. நம் கடமை. அதனை “ஜீவநதி” இவ்வேளை செய்ய முன்வந்திருப்பது மகிழ்ச்சிக்குரியதும், போற்றுதலுக்குரியதுமாகும்.

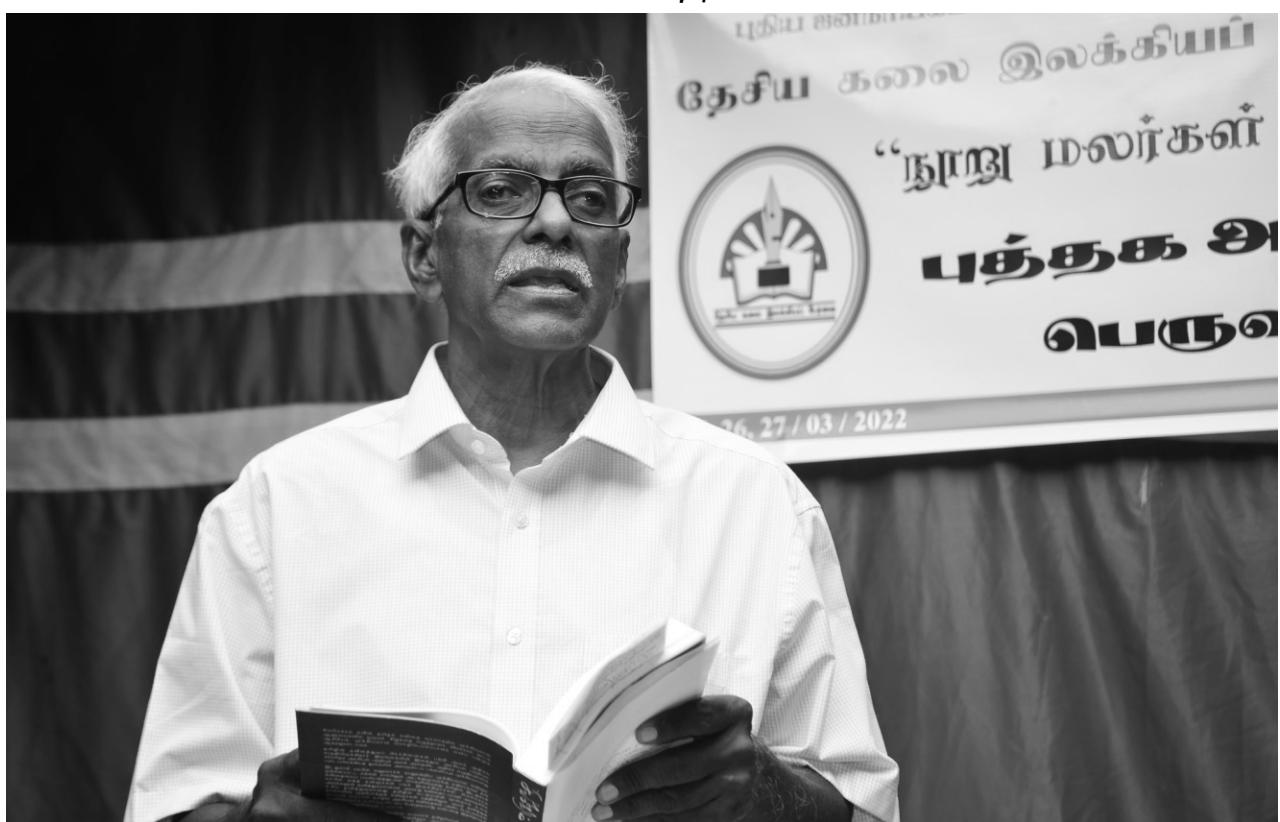
“கம்யூனிஸ்டுகள் தாங்களது கருத்துகளையும் நோக்கங்களையும் மூடி மறைப்பதை வெறுத்து ஒதுக்கிறார்கள். இன்றுள்ள சமுதாய அமைப்பு ஒவ்வொன்றையும் பலவுந்தமாக வீழ்த்தினால் தான் தமது குறிக்கோள்கள் நிறைவேறும் என்று வெளிப்படையாகவே அறிவிக்கிறார்கள். ஆனாலும் வர்க்கங்கள் அஞ்சி நடைக்கட்டும். ஒரு கம்யூனிசிப் புரட்சி வருகின்றது. இதில் பாட்டாளிகளுக்கு இழப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை. தாங்களது அடிமைச் சங்கிலியைத் தவிர. ஆனால் வென்று பெறுவதற்கு ஓர் உலகம் இருக்கின்றது”

-மார்க்ஸ், ஏங்கல்ஸ் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை.

மனித வாழ்வு மிகவும் பெறுமதி மிக்கதாகும். அதனை சமூக விஞ்ஞான கண்ணோட்டத்தில், அறிவுப் பூர்வமாக விளங்கிக் கொள்வது தனி மனிதனுக்கு மட்டுமன்றி சமூகத்துக்கும் பயனுள்ளதாக அமையும். மனித குலம் படைத்தவித்துள்ள அறிவுக் கருவுலங்களை தொடர்ந்து கற்பது, அவற்றை சமகால அரசியல் பொருளாதாரம், சமூக இயக்கம், பண்பாடு போன்ற விடயங்களில் பொருத்திப் பார்ப்பது, அதற்கேற்ப செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்துச் செல்வது போன்றன மானுட வாழ்வின் பெறுமதியை அதிகரிக்கச் செய்யும். இத்தகைய பணியில் ஈடுபட்டுள்ளோர்கள் பொது இலக்கியின் அடிப்படையில் ஒன்றிணையும் போது சக்தி பலமாகின்றது. இதன் பொருட்டு நேர்த்தியாக அமைக்கப்படும் ஒழுங்கு அமைப்புகள் அனுபவப்பகிர்வக்கும் சுயவிமர்சனம் விமர்சனம் ஆகிய பலமான ஆயுதங்களைப் பலப்படுத்துவதற்கும் இடமளிக்கின்றது. சுய நலத்தை முற்றுமுழுதாக விலக்கி, பொதுநலன்களுக்கு முக்கியத்துவமளிக்கும் இத்தகைய வரலாற்றுக் கடமைக்கு வழி வகுப்பது பொதுவுடமைக் கொள்கையும் அதன் ஒளியில் செயற்படும் கட்சிகளுமாகும். அத்தகைய கட்சியில் உறுப்புரிமை பெறுதல், கட்சியின் அடிப்படையாக இருக்கும் கடமைகளையும் பொறுப்புகளையும் ஏற்று செயலாற்றுதல், பொதுவுடமை சார்ந்த ஒழுக்கத் தைத் தொடர்ந்து பின்பற்றி நடத்தல், தலைமைத்துவம் ஏற்றல் போன்றன சமூகத்தில் முன்னேறியவர்களுக்கே சாத்தியமாகின்றது. அத்தகைய முன்னேற்றம் சொத்து, பணம், அந்தஸ்த்து, நெட்டுறு பண்ணும் கல்வி, சாதி போன்றவற்றினாலன்றி, உயர்ந்த இலட்சியம், பயனுள்ளஅறிவு, கூட்டாக இணைந்து மேற்கொள்ளப்படும் செயல், பலருக்காக வாழும் உன்னதம், மறுத்தனம், மறுத்தல்,

தோழர் க.தணிகாசலம் வாழும் பொதுவுடமை செயற்பாட்டாளர்

சிவ. இராஜேந்திரன்

மகிழ்ச்சிக்காகப் போராடுதல் போன்ற உயர்ந்த ஆளுமைகளால் தீர்மானிக்கப் படுகிறது. இவ்வாறான ஆற்றல் களைக் கொண்டவர் களின் வாழ்க்கை முன்னுதாரணங்களைக் கற்பது, அனுபவங்களைப் பகிர்ந்துக் கொள்வது, அவற்றைப் படிகளாகக்கொண்டு மேலமூவது பலருக்கும் பயன்தருகின்ற செயலாகும். அந்த வகையில் திடமான கொள்கைப்பிடிப்புடன் செயற்படும் தோழர் க.தணிகாசலம் மேலே குறிப்பிட்ட ஆளுமைகளை ஒருங்கே கொண்டவர் என்பதில் பெருமையடைய முடியும். அவரது வாழ்வின் முழுமையினை அறிந்துக் கொள்வது இளம் செயற்பாட்டாளர்களுக்கு மிகவும் பயனுள்ளதாக அமையும். அவரது பிறப்பு, வளர்ச்சி, தத்துவ நிலைப்பாடு அதற்கேற்ற வகையிலான நடைமுறை, அதனை ஒழுங்கமைக்கும் தாபனம், இவற்றின் விளைவாகத் தோன்றும் தோழமை ஆகிய விடயங்கள் இங்கு கவனத்தில் கொள்ளப் படுகின்றது.

பிறப்பு, கல்வி, வளர்ச்சி

தோழர் க.தணிகாசலம் 1946ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 28ம் திகதி பிறந்தவர் ஆவார். யாழ்ப்பாணம் அச்சுவேலியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். பெற்றோர்கள் கந்தையா மற்றும் சின்னம்மா ஆகி யோராவார். மூத்தவர் சகோதரி ஆவார். திரு நெல்வேலியில் அமைந்திருந்த பரமேஸ்வரா கல்லூரி யில் (தற்போது யாழ் பல்கலைக்கழகம்) சிரேஸ்ட் தராதரம் வரை கல்வி கற்றார். சிறந்த எழுத்தாளராக வும் மேடைப் பேச்சாளராகவும் விளங்கிய புலமையாளர் வித்துவான் க.வேந்தனார் (1918- 1966) அவர்களிடம் தமிழ் மொழியைக் கற்றார். இத்தமிழ் ஆசிரியரே தணிகை அவர்களுக்கு சிறுக்கைகளை எழுத வழி காட்டியதாக அறிய முடிகின்றது. சிறுக்கைகளை எழுதவும் வகுப்பறையில் அவற்றை வாசிப்பதற்கும் அவரே இடமளித்துள்ளார்.

பின்வந்த நாட்களில் சுவாமி விவேகானந்தரின் சிந்தனைகளில் கவரப்பட்ட இவர் உயர்ந்த இலட்சியங்களாலும் சிந்தனைகளாலுமே பயன் தரும் செயல்களை ஆற்றலாம் என்பதை அறிந்துக் கொண்டார். விவேகத் தின் அவசியம், உண்மையைக் கவனமாக ஏற்றுக் கொள்ளல், விரிவான அறிவைத் தேடுதல் சுய வலிமையை விருத்தி செய்துக் கொள்ளல் போன்றன வற்றின் முக்கியத்துவத்தை விவேகானந்தரின் கருத்துகளில் இருந்து தெரிந்துக் கொண்டார். இவை பற்றிய தேடல் மற்றும் வாசிப்பு ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்தியதோடு தனது சகபாடுகளிடமும் கருத்துக் களைப் பகிர்ந்துக் கொண்டார்.

அதேவேளை தமிழர்களின் உழைப்பு சார்ந்த பண்பாடு மற்றும் சுதேச கலாசாரம் மற்றும் பண்பாட்டின் அவசியம் பற்றிய கரிசனை காரணமாக தனது கவனத்தை அவற்றை நோக்கி செலுத்தியதோடு, அவற்றைப் பாதுகாப்பதன் முக்கியத்துவம் குறித்து சிந்தித்துள்ளார். மேலைத் தேய கலாசாரம் மற்றும்

பண்பாட்டின் ஊடுருவல் காரணமாக சுதேச பண்பாடு படி ப்படியாகத் தேயவுறுவதை நேரடியாகவே கண்டு கொண்ட அவர் அதற்கெதிரான உரையாடல்களிலும் ஈடுபட்டார். கீழேத்தேய பண்பாடு மேலைத் தேய பண்பாட்டம் சங்கங்களுக்கு எவ்வகையிலும் குறைவானதல்ல என்ற தெளிவே இதற்கு காரணமாகும். அப்போது அவரது வயதுபதினாறாக இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

1958ம் ஆண்டு கலவரம் தோழர் அவர்களை மேலும் சிந்திக்கத் தூண்டியது. பேரினவாதத்தின் கொடுரமான தாக்குதல்கள் காரணமாக தமிழ் மக்கள் பட்ட வேதனைகள், இழப்புகள், கண்ணீர், பாதுகாப்பற்ற நிலை, அகதிகளாக இடம் பெயர்ந்தமை போன்றன இதற்கு காரணங்களாக அமைந்தன. அவரது தந்தையும் இக்கலவரத்தில் அதிகம் பாதிக்கப்பட்டவராக இருந்தார். தென்னிலங்கையில் புகையிலை உற்பத்தி வியாபாரத் தில் ஈடுபட்டிருந்த அவர் அனைத்தையும் இழந்தவராக, மனவேதனைப் பாதிப்புக்குட்பட்டவராக, அகதியாக வடபகுதிக்கு வந்து சேர்ந்த நிலமைகள், கண்ட காட்சிகள், அவரை பாதுகாப்பான நாடு ஒன்றின் அவசியத்தை உணர்த்தியது. நாடு முழுவதும் எழுந்த இனவெறி தீயானது இதே வயது பிரிவைச் சேர்ந்த அனைவருக்குமே தனியான, பாதுகாப்பான தேசம் ஒன்றின் தேவையை உணர்த்தியது.

58 இனவெறித் தாக்குதல் தொடர்பான பல்வேறு கலந்துரையாடல்களில் ஈடுபட்ட தோழர் தணிகாசலம் அவரது எதிர்பார்ப்பின் அடிப்படையில் “இலட்சியக் கணவு” என்ற நாடகத்தை உருவாக்கினார். விடுதலை வேட்கையுடன் இருந்த பலர் இந்த நாடகப் பிரதியை பல தடவைகள் வாசித்தனர். தமிழ் பேசும் மக்கள் சம உரிமையுடன் வாழ வேண்டும் என்ற எண்ணத்தைத் தூண்டும் வகையில் இந்நாடகம் அமைந்திருந்தது. இதனை மேடையேற்றுவதற்கு பலரும் முன் வந்த போதிலும் பாதுகாப்புக் காரணங்களை முன் வைத்து அனுமதி மறுக்கப்பட்டது. எனினும் அந்நாடகத்தின் மையப் பொருளை பலரும் ஏற்று கருத்துரைத்தமையை அறிய முடிகின்றது.

அதனைத் தொடர்ந்து வந்த காலத்தில் தமிழ் சமூகத்தில் நிலவும் சாதி வேற்றுமைகள், பாகுபாடுகள், கொடுமைகள் தொடர்பில் இவரின் அவதானம் செலுத்தப்பட்டது. மனித பண்பாட்டின் கீழ் நிலையில் வைத்து நோக்கப்படும் சாதிய வெறி தொடர்பில் பலருடன் உரையாடல்களை நடத்திய தோழரவர்கள் மக்களுடு கருத்தை ஸர்க்கும் வகையில் “பண்பு எங்கே”, “தாழ்வு” ஆகிய நாடகங்களை எழுதி மேடை ஏற்றினார் சாதிய வெறியர்களின் இடையூறுகள் பலவற்றை எதிர் கொள்ள நேர்ந்தாலும் இளையர்களின் ஓற்றுமையுடன் கருத்துகள் பரப்பப்பட்டன. மக்களிடையே நிலவிய சாதியம் குறித்த விமர்சனப்பார்வை விசாலமடைவதற்கு இவை களை அமைத்தன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. 1966 இல் இடம் பெற்ற சாதியத்துக்கெதிரான போராட்டங்கள், எழுச்சி ஊர்வலங்கள் அவரை மேலும் வலுவடையச் செய்தது.

தமிழர் பண்பாடு குறித்த சிந்தனை, தமிழ் தேசம் பற்றிய கண்ணோட்டம், சாதியம் பற்றியத் தெளிவு ஆகியவற்றைத் தொடர்ந்து, விரிவடைந்த சமூக சிந்தனையானது தேசியம், தேசம் என்ற வகையில் விரிவடையத் தொடங்கியது. பிரிவினைக் கோசம், தனிநாடு குறித்த கோரிக்கைகள் ஆகியன பற்றிய விமர் சனப்பார் வையும் கற்றலும், அறிவார்ந்த கலந்துரையாடல்களும் தனிகை அவர்களின் பார்வை விசாலமடைவதற்கு வித்திட்டன. இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு பண்டார வன்னியனை தேசியவாதியாக அறிமுகப்படுத்தும் நாடகம் மேடையேற்றப்பட்டது. பல்வேறு வாதப் பிரதிவாதங்களைத் தோற்றுவித்த நாடகமாக இது அமைந்தமையை சுட்டிக்காட்டலாம். புகழ் பெற்ற இடதுசாரி செயற்பாட்டாளரான கார்த்தி கேச மாஸ்டரிடம் கணிதம் பயின்ற போது, பெற்றுக் கொண்ட அனுபவங்கள் அவரின் சிந்தனையை உழைக்கும் மக்களை நோக்கியதாகமாற்றியமைத்தது.

அறுபதாம் ஆண்டுகளில் இடதுசாரி கட்சிகளின் செயற்பாடுகள் வட பகுதிக்கு விரிவான தன் விளைவாக மார்க்கிய நூல்கள் மற்றும் சுஞ்சிகைகளை இலகுவாகப் பெறக்கூடியதாக விருந்தது. இத்தகைய நூல்களை தொடர்ந்து படிப்பதில் ஆர்வம் கொண்ட தனிகை அவர்களின் சிந்தனை, உழைக்கும் வர்க்கம் சார்ந்த தத்துவங்கள், வரலாறு, கட்சி மற்றும் தாபனங்கள், அவற்றின் நடைமுறை போன்றன குறித்து குவி வடைந்தது. மார்க்கிய மூலவர்களின் தொகுப்புகள், வெளின் மற்றும் மாஷ சேதுங்கின் படைப்புகள், மார்க்கிம் கோர்க்கியின் தாய் போன்ற நாவல்கள், சிறுக்கதைகள் ராகுல் சாங்கிருத்தியாயன் படைத்தளித்த முத்துக்களான பொதுவுடமை தான் என்ன? வால்கா முதல் கங்கை வரை, சிந்து முதல் கங்கை வரை மற்றும் தத்துவ நூல்களை ஆர்வமுடன் கற்ற அவரின் அரசியல் சிந்தனைகளும் ஈடுபாடும் புதிய வழியில் பயணிக்கத் தொடங்கின. தனது இருபத்துமூன்று வயது முதல் இன்று வரை உழைக்கும் மக்களின் வர்க்க விடுதலையின் பொருட்டு தொடர்ந்து ஊக்கமுடன், தடம்புரளாது செயலாற்றுவதற்கு இத்தகைய கற்றலே உறுதியான அடித்தளமாக அமைந்தது என்பது கவனிக்கத்தக்கது. மேலும் அவரது தொழில் அச்சுக் கலையுடன் தொடர்புடிருந்தமையால் பல்வேறு நூல்களை கற்பதற்குரிய வாய்ப்புகள் கிட்டின.

தத்துவ அடிப்படையும் தாபனமும்

இயற்கையிலும் சமூகத்திலும் தொடர்ச்சியாக ஏற்படும் மாற்றங்களை விளங்கிக் கொள்ள தத்துவம் பயன்படுகின்றது. மனித குல வரலாற்றில் உலகை விளங்கிக் கொள்வதற்கான தத்துவக் கண்ணோட்ட மானது இரண்டு அடிப்படைகளைக் கொண்டுள்ளது. ஒன்று சிந்தனையே மிகவும் அடிப்படையானது என்பதையும் மற்றையது பொருளும் அதன் இயக்கமுமே சிந்தனைக்கு வித்திடுகின்றது என்பதையும் தெளிவு படுத்துகின்றன. முன்னையது

கருத்துமுதல் வாதம் என்றும் பின்னையது பொருள் முதல்வாதம் என்றும் விளங்கிக்கொள்ளப்படுகின்றது. அனைத்தும் இயங்குகின்றன, மாற்றமடைகின்றன என்பதை விளக்கும் இயங்கியல் பொருள்முதல் வாதமும், மனித குல வரலாற்றில் தொடர்ச்சியாக மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளமையை வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாதமும் தெளிவுபடுத்துகின்றன. இத்தகைய தத்துவ அடிப்படையில் கருத்து முதல்வாத நிலையிலிருந்து பொருள்முதல் வாத சிந்தனை நோக்கி பயணிப்பவர்கள் உலகை சமூக விஞ்ஞான அடிப்படையில் புரிந்துக் கொள் கின்றனர். இயக்கத்தின் அடிப்படையில் மாற்றங்களுக்கு வித்திடுகின்றனர். தத்துவம் அவர்களுக்கு வழி காட்டுகின்றது. அதன் வழியே தொடர்ந்து சிந்திக்கின்றனர். பிரச்சினைகளுக்குப் பொருத்தமான தீர்வுகளையும் கண்டறிகின்றனர். இவ்வடிப்படையில் அவதானிக்கும் போது தோழர் தனிகை இயங்கியல் பொருள்முதல்வாதத்தை யும் அவற்றின் வரலாற்று வளர்ச்சியையும் ஆழக் கற்று விளங்கிக்கொண்டவராகத் திகழ்கின்றார். அதன் அடிப்படையிலேயே அவரது அரசியல் மற்றும் கலை இலக்கிய செயற்பாடுகளும் காணப்படுகின்றன.

“சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் நடைமுறையில் முரண்பாடு காணாதவர் தொழிலாளியாய், விவசாயியாய், எழுத்தாளராய் பதிப்பாசிரியராய், கதாசிரியராய், கவிஞராய் சமூகத் தொண்டராய், அரசியல் தோழராய் தன் வாழ்வைப் பன் முகப் பணியில் பதித்துக் கொண்டவர்” என சோ.தேவராஜா (வெளிப்புகவிதைத் தொகுதிக்கான வெளியீட்டுரை) அவர்கள் குறிப்பிட்டிருப்பது இங்கு நோக்கற்பாலது.

தத்துவங்களை வெறுமனே நெட்டுறு செய்வது, விளக்கமின்றி மனனம் செய்வதென்பது உயர்கல்வி பாட நெறிகளில் சித்தி பெறுவதற்குரிய ஒரு குறுக்கு வழி முறையாக அமையலாம். ஆனால் அறிவார்ந்த வகையில் செயல் நோக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இயங்கியல் தத்துவங்களைக் கற்பதென்பது தெளிவான பார்வைக்கும், உறுதியான நிலைப் பாட்டிற்கும், வெற்றிகரமான மக்கள் செயற்பாட்டிற்கும் இட்டுச் செல்லும் என்பது நடைமுறை உண்மையாகும். தத்துவம் அதன் நடைமுறை ஒரு ஒழுங்கின் அடிப்படையில் முன்னேறுவதற்கு கட்சிகள், தாபனங்கள் அவசியமாகின்றன. உழைக்கும் மக்களை முதன்மையாகக் கொண்டு செயற்படும் இடதுசாரி அமைப்புகளில் மார்க்கிய ஒழுக்கத்தின் படி சுயவிமர்சனமும் விமர்சனமும் கையாளப்படுவதால் உறுப்பினர்கள் தொடர்ந்து பட்டைத் தீட்டப்படுகின்றனர். “ஒருவர் பலருக்காகவும், பலர் ஒருவருக்காகவும்” என்ற வாழ்க்கை முறை பயிற்றுவிக்கப்படுகின்றது. மார்க்கிய மனசாட்சி என்பது தவறுகளைத் திருத்திக் கொள்ள இடமளிக்கின்றது. பொது முடிவும் தனிநபர் பொறுப்பும் அடிநாதம் பொது இலக்கு நோக்கி செயற்படத் தாண்டுகிறது. இந்த அடிப்படையில் தனது இருபத்து மூன்றாவது வயதில் தேச பக்த வாலிப் இயக்கத்தில் இணைந்து கொண்ட

தோழர் தனிகை, இடதுசாரி செயற் பாட்டாளர்களான கே.ஏ.கப்பிரமணியம், கே.செந்திவேல், கரவை கந்த சாமி போன்றவர்களுடன் தோழமைமிக்க உறவுடன் தனது ஆற்றல்களை வளர்த்துக் கொண்டார். இவ்வமைப்பின் வட பிராந்திய மகாநாட்டுக்குத் தலைமை வகித்ததோடு, இனப்பிரச்சினை தீர்வுகள் தொடர்பில், “அந்நியத் தலையீடு களற்ற தீர்வுகள்” பற்றியும் “சகல மக்களுக்குமான இலக்கை” என்ற விடயத்தை முன் வைத்தும் உரையாற்றினார். அதனைத் தொடர்ந்து இடம் பெற்ற பத்திரிகையாளர் மகாநாட்டிலும் வாலிப் பியக்கத்தின் தெளிவான நிலைப்பாட்டை அறிவித்தார்.

இதனைத் தொடர்ந்து வந்த காலங்களில் தேச பக்த வாலிப் பியக்கத்தின் மலையகக் கிளை நடத்திய நிகழ்வுகளிலும் கலந்துகொண்டார். மலையக மக்கள், இலங்கையில் வாழும் நான்கு தேசிய இனக்களில் ஒன்றாகக் கருதப்பட வேண்டியதன் முக்கியத்து வத்தை குறித்த இம்மாநாடு தீர்மானமாக நிறைவேற்றி யமை தொடர்பிலும் தனது கருத்துகளை முன் வைத்தார். மலையகத் தேசியம் உழைக்கும் மக்கள் சார்பாக வளர்த்தெடுக்கப்பட வேண்டும் என்பது அவரது முடிவாக அமைந்தது.

இளைஞராக தனது பயணத்தை தாபன அடிப்படையில் தொடங்கிய அவர் குறுகிய காலத் துக்குள் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி உறுப்பினருக்குரிய தகுதிப் பாட்டையும் பெற்றார். கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (இடது) யில் அங்கத்துவம் பெற்ற அவரது தலைமைத்துவம், செயல்வழி, அர்ப்பணிப்பு போன்ற உயர்ந்த பண்புகள் காரணமாக வட பகுதிக்குத் தலைமை ஏற்கும் ஆற்றலையும் வளர்த்துக் கொண்டார். குறித்த இந்த கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தனது ஐந்தாவது மகாநாட்டில் பெயரை புதிய ஜனநாயக மாக்கிச் செலவினிச் கட்சி என பெயர் மாற்றம் செய்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. மார்க்கியம், லெனினிசம், ஸ்டாலின் மற்றும் மாஷவின் சிந்தனைகளை அடிப்படை வழிகாட்டலாகக் கொண்டு செயற்படும் புதிய ஜனநாயக மாக்கிச் செலவினிச் கட்சியின் தலைமைக்கும் உறுப்பினர்களில் ஒருவராக தற்போது செயலாற்றி வருகின்றார். முழு நாட்டுக்கும் தலைமை ஏற்கும் ஆற்றல் இவ்வகையில் விருத்தி யடைந்துள்ளமையைக் காண முடியும்.

தோழர் தனிகையின் கலை இலக்கிய செயற் பாடுகளும் மக்கள் இலக்கியம் என்ற உறுதியான நிலைப் பாட்டைக் கொண்டு வளர்ச்சியடைந்து வந்துள்ளது. 1973ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்தில் பேராசிரியர் க.கைலாசபதி அவர்களின் வழி காட்டலில் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை உருவானது. கே.ஏ.கப்பிரமணியம், சி.க.செந்திவேல், க.சிவஞானம், க.தனிகாசலம், சி.குணேந்திரராஜா, கே.வன்னியசிங்கம், சி.நவரட்னம் ஆகியோர் பேரவையை வளர்க்கும் பணிகளைப் பொறுப்பேற்றனர். தனிகை மற்றும் சி.குணேந்திரராஜா ஆகியோர் இணையச்செயலாளர்களாகத் தெரிவாகி இருந்தனர். இவ்வமைப்பின் தொடர்ச்சியான பணிகளின் விளைவாக, தற்போது மலையகம்,

கொழும்பு, வட பகுதிகளில் இதன் செயற்பாடுகள் விரிவடைந்து செல்கின்றமையை அறிய முடிகின்றது.

பொது தீர்மானத்தின் அடிப்படையில் 1974 ஆம் ஆண்டு பேரவையின் படைப்பான தாயகம் சஞ்சிகை, கலை இலக்கிய சமூக விஞ்ஞான இதழாக வெளி வந்தது. அதன் ஆசிரியர் பொறுப்பை தோழர் தனிகை ஏற்றிருந்தார். சஞ்சிகையின் முதல் இதழ் நெல்லியடியில் இடம் பெற்ற புது வருட நிகழ்வின் போது பேராசிரியர் க.கைலாசபதி யால் வெளியிடப்பட்டமையை அறிய முடிகின்றது. புதிய ஜனநாயகம், புதிய வாழ்வு, புதிய பண்பாடு ஆகிய அடிப்படைகளைக் கொண்டதாக அமைந்த சஞ்சிகையின் 105 வது இதழ் கடந்த ஐங்கூடு மாதம் (2022) வெளி வந்துள்ளது. பேரவையினதும் சஞ்சிகையினதும் மக்கள் கலை இலக்கியக் கோட்பாட்டினை உறுதியாகப் பின்பற்றி இயங்கச் செய்வதில் தோழரின் பங்கு மிகவும் முக்கியமானதாக அமைந்துள்ளமையை அமைப்பின் மாகாநாட்டு அறிக்கைகள் மூலமாக அறிய முடிகின்றது. மேலும் புது வசந்தம், புதிய நீதி போன்ற வெளியீடுகளுக்கும் தொடர்ந்து எழுதி வருகின்றார். பிரம்படி, கதை முடியுமா? போன்ற சிறுக்கை தொகுப்புகளையும் வெளிப்பு என்ற கவிதை தொகுதியையும் வெளியிட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அனைவராலும் தோழர் தனிகாசலம் என்று உயர்ந்த கௌரவத்துடன் அழைக்கப்படும் அவரது வாழ்க்கை பலருக்கும் முன்னுதாரணமாக அமைகின்றது. மனித உழைப்பினை நேசிக்கும், சமத்தவுத்தை வலியுறுத்தும் மார்க்கிய சிந்தனையானது உலகெங்கும் வாழும் கோடிக்கணக்கான மக்களின் போரட்டங் களுக்கு வழி காட்டுகின்றது. இன்றைய பொருளாதார பிரச்சினைகளுக்கு ஒரேயொரு தீர்வாக அமைவது மக்களதிகாரம் என்ற மகத்தான வழி முறையாகும். தோழர் தனிகை அவர்களின் அரசியல் மற்றும் கலை இலக்கிய செயற்பாடுகளும் இதனையொட்டியே அமைந்துள்ளது. எனவே இளம் அரசியல் செயற்பாட்டாளர்கள், மக்கள் கலை இலக்கியவாதிகள் தோழர் தனிகை போன்றவர்களின் அனுபவங்களைக் கற்பதும், அத்தகைய அனுபவங்களிலிருந்து மேலெழுவதும் காலத்தின் தேவையாக உள்ளது.

கொள்கை ஒரு கோழி பலம்

பேராடும் சக்தி இன்று பிரிந்து நின்றால்
போர்க்களத்தில் வெற்றி எங்கு எம்மைச் சாரும்
துப்பாக்கித் துரைத்தனமே நாட்டிற் கூடும்
துரோகிகளின் பட்டியலே தொடர்ந்து நீஞும்

கொள்கையிலே தடுமாறும் துப்பாக்கி குறி தவறும்
எமக்கெதிராய் எதிரிகளை உருவாக்கி அணி திரட்டும்
புதைகுழியாய் எமது நிலம் ஆகும்
புத்துலகம் வெறும் கனவாய் போகும்

தத்துவத்தில் வழிதவறும் தலைமை இங்கு
தோடுக்கின்ற பேர் முறைகள் தோல்வி காணும்
வித்தகங்கள் செய்வதனா விங்கு வீணில்
இரத்த வெள்ளம் மட்டுமிந்த மண்ணிலூறும்

மக்களுக்குப் பாதுகாப்பு இல்லாப் போரில்
மனித வதை ஓன்றே தான் மண்ணில் மிஞ்சம்
பெண்ணின்தை பாலியல் வன்முறைக்குள்ளாக்க
பார்த்து மனம் பதைக்கின்ற நிலையும் தோன்றும்

உடலுயிற்கு உலையை வைக்கும் நிலையை மாற்று!
மக்களுக்கு ஏருதுகளாய் தலையைத் தாழ்த்தி
சேவை செய்யும் தத்துவத்தை தலையில் தூக்கு!

வித்தகங்கள் பேசி வீண் பொழுதைப் போக்கி
நித்திரையை விட்டெழாத் நிலையை மாற்று
புத்திதனைத் தீட்டு ஒரு புதிய மார்க்கம்
நிச்சயமாய் உண்டு அதை நீயே தேடு.

கொள்கை ஒரு கோடி பலம் கொண்டதென்ற
கோட்பாட்டின் உறுதியிலே நிமிர்ந்து நில்லு
ஒன்றுபட்டு இந்த மண்ணில் நாம் எழுந்தால்
எதிரி ஒரு பூணையல்ல எலியென் ஜெண்ணு

மக்களது சக்தியினை அணிதிரட்டும்
மார்க்கமதைக் கற்றுணர்ந்து செயலில் காட்டு
ஏய்ப்போர்க்கே இவ்வுலகம் என்றும் இல்லை
எழுதோழா எழு உந்தன் பங்கை ஆற்று.

மலர்கிறது தேசியம்

உடையா வளவின்
ஓரத்தில்
ஒரு ஒதுக்கில்
ஒரு பிடி மண்ணுக்கும்
உரிமையற்று
ஒட்டியிருந்து
அவர் வாழ
உழைத்த பரம்பரையின்
உதிரத்தில் வந்தவர் நாம்
ஒன்றுபட்டு நிற்கின்றோம்.

கொட்டில் பிடிங்கி
உமைக் குடியேழுப்பி
தெருவில் விட
அரச படையோடு
வருகின்றார்
உடையாரின் வழித்தோன்றல்

மண்ணுக்கே உழைத்து
மாண்ட பரம்பரைக்கு
மண்ணிலே பற்று
மனதில் இறகிறது

எங்கள் முகங்களில்
உதிரம் சிவக்கிறது
அந்த ஒளியில்
மலர்கிறது தேசியம்

- க.தணிகாசலம்

தணிகாசலத்தின் சிறுகதைகள் உனர்த்தும் சமூக மெய்யையும் மனித அனைச்சியக்கழும்

பொழக்கையை வாழ்வியல் நிலைகளோடு எடுத்துக்காட்டும் நடப்பியல்சார் உரைநடை வடிவமாகத் தோற்றங் கொள்ளும் சிறுகதை இலக்கியம் சாதாரண மனிதனின் உனர் வுகள் மற்றும் நிகழ் வுகள், சம்பவங்களைச் சித்திரிப்பவை. தணிகாசலத்தின் சிறுகதைகள் கற்பனையில் உதித்தவை அல்ல. மனித வாழ்வின் நிகழ் இருப்புக்களை நம்பகத்தன்மையோடு சித்திரிப்பவை. மனித வாழ்வின் நிலைமைகளை மேற்பூச்சின்றி அப்பட்டமாக அதன் இயல்புகளோடு காட்சிப் படுத்துபவை. நடப்பின் உக்கிரமான தரிசனத்தை கட்டி நிற்கும் தணிகாசலத்தின் சிறுகதைகள் தான் கடந்து வந்த பாதையில் பயணித்த மனிதர்களின் நிகழ் தரிசனத்தையும் வாழ்க்கைக் கோலங்களையும் தூல்வியமாக வெளிப்படுத்தி நிற்பவை. தணிகாசலத்தின் பிரம்படி தொகுப்பு “உறவுகள் தெரிகின்றன” சிறுகதைகள் தொடக்கம் “நல்ல நாள்” ஈராக பதின் மூன்று சிறுகதைகளை உள்ளடக்கியது. தாயகம் இதழில் வெளிவந்த தணிகாசலத்தின் அனைத்து கதைகளும் 1983 முதல் 1988 வரை காலப்பகுதியில் எழுதப்பட்டவை.

குடும்பத்தின் மீதும் அன்பும், தான் கொண்ட இலட்சியத்தின் மீது பற்றுறுதியும் கொண்ட இளைஞரின் கதையே “உறவுகள் தெரிகின்றன” சிறுகதை. ஐம்பத்தெட்டாம் ஆண்டு கலவரத்தில் உள்ளீதியாகப் பாதிக்கப்பட்ட தந்தை தற்கொலை செய்து இறந்து விட, சகோதரிகள் இருவரினதும் தாயாரின் பராமரிப்பிலும் வாழும் இளைஞர் கொண்ட கொள்கையின் நிமித்தம் கட்சிக்காக வேலை செய்கிறான். தீவிர இலட்சியத்தின்பாற் கொண்ட நாட்டத்தினால் தம் தமிழி தமிழை விட்டு சென்று விடுவானோ என்று அச்சம் கொண்ட குடும்பத்தார் தம் தமிழை கொழும்பில் உள்ள முருகேசரின் அச்சுக் கூடத்துக்கு வேலைக்கு அனுப்புகின்றனர். வேலைக் குச் செல்லவன் அங்கு இனம், மொழி பேதமின்றி பழகும் மனிதர்களின் அன்பினில் மனம் நெகிழ்ந்து போகின் றான். அச்சுக்கூடத்தில் உழைப்புக் கேற்ற ஊதியமின்றி வாடும் அப்பாவித் தொழிலாளர் களைக் காண்கிறான்.

தொழிலாளர்களை மதிக்காது உழைப்பைச் சுரண்டி வாழும் முதலாளியின் குணத்தைக் கண்டு அவரது அடக்குமுறைக்கு கீழ்ப்படியாது அச்சுக் கூடத்தை விட்டு வெளியேறுகிறான். அத்தோடு கதை முடிவுக்கு வருகிறது. வாழ்தலுக்கான அறத்தை வெளிப்படுத்தும் இச்சிறுகதை வாழ்க்கை பற்றியதான் ஆக்கபூர்வமான சித்திரத்தை அனுபவமி கண்முன் நிலைநிறுத்துகிறது. மோசமான கோசத்தனமற்று மனித ஆற்றலையும் அதன் இயங்குமுறையையும் கருத்தியலாகவன்றி செழுமையான கலைப்படைப்பாக இச்சிறுகதை வெளிப்படுத்திநிற்கிறது.

வறுமையின் நிமித்தம் மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்குச் சென்று வீட்டுக்காக ஓடாய் தேய்ந்து உழைத்து விட்டு வீடு திரும்பும் இளைஞரின் கதையே “மன்னின் மனிதர்கள்”. அன்பு, பாசத்துக்கப்பால் சுயநலத்துக்காக உழைப்பினைச் சுரண்டக் காத்திருக்கும் சகோதரிகளின் வாழ்வை இயல்பான நடைப்பியல் மாந்தர்களின் வாயிலாக இச்சிறுகதையில் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறார் தணிகாசலம். இது யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் கதை. சகோதரிகளின் நல்வாழ்வுக்காய் மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்குச் சென்று தன் வாழ்வை, இளமையைக் காவு கொடுக்கும் இளைஞர்கள் பெற்ற தாயின் இறப்புக்கு கூட வரமுடியாத இக்கட்டான துர்ப்பாக்கிய தூந்திலையையும் அதனால் அவர்கள் அனுபவிக்கும் வலியையும் இச்சிறுகதை உனர்வு பூர்வமாக வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. “பொருள்”, மனித உறவுகளை, உனர்வுகளை அற்பமாக்கும் என்னும் கொடிய நிகழ்வை ஆழமான துயரத்தை முர்த்தியின் குடும்ப வாயிலாகக் காட்சிப்படுத்தும் “மன்னின் மனிதர்கள்” சிறுகதை பாகிஸ்தானில் போடிங்காட்கவுண்டரில் நடக்கும் அக்கிரமங்களையும் பதிவு செய்கிறது. மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் இருந்து இலங்கைக்கு வரும் பயணிகளுக்கு அவர்களுடைய

கம்பெனிகள் முழுத் தொகையையும் செலுத்தி பயணச் சீட்டுக்களை எடுத்தாலும் பாகிஸ்தான் வந்தவுடன் அவர்களுக்கு தற்கு நிற்கின்ற விமானத்தின் அனுமதி மறுக்கப்படுவதும் பின்னர் அதனைச் சுட்டிக் காட்டித் தட்டிக்கேட்கும் தருணத்தில் அவர்களுக்கு அனுமதி வழங்கப்படுவதையும் இச்சிறுகதை பதிவு செய்கிறது. சமகாலச் செல்நெறிகளைப் பிரதிபலிக்கும் இச்சிறுகதை பாதுகாரணமாக சிந்தனையோட்டங்கள் நடவடிக்கைகளை பொதுவாழ்வுடன் இணைத்துப் பேசுகிறது.

“புறவயாலகின் அகவயப் படிமம் தான் இலக்கியம்” என்பார் லெனின். அவருடைய பிரதிபலிப்புக் கோட்டப்பாட்டுக்கமைய படைக்கப்பட்ட சிறுகதையே “கூலிக்குழப்பம்”. புறவயமான அறிதல்மூலம், இலக்கியத்தில் படைக்கப்படும் உலகம் சமுதாயத்தின் பிரதிபலிப்பு என்பர் மார்க்ஸீயவாதிகள். இதற்கமைய படைக்கப்பட்ட இச்சிறுகதை ஆதிக்க வர்க்கத்துக்கெதிரான மக்கள் புரட்சியை பேசுகிறது. தனிகாசலத்தின் “கூலிக்குழப்பம்” சிறுகதை கொட்டில்களில் சுருட்டுச் சுற்றும் தொழிலாளர்கள் தம் அன்றாட வாழ்வுக்காய் உழைப்புக் கேற்ற கூலி கேட்டு முதலாளிமாருக்கெதிராகப் போராடு வதை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. பேசப்பட்ட கூலியை சரியாகக் கொடுக்காத முதலாளிமாரை இச்சிறுகதையில் தனிகாசலம் நுட்பமாகக் காட்சிப்படுத்துகிறார்.

ஒரு பாதை திறக்கப்படுகிறது சிறுகதை சாதி வெறிக்கு எதிரான போராட்டத்தை விபரித்துச் செல்கிறது. போக்குவரத்துக்கு பாதையில் லாது துர்ப்பாக்கிய வாழ்வு வாழும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் ஒற்றுமையோடு கூடி பாதை ஒன்றைப்போடும் போது மேல்தட்டு மக்களால் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் எதிர் கொள்ளும் சிரமங்களை இச்சிறுகதை கூறிற்கிறது. அப்போராட்டத்தில் ஒற்றுமையோடு மக்கள் அனைவரும் பங்கெடுத்ததன் விளைவாக அம்மக்களுக்கு பாதை ஒன்று கிடைத்த செய்தியை இச்சிறுகதை எடுத்துரைக்கிறது. சத்தியம். சமூகமெய்மைகளைப் புலப்படுத்தும் இச்சிறுகதை சமூக இருப்புக்கும் மனித அசைவியக்கத்துக்கும் இடையிலான உறவுமுறைகளையும் இச்சிறுகதை சித்திரித்துச் செல்கிறது. நாட்டில் புரட்சிகரமான மாற்றங்கள் ஏற்படவேண்டுமானால் அங்கு சமூகப்புரட்சிஒன்று வெடிக்கவேண்டும் என்பதைக் கூறும் இச்சிறுகதை ஒரு சமூகத்தில் தொழிற்படும் ஆதிக்க அரசியல் மற்றும் பண்பாட்டு நம்பிக்கைகள், மதிப்புகள் மற்றும் தனிமனிதர்களுக்கும் சமூகத்துக்கும் இடையிலான உறவுமுறைகள் என்பன வற்றையும் இச்சிறுகதை உணர்த்தியுள்ளது.

படைப்பு என்பது கருத்துநிலையின் கால வரம்பினைக் கடந்து செல்வது என்பார் “என்னஸ்ட் ஃபிகூர்”. தனிகாசலத்தின் “மழை” சிறுகதையும் இப்பின்னணியிலேயே தோற்றும் கொள்கிறது. வாழ்க்கையின் உண்மையான மெய்மைகளை உணர்த்தும் தனிகாசலத்தின் “மழை” சிறுகதை காலந் தவறிப் பெய்யும் மழையால் விளையும் கேட்டினைக் கூறி நிற்கிறது. பரமுவின் அறுவடைக்குத் தயாராக இருந்த

நெற்கதீர்களையும் பச்சைப் பசேல் என்று தடல் விரித்து வளர்ந்து நின்ற வெங்காயத்தையும் மழை கொண்டு போக அதற்குரிய தற்காலிக வழியைக் கண்டு பிடித்து இயற்கையின் சீற்றத்துக்கு எதிராகப் போராடும் விவசாயிகளின் வாழ்வை யதார்த்த பூர்வமாகச் சித்திரிக்கும் சிறுகதையே “மழை”. சிறுகதைக்குரிய கட்டுமானத் தோடு படைக்கப்பட்ட இச்சிறுகதையில் மழை வெள்ளத்தையும் அது தரும் வலியையும் விபரணைச் சித்திரமாகத் தனிகாசலம் தீட்டுகின்றார். இச்சிறுகதையில் கருவும் தழலும் இயல்பாகவே பொருந்திப் போகின்றன. கஷ்டப்பட்ட சாதாரண மனிதர்களின் வாழ்வை மனக்கசப்புக்களுடன் அங்கலாய்ப்புடன் நுணுக்க விவரங்களுடன் இச்சிறுகதை உணர்த்தி நிற்கிறது.

படைப்பைப் பாட்டாளிக்குச் சார்பானதாகப் படைக்க வேண்டும் எனக்கூறும் மாக்ஸீய திறனாய்வு வாதம் கட்சிசார்புநிலையும் பெரிதும் வலியுறுத்துகிறது. 1934ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற, மக்சீம் கோர்க்கி போன்றோர் கலந்துகொண்ட சோவியத் எழுத்தாளர்கள் மாநாட்டில், இப்பாட்டாளி வர்க்கச்சார்பு, தத்துவமாக வும் முன்வைக்கப்பட்டது. இப்பின்னணியில் தோற்றம் கொள்ளும் “சிவந்த பாதையில்” சிறுகதை அனுமதி யின்றி விண்ஸர் தியேட்டரில் இருந்து முற்றவெளி வரை மேதின் ஊர்வலம் ஒன்றை நடாத்தியதால் அப்பாவித் தொழிலாளர்கள் தாக்கப்பட்ட சம்பவத்தைக் கூறி நிற்கிறது. லெனினும் எழுத்தாளனின் கட்சிச் சார்பு நிலையைக் “கட்சி நிறுவனமும் கட்சி இலக்கியமும்” (1905) எனும் கட்டுரையில் வலியுறுத்தி இருந்தமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

“லியோன் ட்ராட்ஸ் கி” “இலக்கியமும் புரட்சியும்” என்ற நூலில், கலைவடிவம் சமுதாய உள்ளடக்கத்தின் உற்பத்திப்பொருளாகத் திகழ வேண்டும் எனக்கூறினார். மக்களிடமிருந்து மக்களை அடிப்படையாகக் கோண்டு தோன்றுகிற இலக்கியம், மக்களின் வாழ்வோடு நெருக்கம் கொண்டு இயங்குகிறது. இவ்வகையில் தனிகாசலத்தின் “கல்” என்னும் சிறுகதை, குறியீட்டுக்கூடாக ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் போராட வாழ்வதற்கான வழியைக் கூறுகிறது. அத்துடன் “கல்” சிறுகதை, மக்களின் முன்னேற்றத்துக்குத் தடையாக அமையும் பாராங்கற்கள் அகற்றப்பட வேண்டும் என்ற செய்தியையும் எடுத்துரைக்கிறது. எதிரிகளுக்கெதிராகப் போராட வேண்டும் என்றால் மக்களிடம் ஜக்கியம் இருக்க வேண்டும் என்ற செய்தியையும் இச்சிறுகதை எடுத்துரைக்கிறது. கல்லுடைக்கும் சண்முகம் தான் சார்ந்திருக்க மக்கள் ஒடுக்கப்படுவதைக் கண்டு அதற்கு எதிராக அவன் போராட முற்படுவதையும் இச்சிறுகதை கூறினிற்கிறது. கல்லுடைக்கும் மக்களின் அவலவாழ்வை வெளிப்படுத்தி நிற்கும் இச்சிறுகதையில் தான் வாழும் சமூகத்தை அதன் வரலாற்று காலகட்டத்தை உணர்வழுப்பமாகத் தனிகாசலம் கதையாக்கி உள்ளார்.

“தெற்கு நோக்கி” என்ற சிறுகதை ஆரம்ப

காலத்தில் இயக்கங்கள் தோற்றும் பெற்ற நிலையில் அப்பாவி இளைஞர்கள் பயங்கரவாதிகள் என்ற பெயரில் பிடிக்கப்பட்டு சித்திரவதை செய்யப்பட்டு விசாரணையின்றி பூஸா முகாமில் அடைக்கப்பட்டு அரிதாக ஒரு சிலர் விடுதலை செய்யப்பட்ட கதையைக் கூறிநிற்கிறது. யுத்தமும் வறுமையும் மக்களை எவ்வாறு வதைத்தன என்பதைக் கூறும் இச்சிறுகதை உயிர் அச்சுறுத்தல் காரணமாக மக்கள் சர்வசாதாரணமாக உயிரைக் கையில் பிடித்தபடி இந்தியாவுக்கு இடம்பெயர்ந்து சென்ற நிகழ்வையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. வெடி வைத்து தகர்க்கப்பட்ட தன் வீட்டை பார்க்கச் சென்ற விடத்தில் மகாலிங்கம் இராணுவத்தால் கைது செய்யப்பட்டு பூஸா சிறையில் அடைக்கப்பட்டு விடுதலையாகி வந்து அகதியாக ஒரு வீட்டில் குடிபுகுந்து குடும்பத் தோடு வாழ்வதற்காகப் போராடுகிறான். அவனது வாழ்வுக்கான போராட்டமே இச்சிறுகதை. கடல் இருந்தும் அதற்குள் இறங்கி மீன்பிடிக்க முடியாமல் மக்களின் அவலநிலையும் தான் வாழ்ந்த மண்பற்பற்பில் நடமாட முடியாத மக்களின் இக்கட்டான நிலையையும் இச்சிறுகதை அழுத்தமாகக் கூறிச் செல்கிறது. விமோசனமின்றி வறுமையால் வாடும் குடும்பங்களுக்கு ஆங்காங்கே சிறிய உதவிகளை நிறுவனங்களோடு இணைந்து வழங்கும் இளைஞர்களின் முயற்சிகளை யும் விபரித்துச் செல்லும் இச்சிறுகதை கடந்தகால அனுபவங்களின் வலியை உணர்வழூர்வமாக உணர்த்தி நிற்கிறது. பூஸா முகாமுக்கு கொண்டு செல்லப்பட்ட போது தனிமிதன் ஒருவன் எதிர்நோக்கிய எண்ணங்களின் வெளிப்பாட்டை “தெற்குநோக்கி” என்ற தலைப்பும் உணர்த்தி நிற்கிறது.

மார்க்சிய இலக்கியம் என்பது தனது உள்ளடக்கமாக உழைப்பாளி வர்க்கக் கண் ஜோட்டத்தைக் கொண்டிருக்கிறது. இக்கருத்து நிலையில் இருந்த வண்ணமே அது தன் அழகியல் விதிகளை உருவாக்கிக் கொண்டுள்ளது. இதன் பிரதிபலிப்பாகிய சோசலிசைதார்த்தவாத இலக்கியக் கோட்பாட்டை ஈழத்தில் படைப்பு நோக்கில் அழகியலாக வெளிக்கொண்டு வந்தவர்களில் தனிகாசலமும் ஒருவர். குறிப்பாக உழைப்பாளி வர்க்கத்தின் சிந்தனாவாதப்போக்கை அறச்சீற்றத்தை மக்கள் நலன் கொண்டு இயங்கும் அதன் வாழ்வியல் போக்கை அதன் இயல்புநிலை குலையாது படைப்பில் சாத்தியமாக்கியவர் தனிகாசலம். இவருடைய வேலிகள் சிறுகதை இதனை உறுதிப்படுத்தி நிற்கிறது. இச்சிறுகதை கொடுருத்தத்தினாலும் அழிவுகளினாலும் வேலையிழந்து குடும்பச் சுமைகளாலும் அவதியுறும் மக்களின் கதையாகும். யாழ்ப்பாணத்தில் பிரபலமான நிறுவனத்தில் விற்பனையாளாகப் பணிபுரியும் அருளானந்தம் போரினால் வேலையிழக்கிறான். குடும்பத்தைக் கொண்டு நடாத்த முடியாமல் திண்டாடுகிறான். நிறுவனத்தில் வேலை செய்யும்போது கிடைத்த வருமானமே குடும்பத்தைக் கொண்டு நடாத்த முடியாத நிலையில், வேலை பறிபோன அருளானந்தம் பணத்துக்

காக பல இடங்களுக்கு அலைகிறார். உயிரிழப்பு களாலும் பொருளாழிவுகளாலும் பாதிப்புக்களாலும் மக்கள் இயல்பான வாழ்க்கைக்கு முகம் கொடுக்க முடியாமல் அவதியுற நேரிடுவதை அதன் போது உணர்கிறார். அப்போது கிராமங்களிலும் நகரங்களிலும் மக்கள் விளிப்படைந்து இயக்கத்துக்கெதிரான போராட்டங்களை நடாத்த முயல்கின்றனர். அவ்வாறான நடவடிக்கைகள் அரசுக்கெதிராகப் போராடும் இயக்கங்களை பலவீனப்படுத்திவிடும் என்பதை உணர்ந்து அத்தகையப் போராட்டங்களை அருளானந்தம் தவிக்கிறார். காலப்போக்கில் தன்னைப் போல பலரும் வேலையிழந்து அவதிப்படுவதை அருளானந்தம் உணர்கையில் அவர் மனம் மாறுகிறது. இழந்த வேலையை மீளப்பெற வேண்டுமானால் சத்தியாக்கிரகப் போராட்டமே சிறப்பு என்பதை மேலதிகாரியின் வாயிலாக உணர்ந்து அதற்கான நடவடிக்கையில் ஈடுபடுகிறார். மக்களின் உணர்வுகளை மதிக்காத இயக்கத்தால் மக்கள் மீண்டும் மீண்டும் பாதிக்கப்படுவதை உணர்ந்தும் தார்மீகப் போராட்டங்களை அவர்களுக்கெதிராக நடாத்தாமல் விடுவது அறமல்ல என்பதை அவருக்கும் அவருடைய மேலதிகாரி ரவீந்திரனுக்கும் காலம் கற்றுத் தருகிறது. ஆகையால் தம் நிறுவனத்தின் எதிர்ப்பை வெளிக்காட்ட உண்ணா விரதப்போராட்டமும் ஊர்வலமும் அவர்களுக்கு அத்தியாவசியத் தேவையாகப்பட அதனை செயலில் உணர்த்த முற்படுவதை இச்சிறுகதை உணர்த்தி நிற்கிறது. சாதாரண மக்களுக்கும் விடுதலைப் போராளிகளுக்கும் இடையில் நடக்கும் உள்முரண்பாடுகளையும் உட்புசல்களையும் பட்டும் படாமலும் இச்சிறுகதை உணர்த்திச் செல்கிறது. மார்க்ஸியம் இலக்கியத்தை மக்களோடு நெருங்கியிருக்கச் செய்கிறது. மனிதகுல மாற்றத்துக்கும் அதன் வளர்ச்சிக்கும் இலக்கியம் உந்துதலாக அமையும் என்பதையும் இச்சிறுகதை உணர்த்தி நிற்கிறது.

யுத்தத்தினால் பாதிக்கப்பட்டு கட்டிய மனைவியையும் குழந்தையையும் பிரிந்து பிறிதொரு தேசத்தில் அகதி வாழ்க்கை வாழ முனைந்த விமலனின் கதையே “அகதி”. திருகோணமலையில் சிங்களவரும் தமிழரும் வேற்றுமையின்றி சேர்ந்து வாழ்ந்தபோது விமலன் சிங்கள யுவதியான பிரேமாவதியைக் கரம்பிடிக்கிறான். ஆனால் இனக்களுக்கு இடையேயான வேற்றுமையையும் பிரிவினையையும் யுத்தம் ஊட்டி வளர்த்தது. திருகோணமலையில் விமலன், பிரேமாவதி ஆக்கிய இருவரும் இணைந்து வாழ்ந்தாலும் விமலனின் தோற்றும் விடுதலை இயக்க போராளிகளைப்போல் காணப் பட்டதால் அவன் வடபகுதிக்கு இடம்பெயர்ந்து சென்று அகதியாக வாழும்நிலை ஏற்பட்டது. இச்துழிநிலையில் விமலன் எதிர்நோக்கிய வாழ்க்கையின் இடர்களே இங்கு சிறுகதையாக மலர்ந்துள்ளது. தோட்டவேலைகளுக்காகத் தமிழகத்தில் இருந்து ஆங்கிலேயர்களால் அழைத்து வரப்பட்ட மலையக மக்கள், பல்வேறு தலைமுறைகள் கடந்தநிலையில் இல்க்கையில் வேருண்றி குடும்பத்தோடு வாழுமுனைந்த

சமயத்தில் அரசியல் காரணங்களுக்காக அந்த அப்பாவி மக்களை பிரஜாஉரிமைச் சட்டத்தை காரணங்காட்டி சொந்த நாட்டுக்கு பலவந்தமாகத் திருப்பி அனுப்பட்டனர். அவ்வாறு அனுப்பப்படும் போது குடும்ப உறவுகள் நிலை குலைந்து சிதைந்து போயின. மனைவி இலங்கையில் இருக்க கணவன் இந்தியாவுக்கு கப்பல் ஏற வேண்டியதிலை ஏற்பட்டது. இதேபோல் கணவனும் மனைவியும் இங்கிருக்க விஸ்தை செல்ல வேண்டிய துர்ப்பாக்கியறிலை அக்குடும்பங்களுக்கு ஏற்பட்டது. அவ்வாறே மனைவி, மக்களைப் பிரிந்து வாழும் நிலை விமலனுக்கு ஏற்படுகிறது. குளக்கட்டு வேலைக்காகப் பன்களத்துக்கு வந்திருந்த விமலன் நெருக்கடியான, இக்கட்டான தழவில், தான் வாழ்வதற் கான ஊராகப் பன்களத்தையே தேர்ந்தெடுக்கிறான். அவ்வுரில் தனக்கு நன்கு அறிமுகமான தவராசாவைத் தேடிவரும் அவன் சரியான முகவரியில்லாமையால் அவரை அங்கு தேடிக்கண்டுபிடிக்க முடியாமல் போக அகதிமுகாம் அவனை உள்வாங்கிக்கொள்கிறது. அகதி முகாமுக்கு வரும் விமலன் அங்கு மிக்ஸர் பக்கட்டுக்களை வியாபாரம் செய்கிறான். ஆரம்பத்தில் இஷ்டமற்று செய்த தொழில் பின்னர் வாழ்வாதாரத்தை கொண்டு நடாத்த உதவு கிறது. வியாபாரத்தின் ஊடாக புதிய புதிய ஊர்களை அறிகிறான். ஒரு தரம் கிராமத்துக்கு மிக்ஸர் விற்கச் சென்ற இடத்தில் வீடு ஒன்றில் நிகழ்ந்த சம்பவம் அவனுக்கு மனைவியையும் குழந்தைகளையும் நினைவுட்டிச் செல்கிறது. பிற்றின் கஷ்டம் அறிந்து உணவு கொடுத்து ஆதரிக்கும் குடும்பம் ஒன்றைக் கிராமம் ஒன்றில் காண்கிறான். அக்குடும்பத்தின் அரவணைப்பில் தன் குடும்பத்தைக் காண்கிறான். மிக்ஸர் விற்கச் சென்ற இடத்தில் அன்பு காட்டி அரவணைத்த அக்குடும்பம் குண்டு வீச்கக்கு பலியாகி சின்னாபின்னப்பட்டு கலட்டிக்கை பள்ளிக் கூடத்துக்கு அகதியாகப் போக நேரிடுவதை அறிந்து வருந்துகிறான். வன்முறையாலும் ஆக்கிரமிப்பாலும் தொடர்ந்து பாதிக்கப்பட்ட விமலன் இந்நெருக்கடிகளில் இருந்து மீவுவதற்கான வழி ஆயுதப்போராட்டம் என உணர்கிறான். அத்தோடு கதை முடிவுக்கு வருகிறது. சொந்த நாட்டில் நிரந்தரமாக வாழ வழியின்றி அகதி யாக அலையும் மனிதவாழ்க்கையையும் உயிர் அச்சுறுத் தலையும் இச்சிறுக்கதை எமக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது.

யுத்தத்தால் இருக்க இடமின்றி ஊரிழந்து உறவிழந்து வாழவழியற்று அலைந்து திரியும் மனித வாழ்க்கையும் நாதியற்று வீடுகளில் அடிமைகளாகிச் செத்துமடியும் நாய்களின் வாழ்க்கையும் ஒன்று என்பதை உணர்த்தும் சிறுக்கதையே “நாய்களோ” சிறுக்கதை. வறியகுடும்பத்தில் பிறந்து அயராத முயற்சியால் கல்வி கற்று கச்சேரியில் எழுதுவினைஞராக கக் கடமையாற்றும் பரமானந்தமும் அவனுடைய குடும்பமும் ஷல்லடிக்கும் இராணுவ ஆக்கிரமிப்புக் கும் பயந்து ஊர் ஊராக அலைவதையும் யுத்தநிலையைத் தாங்கி மக்கள் வாழப் பழக்கப்பட்ட இயல்பு வாழ்க்கையையும் இச்சிறுக்கதை சித்திரித்துச்

செல்கிறது. ஷல்லடிக்குப் பயந்து நடக்கமுடியாத தாயாரை விட்டு பரமு அருகிலுள்ள பாடசாலைக்கு இடம்பெயர்ந்தபோது இராணுவம் வீட்டைக் கைபற்றிக் கொள்ள பாடசாலையில் இருக்க முடியாத தழவில் அவனது குடும்பம் வேலனையை நோக்கி இடம் பெயர்கிறது. அவன் சென்ற நேரம் வேலனையில் ஹலியினுடைய துப்பாக்கிச் சூட்டுக்கு இருபத்தாறு பேர் பலியாகியிருந்தனர். நாட்டில் காலவரையறையற்ற ஊரடங்குச் சட்டம் மக்களை வீடுகளுக்குள் கட்டிப் போடுகிறது. கோயிலுக்கு இடம்பெயர்ந்த சமயத்தில் அங்கு நிலவும் வகுப்புவாதநிலை அவன் மனதைப் பாதிக்கிறது. வீட்டில் அநாதரவாய் விட்டு வந்த தாயை நினைத்து மனம் வேதனை அடைகிறது. நான்காம்நாள் மீண்டும் வீடுகளுக்குச் செல்லலாம் என்ற நிலையில் தன் வீட்டை நோக்கி நகர்கிறான். அங்கு அவனுடைய வீடு எரிந்து சாம்பலாகக் கிடக்கிறது. எரிந்து சிதைந்த வீட்டினுள் தாயாரின் மன்னைதூடும் எலும்புகளும் எரிந்து கருகியபடி அங்கும் இங்கும் சிதறிக்கிடக்கின்றன. அப்போதும் அழும் மனைவியை நோக்கி பரம் சொல்லும் வார்த்தை சத்தியமானது. “நாங்கள் யுத்தம் செய்யேல்லை. ஆனால் யுத்தத்தை நோக்கித்தான் இழுக்கப்படுறம்”. தமிழ் மக்களின் அக்காலகட்ட உண்மையான நிலையை இச்சிறுக்கதை ஒளிவுமறை வின்றி அப்பட்டமாகப் பதிவு செய்கிறது.

பிரம்படிக் கிராமத்தில் 1987ஆம் ஆண் டு ஒக்டோபர் 11, 12ஆம் திகதிகளில் அமைதி காக்க வந்த இந்திய இராணுவத்தினரால் ஜம்பதுக்கும் மேற்பட்ட அப்பாவி பொதுக்கள் துப்பாக்கியால் சுட்டும் கவச வாகனத்தால் மிலேச்சத்தனமாக நசித்தும் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். இலங்கைக்கு அமைதிப்படையாக வந்த இந்திய இராணுவத்தால் யாழ்ப்பாணத்தில் நிகழ்த்தப்பட்ட முதல் படுகொலைச் சம்பவமாக இது நினைவுகரப்படுகிறது. இந்த உண்மைச் சம்பவத்தை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட சிறுக்கதையே தணிகாசலத்தின் “பிரம்படி”. யாழ்ப்பாணத்தின் இயற்கை வளங்கள் நிறைந்த ஆழகிய கிராமங்களில் ஒன்றான பிரம்படி அந்நியரால் அழித்து ஒழிக்கப்பட்ட வரலாற்றினைக் கூறும் சிறுக்கதையே இதுவாகும். கதையின் ஆரம்பத்திலேயே முத்துச்சாமியாருக்கும் சிவநாதனுக்கும் இடையில் நடக்கும் உரையாடல் காத்திரமான வாதப் பிரதிவாதங்களாக வெளிப்படுகின்றன. இந்தியா உணவுப்பொதிகளை இலங்கைக்குள் போட்டது சரியா?, பிழையா? என்ற வாதப்பிரதி வாதத்தில் அதுதவறானது என்பதைச் சிவநாதன் சுட்டிக் காட்டுகிறான். ஒருநாட்டின் இறைமையை மீறுகின்ற அறமற்ற செயலாகவே அதனைப் பெற பார்க்கின்றான். இதனை முத்துச்சாமியார் ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை. இலங்கை அரசுக்கு நல்ல பாடம் புகட்டும் செயலாகவே இதனை முத்துச்சாமியார் நினைப்ப தோடு, சிவநாதனோடு அது குறித்தும் வாதிடுகிறார். ஆனால் யுத்தசக்திக்குள் அப்பட்டுதன் மனைவியோடு கோயிலுக்கு இடம் பெயர்ந்து சென்றபோதே இந்தியா

செய்தது தவறு என்பதை உணர்கிறார். பெண்களை பாலியல் வதைக்குள்ளாக்கி, அப்பாவி மக்களைக் கொன்றோழித்து, பொது மக்களின் உடைமைகளுக்கு சேதம் விளைவித்து இந்திய இராணுவம் செய்த கோரச் செயல்களைக் கண் முன்னே கண்ட பிறகே, தன் செயல் எவ்வளவு அபத் தமானது என் பதை முத்துச் சாமியார் உணர்கிறார். அச் சத்தோடும் வேதனையோடும் இந்திய இராணுவத் துன் கொலை வெறியாட்டத்துக்குப் பலியான அப்பாவி பொது மக்களைக் கண்டு உணர்ந்த பின்னரே தன் வாதம் எவ்வளவு அபத் தமானது என்பதை உணர்கிறார். சேதமடைந்து சின்னாபின்னப்படுத்தப்பட்ட தன் வீட்டைப் பார்த்தபோது மனமுடைந்து போய் முத்துச்சாமி நின்றபோது, அங்கிருந்து பாதி இடிந்த சுவருக்குள் சிக்குண்டிருந்த காந்திப்படத்தை எடுக்கிறார். “காந்தியின் படம் மட்டும் உடையேல்ல” என்று எவ்வித உணர்வுமின்றி செய்தியாளனைப் போல் அவர் சிவநாதனுக்கு கூற அதற்கு சிவநாதன் “ஓம் ... ஆனால்... காந்தியின்றை கைதடி நழுவி விழுந்து எங்களைக் காயப்படுத்தி போட்டுத் தன்று கூறும் பதில் அர்த்தம் பொதிந்தது. வாசகனை சிந்திக்கவும் தூண் டுகிறது. கண் ஞாடாக கண்ட, கேட்ட அனுபவித்த நிகழ்வுகளின் விளைவே தணிகாசலத்தின் பிரம்படி சிறுகதை.

தணிகாசலத்தின் “நல்லநாள்” சிறுகதை நாள், கோள், நட்சத்திரம் பார்த்து திருமணம் நிச்சயிக்கப்படும் நிலையில் சுற்றி வளைப்புக்களாலும் சோதனை களாலும் திருமணங்கள் தள்ளிப் போவதை எடுத்துரைக் கிறது. குறிப்பிட்ட காலத்தில் மக்கள் எதிர்கொண்ட இக்கட்டான தழுவையும் திருமணப்பெண் மணவீட்டில் எதிர்கொள்கின்ற சங்கடங்களையும் உளச்சிக்கல் களையும் இச்சிறுகதை உணர்வின் தடத்தில் ஆழமாகப் பதிவு செய்கிறது. பரபரப்போடும் எதிர்பார்ப்போடும் திருமணத்துக்கு ஆயத்தமாகும் மணவீடு உரிய நேரத்துக்கு மாப்பிள்ளை வராமையால் அல்லோல கல்லோலப்படுவதையும் மாப்பிள்ளை வரவுக்காகப் பெண்வீட்டார் எதிர்கொள்கின்ற மனச்சங்கடங்களையும் இச்சிறுகதை கூறிச் செல்கிறது. இன்றைய இளைஞர்கள் மனத்தில் இருக்க வேண்டிய முற்போக சூச் சிந்தனைக் கருத்துகளையும் இச்சிறுகதை பதிவு செய்கிறது. நாள், நட்சத்திரம் பார்த்து செய்யும் திருமணங்கள் நாட்டுச் சூழ்நிலையில் பின்தள்ளப்பட்ட நிலையில் மீண்டும் திருமணத்துக்காகப் பிறிதோரு நாளைப் பார்க்காமல் பெற்றோர் ஆசீர்வாதத்துடன் திருமணத்தை ஒப்பேத்தி விடுவதே புத்திசாலித்தனம் என்பதையும் இச்சிறுகதை கல்யாண மாப்பிள்ளை வாயிலாகக் கூறிச் செல்கிறது. சிறந்த வடிவமைப்பையும் கவரசியான கதையோட்டத்தையும் கொண்டு படைக்கப்பட்ட இச்சிறுகதை அக்கால கட்ட யாழிப் பாணச் சமூகச் சூழலையும் பண் பாட்டையும் நிதர்சனமாகப் பதிவு செய்கிறது. கல்யாணவீடு, பெண்கள் அணியும் ஆபரணங்கள், புரோகிதர்களின்

க.தணிகாசலத்தின் “பிரம்படி”. தேசிய கலை இலக்கிய பேரவைக்காக சென்னை புக்ஸ் வெளியிட்ட சீசிறுகதைத் தொகுதியை நூலகம் இணையத்தளத்தில் கண்டேன். எழுத்தாளர் க.தணிகாசலம் எழுதி, தாயகம் சஞ்சிகையில் வெளியான சீருகதைகளிலை, இன்னும் முழுமையாக இத்தொகுப்பை நான் வாசிக்கவில்லை. ஆனால் வாசித்த சிறுகதைகளின் அடிப்படையில் இத்தொகுப்பை முக்கியமானதொரு தொகுப்பாக என்னால் உணர முடின்றது. என்பதுகளில் யாழி மாவட்டம் போர்ச்சுமலில் மூழ்கிக் கிடந்த காலத்தில், மரணத்துள் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த மக்களின் இருப்பை நெஞ்சை உலுக்கும் வகையில் விபரிக்கும் கதைகள் இவை. போர் முழுவகு வந்து கழல் முற்றாக மாரிய இன்னுள்ள நிலையில் வைத்து விவர்ற வாசிக்கையில் தோன்றும் முக்கிய உணர்வு இனியாரு போர் இனியும் வேண்டாம் என்பதுதான். “நாய்களோ..” என்னும் கதையை வாசித்தபோது தொகுப்பின் அளைத்துக் கதைகளையும் வாசிக்க வேண்டுமென்ற உணர்வேற்பட்டது. “பிரம்படி”யும் இத்தகைய கதைகளிலொன்றே. படையினரின் ஷல் தாக்குதல்களிலிருந்து தப்புவதற்காக குடும்பத்தினரைப் பாதுகாப்பான இத்தகுகு அழைத்து செல்லுகையில் வயதான தாயாரை உடனே அழைத்துச் செல்ல முடியாத நிலை. மீண்டும் தாயாரைப் பார்க்கச் செல்லுகையில் இருந்த இடமே தாக்குதல்களினால் சிதைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. வாசிக்கும் எவர் நெஞ்சையும் உலுக்கும் கதை. இத்தொகுப்புக் கதைகள் போர்க்கால அனுபவங்களைச் சித்திரிக்கும் கதைகள். அவ்வகையில் முக்கியமான தொகுப்பு. இத்தொகுப்பு க.தணிகாசலத்தை முக்கிய சிறுகதையாசிரியர்களிலொருவராக அடையாளம் காட்டுகின்றது.

- வ.ந.கிரிதூர் -

நடத்தைவாதமுறைகள் என்பனவற்றை இச்சிறுகதை கலைநயத்துடன் எடுத்துரைக்கிறது.

மார்க்லீய சித்தாந்த நோக்கில் எழுதப்பட்ட தணிகாசலத் தின் சிறுகதைகள் இயல் பான மக்களுடைய வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிப்பவை. வாசிப்ப தற்கு எளிமையானவை. நிதர்சனமான வாழ்வோட்டத் தில் கலக்கும் இச்சிறுகதைகள் நம்மைச் சிந்திக்கவும் செய்தபவும் வைப்பவை. இச்சிறுகதைகள் போலியான அருட்டுணர்வினால் எழுதப்பட்ட சிறுகதை கள் அல்ல. அனுபவத்தால் பட்டுணர்ந்து நடைமுறை வாழ்க்கைச் சிக்கல்களை விளங்கிக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இச்சிறுகதைகள், உழைக்கும் வர்க்கத்தின் மேலாண்மையைப் பதிவு செய்வதுடன் ஆளும் அதிகாரவர்க்கத்தின் இனவாதத்தால் புரையேறிப்போன சீர்கேடுகளையும் வன்முறைகளால் விளைந்த இழி நிலைகளையும் பதிவு செய்கின்றன. விடுதலைக்காகவும் தம் மக்களின் விமோசனத்துக்காகவும் மானிடத்தை நேசித்த மனிதர் களைப் பேசும் இச்சிறுகதைகள் யுத்தத்தின் தீவிரத்தையும் வறுமையின் கொடுமையை யும் விளிம்புநிலை மக்களின் உணர்வுகளையும் அவர்களின் நடைமுறை வாழ்க்கையின் அவலங்களையும் பிரதிபலிப்பவை. காலங்கடந்தும் இன்றளவும் நிலைத்து நிற்கும் இச்சிறுகதைகள் சமுதாய அடிக் கட்டுமானத்தோடும், ஏனைய அமைப்புக் கூறுகளாகிய அரசியல், பொருளாதாரம், தக்துவம் முதலிய வற்றோடும் சேர்ந்து நிலைத்தும் நிற்கின்றன.

ஒரு

யானை

நிறக்கப்படுவிற்கு

■ க.தணிகாசலம்

வானத்தை நோக்கி வளர்ந்திருக்கும் கரிய நேர்க்கோடுகளாக நெருங்கி உயர்ந்து வளர்ந்திருக்கும் பனங்கூடல்கள். அதன் வலிமை மிகுந்த பசிய ஒலைகளால் குளிர்மை பெறும் வானம், நிழல் பெறும் வளமான செம் மண் தரை; அந்தக் கிராமத்து மக்களின் வாழ்வோடு அவை இணைந்து நிற்பதைக் காட்டி நிற்பது போல அதே பனை ஒலைகளால் வேயப்பட்டு அதே செம்மண்ணால் எழுந்த சுவர்களோடு அங்குமிங்குமாகத் தென் படும் ஏராளமான குடிசைகள்; பொருத்தமான நிறங்களுடன் மிக இயற்கையாகவே அமைந்திருக்கும் ஒரு ஓவியனின் கைவண்ணம் போல அந்த ஊரின் ஒதுக்குப்புறத்தில் அமைந்திருந்தது அந்தக் கிராமம்.

நாலு வருடங்களுக்கு முன் அந்தப் பனங்கூடலுக்குள் உள்ள சிறுவர் பாடசாலைக்காக ஒதுக்கப் பட்டிருந்த சிறிய கொட்டிலுக்கு நான் ஆசிரியனாக வந்த போது “உதுக்கையே படிப்பிக்கப்போறனி” என்று எனது சமூகத்தவர்கள் என்னைக் கிண்டல் செய்தனர். அந்தக் கிண்டல்களில் அது ஒரு ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள்வாழும் பகுதி என்பது மட்டுமல்ல, அதிலும் மிகப் பின்தங்கிய மக்கள் வாழும் பகுதி என்ற பொருளும் மறைந்திருந்ததை உணர்ந்து கொண்டேன்.

ஊர்கள் தோறும் சிறுவர் பாடசாலைகளை நடத்தும் அந்த பொது ஸ்தாபனத்தின் மூலம்தான் அந்தக் கிராமத்துக்கு நான் அறிமுகமானேன். மிகக் குறைந்த சம்பளத்தை வருமானமாகப் பெற்றபோதும் ஒரு நிலமற்ற விவசாயியின் மகனாகப் பிறந்து நான்டைந்த சமூகப் பாதிப்புகளால் என்னுள் ஏற்பட்ட ஒரு இலட்சிய வேகம் கிண்டல்களையும் மீறி அந்தக் கிராமத்துடன் என்னை இறுகப் பிணைத்திருந்தது.

அந்தக் கிராமத்தின் ஒவ்வொரு முகங்களையும் நான் அறிந்திருந்தேன். சீவல் தொழில், கூவி விவசாயம், கல்லுடைத்தல், சயிக்கிளில் பெட்டி கட்டி மீன் விற்றல்

போன்ற தொழில்கள்தான் அவர்களின் அன்றாட வருமானமாக இருந்தது. கல்விச் சாலைகள், பொது இடங்களெல்லாம் அவர்களுக்கு மூடப்பட்டிருந்தன. அன்றாடங்காச்சிகளான அவர்களின் வாழ்க்கை இன்னல்கள் நிறைந்ததாகவே இருந்தது.

முதன் முதல் அந்தச் சிறுவர் பாடசாலையில் கல்வி கற்பிக்கத் தொடங்கிய போது என்னிடம் பாடங்கற்கும் இந்தச் சிறுவர்கள்தான் வளர்ந்து இந்தக் கிராமத்தின் சரித்திரத்தை மாற்றப்போகிறார்கள் என்று எண்ணியிருந்தேன். “மாஸ்டர்” என்று சிரமத்துடன் அந்தக் கிராமத்து இளைஞர்களாலும், “வாத்தியார்” என்று முதியவர்களாலும் அன்பாக அழைக்கப்படும் போது அந்தக் கிராமத்துக்கே நான் வாத்தியாராக இருப்பது போன்ற திருப்தி என்னுள் வளர்ந்திருந்தது.

ஆனால் இரண்டு வருடங்களாக அந்தக் கிராமத்தில் சீவல் தொழில், கூவி விவசாயம், கல்லுடைத்தல் போன்ற தொழில்களில் ஈடுபடும் உழைப்பாளிகளான இளைஞர்களிடமும் முதியவர்களிடமும் ஏற்பட்டு வந்த மாற்றங்கள் அந்த உணர்வை என்னிடமிருந்து அகற்றி என்னையும் வளர்த்து வருவதை நான் உணர்கிறேன். என்னிடம் கல்வி பெறும் சிறுவர்கள் அல்ல படிப்புவாசனை குறைந்த அந்த இளைஞர்களே தங்களது பொறுப்புகளை உணர்வது போல கிராமத்தில் ஏற்பட்டு வரும் படிப்படியான மாற்றங்கள் எனது கண்களில் படுகின்றன.

“நாளைக்கு வகுப்பு நடவாது மாஸ்டர்.”

நேற்று வகுப்பு முடிந்து வரும்போது அந்தக் கிராமத்துக்கு அடிக்கடி வந்து போகும் அந்த இளைஞரோடு சயிக்கிளில் எதிரே வந்த சிவலிங்கம் புன்முறுவலுடன் மிக உற்சாகமாகச் சொல்லிக் கொண்டு சென்றான். பிறேக் இல்லாத எனது சயிக்கிளை தட்டுத்தடுமாறி கால்களைக் கொடுத்துத் தடுத்து நிறுத்தி “என்?” என்று கேட்பதற்கிடையில் அவர்கள் சிறிது தூரம் சென்று விட்டனர்.

“நாளைக்கு வாங்கோவன்”

எனது குரலைக் கேட்டு திரும்பிய சிவலிங்கம் தான் நிற்பதைக் கண்டு சயிக்கிளை நிறுத்திக் காலை யூன்றிய படியே உரத்துக் கூறுகிறான். திரும்பவும் அவனிடம் சென்று என்ன விசயம் என்று கேட்டுவிட வேண்டும் என்ற அவா என்னுள் எழுந்தாலும் அந்த இளைஞருடன் செல்வதால் ஏதாவது அவசர அலுவலாக இருக்கலாம் என்று திரும்பிவிட்டேன்.

ஏதோ முக்கியமான விசயம் நடைபெறப் போகிறது என்பதை மட்டும் என்னுள் உறுதி செய்து கொண்டேன். தங்களுள் ஒருவனாகவே என்னைக் கருதி கிராமத்துப் பிரச்சனைகள் எல்லாவற்றையும் அலசி ஆராயும் அவர்கள் நடக்கப்போகும் அந்த ஏதோ ஒரு நிகழ்வு பற்றி தெரியப்படுத்தாதது எனக்கு ஒரு மாதிரியாகவே இருந்தது. இருந்தும் கட்டுப்பாடான அந்த இயக்கச் செயற்பாடுகளை அறிந்து கொள்ளும் அளவிற்கு நான்தான் இன்னும் என்னை வளர்த்துக் கொள்ளவில்லை என்று எனக்குள் நான் சமாதானம் மடைகிறேன்.

இன்று காலையில் எழுந்ததிலிருந்து அந்தக் கிராமத்தைச் சுற்றியே எனது எண்ணங்கள் வளை கின்றன.

“மத்தியானம் ஓரிடமும் மினக்கெடாமை வா... பின்னேரம் குழை தாழ்க்கவேணும்”

வழுமையாக மதியவேளையுடன் வகுப்பு முடிந்து வந்து விடுவேன். மாலை நேரங்களில் தோட்டத் தில் உதவி செய்வது எனது வழுக்கம். இன்றும் வகுப்பு இருக்கிறது என்ற முடிவுடன் அந்த வார்த்தைகளைக் கூறிவிட்டு மண்வெட்டியை தோளில் வைத்துக் கொண்டு புறப்படுகிறார் எனது வயதான தந்தையார். அவருக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்ற உணர்வு எனக்கு இருந்தாலும் எப்படியும் அந்தக் கிராமத்துக்குச் செல்லவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு நான் வந்திருந்தத னால் பேசாமல் இருந்து விடுகிறேன். நானும் வழுமையைவிட முன்னதாகவே சயிக்கிளையும் எடுத்துக் கொண்டு புறப்படுகிறேன். காலை நேரத்தின் மௌலிய பனிக்காற்று உடலுக்கு இதுமளிக்கிறது.

இன்று... வெள்ளிக் கிழமை. சிலவேளை ஏதாவது கோயில் விசயங்களாக இருக்குமோ... அதற்காக ஒருநாள் சிறுவர்களின் படிப்பை நிறுத்துமளவிற்கு அவர்கள் இன்று இல்லை... எண்ணங்கள் தொடர் கின்றன.

அந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்த பலர் அடிக்கடி கிராமத்துக்கு வந்து போகத் தொடர்கிய பின்னர்தான் அங்குள்ள கூலி விவசாயிகள் தொழிலாளர்களின் பேச்சி லும் நடவடிக்கைகளிலும் ஒரு உறுதியும் தெளிவும்

ஏற்படத் தொடர்கியது.

நான் பாடசாலை மாணவனாக இருக்கும் போது சங்கானை, மாவிட்டபூரம் மட்டுவில்கள்போன்ற வடபகுதியின் பல இடங்களில் நடந்த தீண்டாமைக்கு எதிரான போராட்டங்களை தீவிரமாக ஆதரித்து சக மாணவர்களுடன் வாதாடியிருக்கிறேன். ஆனால் சமூகமாற்றத்திற்கு பலாத்காரமே வழி என்ற அவர்களது கொள்கையை அன்று நான் ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை.

அந்தக் கிராமமே உலகமாக தாழுண்டு தங்கள் வீடுண்டு என்று வாழ்ந்த இளைஞர்கள் அவர்களின் தொடர்புக்கு பின்னர்தான் தமது கிராமத்துப் பிரச்சனைகளை மட்டுமல்ல தேசப்பிரச்சனை, இனப்பிரச்சினை, நகரத்து தொழிலாளர் பிரச்சினை. உலகப் பிரச்சினைகளைப் பற்றியெல்லாம் கதைக்கத் தொடர்கினர். சிறுவர் பாடசாலைத் திறப்பு விழாவின்போது ஒரு வார்த்தைகூட பேசத் தெரியாமலிருந்த தனபாலன் சென்ற கிழமை வாசிக்காலையில் நடந்த பொதுக் கூட்டத்தில் எவ்வளவு தெளிவாக ஆணித்தரமாக பிரச்சினைகளை ஆராய்ந்து பேசினான்.

அயலாரில் சாதிவெறியர்கள் இ.போ.ச. தொழிலாளி சின்னச்சாமியை கைகால்களை வெட்டிக் கொலை செய்த போது, அதை எதிர்த்த அந்தத் துடிப் பான இளைஞரை ஏமாற்றிக் கூட்டிச் சென்று உருத் தெரியாமல் கொழுத்தி ஏரித்துக் கொலை செய்த போதெல்லாம் தங்களுள் ஒருவருக்கு நேர்ந்ததுபோல் அந்தத் துயரச் சம்பவங்களிலெல்லாம் அவர்கள் பங்கு கொண்ட நிகழ்வுகள்... சகல விதமான அடக்கு முறைக்கும் உள்ளாகும். மக்களோடும் நெருங்கிவரும் அவர்களது உறவுகள்... அவர்கள் ஒன்றுபட்டுப் பலப்படுகிறார்கள் என்பதை வெளிக்காட்டி நின்றன.

இப்பொழுதுங் கூட அந்தக் கிராமத்தின் அயற்பகுதிகளில் கொட்டில் குடிசைகளை தீயிட்டுக் கொழுத்தி குடியிருப்பு நிலங்களிலிருந்து அவர்களை வெளியேற்றும் நிகழ்வுகள் நடந்துகொண்டிருந்தன. அந்த நிகழ்வுகள் எனது மனதையும் மிகவும் பாதித் திருந்தது. நிலமற்ற மக்கள் வாழும் அந்தக் கிராமத்தில் நிலவுடையாளர்களின் ஆதிக்கம் அவர்களது முன்னேற்றத்திற்கு பெரும் தடையாக இருந்தது.

அதுபற்றித்தான் இன்று ஏதாவது கூட்டம் நடத்தப் போகிறார்களோ... என்ற எண்ணத்துடன் பிரதான வீதியிலிருந்து அந்தக் கிராமத்து எல்லைவரை செல்லும் ஒழுங்கையில் எனது சயிக்கிளை திருப்பு கிறேன். ஒழுங்கையில் இடையிடையே சிலர் கூடி நின்று கதைப்பதும் ஏதோ அர்த்தத்துடன் எனது முகத்தைப் பார்க்கின்ற பார்வைகளும் கதைகளும் எனது ஆவலைத் தூண்ட சயிக்கிள் பெட்டலை வேகமாக அழுத்துகிறேன்.

அந்த ஒழுங்கை முகப் பில் சயிக்கிள் திரும்பியதும் தொலைவில் நான் கண்ட காட்சி... பனிப் புகார் மறையாத அந்தக் காலைச் சூரியனின் மங்கிய ஒளித்தெறிப்பில்... இளைஞர், முதியவர், பெண்கள் என்ற பேதமின்றி கடகங்கள், மண்வெட்டிகள், பிக்கான்கள், கோடாரிகள், கத்திகளை கைகளில் ஏந்திய படி அந்தக் கிராமமே அணிவகுத்து இயங்குகின்ற காட்சி... உணவுப் பருக்கைகளை பொறிக்குச் சேர்க்க வீட்டு முற்றத்தில் ஊர்வலம் போகும் ஏறும்புக்

கூட்டம் போல சுறுசுறுப்பாக வரிசையாக நீண்டு நின்று கடகங்களை தலைமாறுவதும். கொட்டிய வெற்றுக் கடகங்களை கைகளில் மாற்றுவதுமாக அவர்கள் நின்ற அந்தக்காட்சியை கண்டதும் எனது கண்கள் மகிழ்ச்சி யால் அகல விரிகின்றன. சயிக்கிளிலிருந்து குதித்து அருகில் நின்ற பனையோடு அதை சாத்துகிறேன். வேட்டியை மடித்து சண்டி கட்டிக்கொண்டு வேலை நடைபெறும் இடத்தை நோக்கி வேகமாக நடக்கிறேன். நான் செல்வதை அவர்கள் முகங்களைத் திருப்பி புன்முறுவதோடு அவதானித்தாலும் தமது வேலை களிலேயே கவனமாக இருக்கின்றனர்.

“மாஸ்டர் இண்டைக்குப் பாதைத்திறக்கிறம்”

தொடர்ந்து பெய்த பெருமழையால் நனைந்து ஈரமான மண்ணை கழுத்துத்தாழ் ஒரு கடகத்தில் சுமந்தபடி செல்லும் சண்முகம் புன்முறுவதுடன் சொல்லிக்கொண்டு போகிறான். எதிரே கோடரிகள் கத்திகளை தோழில் வைத்தபடி பத்துப் பன்னிரண்டு இளைஞர்கள் வேகமாக வருகின்றனர். ஒரு பட்டாளப் பிரிவு நகர்ந்து வருவதுபோல நெஞ்சை நிமிர்த்தி உற்சாகமாக நடந்துவரும் அவர்களுள் ஒருவனாக சிவலிங்கமும் வருகிறான்.

“மாஸ்டர் குறை நினையாதேங் கோ... நேற்றைக்கு ஒழுங்கையிலை காணேக்கை சொல்லி யிருப்பன்... அதிலை நின்டு கதைச்சா அம்பலமாப் போம் என்டுதான்...”

“ஓ... இதிலை என்ன குறை பொது விசயத் திலை... அப்ப அவங்கள் சம்மதிக்கேல்லை”

“உரிமையளைப் போராடிப் பெறவேணு மெண் னுறதிலைதான் மாஸ்டர் எங் களுக்கு நம்பிக்கை... கடைசியிலை அதுதான் சரியாப் போச்சு... மாஸ்டர் வேலையள் கிடக்கு... அங்கை தன பாலன்னை நிக்கிறார்... அவரடிக்குப் போங்கோ”

சிவலிங்கத்தின் கதையிலும் நிதானம் தவறாத ஒரு அவசரம். என்னை அவர்கள் தங்களிலிருந்து பிரித்துப் பார்க்கவில்லை என்பதை அவனது வார்த்தை கள் உறுதிப்படுத்தியபோது என்னுள் ஏற்பட்ட ஒரு புதிய உற்சாகத்துடன் ரக்ரக்கள் இரையும் இடத்தையும் நோக்கிநடக்கிறேன்.

அந்தக் கிராமத்து மக்களின் ஏனைய பிரச்சனை களைப் போலவே பாதைப் பிரச்சனையும் நீண்ட காலமாகவே அவர்களுக்கு பெரும் பிரச்சனையாக இருந்து வந்திருக்கிறது.

பிரதான வீதியிலிருந்து வளைந்து செல்லும் ஒழுங்கைகள், இடையிடையே தெரியும் மின்கம்பங்கள் யாவும் அந்தக் கிராமத்தின் எல்லைவரை வந்ததும் நின்றுவிடும். அதற்கப்பால் ஒற்றையடிப்பாதைகள்தான் கலட்டி நிலங் கருக்கூடாகவும் பனைவெளி களுக்கூடாகவும் வளைந்து வளைந்து செல்லும்.

மாரிகாலம் வந்துவிட்டால் அந்தப் பனங் கூடலில் பலத்த ஒசையுடன் பெய்யும் மழைத்துளிகள் மனதுக்கு இதமாக இருக்கும். ஆனால் மேடும் பள்ளமு மாக இருக்கும் செம்மண்தரை சேறும் சகதியுமாக மாறிவிடும். பாதையோரங்களில் பரட்டைத் தலை போல முட்களை நீட்டி நிற்கும் காரை, கள்ளி, கத்தாழை, நாகதாளிகள் பசுமை பெற்று புதிய குருத்துக்களை

வெளியே தள்ளி நிற்கும். இடையிடையே மண்ணைப் பிளங்கு வெளித்தெரியும் கூர்மையான பாறைக்கற்கள் மழை நீரில் குளித்து பார்ப்பவர்களின் கண்களுக்கு ஏற்ப பற்பல தோற் றங் களை அளிக்கும் தெளிவற் ற உருவச்சிலைகளாக காட்சித்தரும்.

ஆரோக்கியமான ஒருவரே அவதானமாகச் செல்ல வேண்டிய பாதையில் வயோதிபர்கள், நோயாளி கள் அதுவும் வானத்து நிலவை நம்பி இருக்கும் அந்த இருண்ட வெளிகளில் சிறிது நிதானம் தவறினால் கூட பணைமரங்கள், பற்றை முட்கள், பாறைக்கற்கள் மீது முட்டிக்கொள்ள வேண்டும். பிரசவ வேதனையால் அவதியுறும் பெண்களைக் கூட ஒழுங்கையோடு நின்றுவிடும் காரடிக்கு நீண்டதாரம் அந்த நோவோடும் வலியோடும் கைத்தாங்கலாகத்தான் தூக்கிச்செல்ல வேண்டும். எனது சயிக்கிள் ரயர் களைக் கூட எத்தனையோ தடவைகள் இந்த முட்கள் பதம் பார்த்திருக்கின்றன.

கிராம மக்களில் பெரும்பாலானோர் பங்கு பற்றிய பொதுக்கூட்டத்தில் எடுத்த முடிவின்படி தன பாலனும் சிவலிங்கமும் ஒரு வருடத்துக்கு மேலாக அரசாங்க அதிபர் முதல் எம்.பி., விதானை என்று எல்லாப் படிகளிலும் ஏறி இறங்கியிருக்கிறார்கள். சிலரை எவ்வளவோ சிரமப்பட்டு கிராமத்துக்கு அழைத்துவந்து காட்டியும் அவர்கள் ஒவ்வொருவராக சாட்டுதல்கள் கூறி இறுதியில் நிலச் சொந்தக்காரர்களே அதைப்பற்றி தீர்மானிக்க வேண்டும் என்று விட்டுவிட்டார்கள்.

இந்த முடிவை தனபாலன், சிவலிங்கம் போன்றவர்கள் எதிர் பார்த்திருந்தாலும் பலபடிகளிலும் ஏறி இறங்கி அவர்கள் எடுத்த முயற்சிகள் ஒருவர் வேறு பாடின்றி முழுக் கிராமத்தையும் ஐக்கியப்படுத்துவதில் உதவியாக அமைகிறது.

நான் அங்கத்துவம் வகிக்கும் அந்தப் பொது ஸ்தாபனத்திலும் இந்தப் பிரச்சனை பற்றி கூறியபோது நிலச் சொந்தக்காரர்களுக்கு விரோதமாக நடந்து கொள்ள முடியாது என்று விட்டார்கள். அப்படி அவர்கள் சொன்ன போதே அவர்களது சமூகப்பணியின் எல்லையை நேரடியாகவே விமர்சித்து அவர்களுடன் முரண்பட்டுக் கொண்டேன்.

இன்று அந்த கிராமத்தையே ஒரு புரட்சிகரமான நடவடிக்கைக்கு அணித்திரண்டு எழுவைத்த அந்தக் கட்சி உணர்வை கண்டதும் அந்த உணர்வுகள் என்னுள்ளும் ஆழமாகப் பதிவுதை நான் உணர்கிறேன்.

பலத்த இரைச்சலுடன் உறுமி உறுமி இழுக்கும் அந்த ரக்ரரைச் சுற்றி ஒரே ஜென்க்கூட்டம் பெட்டி நிறைந்து விட்ட ஈரமண்ணின் சமையால் சேற்று நிலத்தில் ரக்ரர் சில்லுகள் புதைந்துவிட்டன. இயந்திரத்தின் இயலாமையை அதன் பேரிரைச்சல் வெளிப்படுத்துகிறது.

“இவளவு பேர் நிக்கேக்கை என் நதான் முடியாது... பிடியுங்கோ”

தனபாலன் உரத்துக் கூறியபடி புதைந்து கிடக்கும் பெட்டியில் கையைப் பிடிக்கிறான்.

“பிடியடா பிடி”

“தூக்குடா தூக்கு”

ரக்ரரின் இரைச்சலையும் மீறி அவர்களது உற்சாகமான குரல்கள், நானும் கைபிடிக்கலாம் என்று

முயற்சிக்கின்றேன். கை பிடிக்க இடமில்லை. மன் ணோடு சேர்த்து அந்த ரக்ரர் பெட்டியை சேற்றிலிருந்து மீட்டு மேட்டு நிலத்தில் வைத்து விடுகின்றனர்.

ரக்ரர் நைவர் துரைச்சாமி வியப்புக் கலந்த ஒரு முக மலர்ச்சியோடு சுற்றி நின்றவர்களைத் திரும்பிப் பார்க்கிறான். உழைத்து உழைத்து உருக்காவிலிட்ட கரங்கள், ஒன்றுபட்டு விட்டதால் எதையும் எதிர் கொள் வோம் என்ற நம்பிக்கையில் மலருகின்ற முகங்கள்... மீண்டும் தமது வேலைகளை தொடர்வதற்காகக் கலைந்து செல்கின்றனர்.

அவனும் அதே நிலவுடைமையாளரின் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவன்தான். ஒரு குத்தகை விவசாயியாக இருந்த அவனால் அவர்களது போராட்டம் நியாயமானது என்பதை உணர முடிந்தது. இருந்தும் காலையில் ரக்ரரை எடுத்துக் கொண்டு வரும்போது தனது சமூகத்தவரிடமிருந்து எதிர்ப்புக்கள் வரலாம் என்ற அச்சம் அடிமனதில் அவனுக்கு இருந்தது. அங்கு அவர்களிடம் காணப்பட்ட ஜக்கியமும் எழுச்சியும் அவனுக்கு உற்சாகமுட்ட வேகமாக ரக்ரரை எடுத்துக் கொண்டு முன் செல்கிறான்.

புதைந்த ரக்ரரை தூக்குவதில் உற்சாகமாக உதவி செய்த பரமு வலக்கை மணிக்கட்டை இடது கையால் இறுகப் பொத்தியபடி கூட்டத்தை விட்டு அப்பால் செல்கிறான்.

“என்ன பரமு... என்ன நடந்தது”

அவனைப் பின் தொடர்ந்து சென்ற நான்தான் கேட்கிறேன்.

“ஓண்டுமில்லை மாஸ்டர்... ஒரு சின்ன வெட்டுக்காய்ந்தான்”

பொத்தியிருந்த கையை மெதுவாக விரிக் கிறான். உள்ளங்கையில் நிறைந்திருந்த இரத்தம் வழிந்து நிலத்தில் வீழ்கிறது. அநுதாபப் பார்வைகளுடன் ஆட்கள் அங்கு கூடுகின்றனர்.

“அது சின்னக் காயம்தான். போய் பாதையைப் போடுங்கோ... உயிரையே குடுக்கத் தயாரா இருக்கிற எங்களுக்கு இது ஒரு காயமே...”

இரத்தம் தோய்ந்த கையை உயர்த்திப் பிடித்தபடி நிமிர்ந்து நின்று மறு கையை உயர்த்திக் காட்டி ஒரு தளபதி கட்டளையிடுவதுபோல உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கூறுகிறான் பரமு.

கைகளிலிருந்து பெருகிவழிந்த இரத்தமும் அவன் கூறிய வார்த்தைகளும் அவர்களுக்கு உணர் மூட்டுபுதிய வேகத்துடன் கலைந்து செல்கின்றனர்.

“தம்பி... இப்போதைக்கு இது ரத்தப்பெருக்கை கட்டும் படுத்தும்... மருந்து கட்டத்தான் வேணும்...”

வேலப்புக் கிழவர் அருகில் பற்றையோடு நின்ற பனை வடலியின் குருத்துக்களில் படிந்திருந்த பஞ்ச போன்ற பனந் தூசியை சேர்த்துக் கொண்டு வந்து காயத்தில்வைத்து கட்டிவிடுகிறார்.

“நீர் கொஞ்சம் ஓய்வெடும்”

“இல்லை மாஸ்டர்... இண்டைக்குச் செய்யாத வேலை இனிமேல்ஏன்?”

காயம்பட்ட கையைத் தூக்கியபடி தொடர்ந்தும் தன்னால் முடிந்ததைச் செய்ய வேண்டும் என்ற உறுதியுடன் நடக்கிறான் பரமு. அவனையே நான்

வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறேன்.

முன் பெல்லாம் பரமு என்றாலே அந்தக் கிராமத்துக்கு மட்டுமல்ல அயற்கிராமங்களுக்குக் கூட பிரச்சனையான ஒருவனாகத்தான் இருந்து வந்திருக்கிறான். அது போன்ற பின்தங்கிய கிராமங்களில் அவனைப் போன்ற பலரை நான் சந்தித்திருக்கிறேன். அந்தக் கிராமத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றம் படிப்படியாக அவனிலும் ஏற்பட்டு வந்து இன்று ஒரு பொதுக்கடமைக் காக தன் உயிரையும் அர்பணிக்கத் தயார் என்று கூறி இரத்தம் சிந்தவும் அவன் முன்வந்தபோது அவர்கள் அடிக்கடி கூறும் வெகுஜனங்கள் பங்கு பற்றும் புரட்சி கரப் போராட்டத்தின் உயர்ந்த தன்மைகளை அநுபவத் தின் மூலமாகவே நான் உணர்ந்து கொள்கிறேன்.

வேகமாகச் சென்ற ரக்ரர் கள் குறுக்கே நீண்டிருக்கும் வேலியால் தடைப்பட்டு நிற்கின்றன.

“வெட்டுங்கோடா

அங்கு நின்ற ஒரு முதியவரின் குரலோடு ஆண்டு கடந்து பருத்து நின்ற பூவரச, கிளாவை, மூள் முருக்க மரங்களின் அடியில் ஓங்கிய கோடரிகள், சுத்திகள் மாறி மாறி விழுகின்றன. வேலி படபடவென்று சாய்கிறது. வளவுச் சொந்தக்காரர் வடிவேலர் வேகமாக சயிக்கினில் வந்து இறங்குகிறார்.

“என்ன... என்ன இஞ்சை நடக்குது... ஓ... நீரும் ரக்ரர் விடுகிறோ...”

ஆத்திரத்தில் படபடத்துக் கத்தியபோதும் அவர்கள் நிற்கும் வேகத்தை உணர்ந்து அவர்களோடு முகங் கொடுத்துப் பேசவதைத் தவிர்த்து தனது சமூகத்தைச் சேர்ந்த துரைச்சாமியின் பக்கம் அவர் திரும்புகிறார்.

“பிரச்சனையை இஞ்சை கதையுங்கோ... என்ன பிரச்சனை?”

வடிவேலரை இடைமறித்து கையிலிருந்த கத்தியின் கூரியபாகத்தை மறுகை விரல்களால் தடவிய படி ஆத்திரத்துடன் ஆனால் நிதானமாக கேட்கிறான் தனபாலன்.

“என்ன பிரச்சனையோ... காணிச்சொந்தக் காறன் நான் இருக்கிறன்... ஒரு கேட்டுக் கேள்விய மில்லாமல்...”

“கேக்கிறதுக்கு வீடு தேடி வந்தாலும்... உங்களுக்கு கேட்க விருப்பமில்லை... பேந்தென்ன உங்களிட்டைக்கேள்வி?

வேலைகளைக் கைவிட்டுவிட்டு ஆயதங்களுடன் விசுவநாதர் நிற்கும் இடத்தை சுற்றி வளைக் கின்றனர். அவர்களிடமிருந்து ஆத்திரத்துடன் குரல்கள் கிளம்புகின்றன.

“இந் தப் பாதைக் காண்டி... எங் கடை பெடியள்... எத்தினைப்படியள் ஏறி இறங்கினவங்கள்”

“சட்டத் துக்குமாறா பாதைபோட ஆர் சம்மதிப்பாங்கள்”

நெஞ்சில் பயம் இருந்தாலும் தோல் விபோகக்கூடாது என்பதற்காக குரலைத்தாழ்த்திக் கூறுகிறார் விசுவநாதர்.

“ஓ... சட்டங்கள் ஆருக்காண்டி இருக்கெண்டும் எங்களுக்குத் தெரியும்... அதை எப்பிடி உடைக்கிற தெண்டும் எங்களுக்குத் தெரியும்”

“உவரோடை கதைச்சுக் கொண்டு நின்டால் எங்கடை வேலை முடியாது... இப்பென்ன... வந்தியள்... பாத்திட்டியளைல் லே... போய்ச் செய்யிறதைச் செய்யுங்கோ... என்ன வந்தாலும் நாங்கள் பாதை திறந்து தான் தீருவம்”

அவர் போக வேண்டிய திசையைக் கைகளால் காட்டியபடி தனபாலன் ஆவேசத்துடன் கூறுகிறான். அந்தவார்த்தைகள் அங்கு நின்றவர்களையும் ஆவேசப் படுத்துகிறது. இனியும் அங்கு நின்றால் தனக்கு எதுவும் நடக்கலாம் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட விசுவநாதர் விறுக்கென்று சயிக்கிளையும் எடுத்துக்கொண்டு நமுவுகிறார்.

“ஓ... இப்பநீங்கள் வளந்திட்டியள்”

வாய்க்குள் முனுமுனுத்தபடி வந்த வேகத் திலேயே திரும்பிச்செல்லும் விசுவநாதரை ஒரு வெற்றிக் களிப்புடன் அவர்கள் பாத்துக்கொண்டு நிற்கின்றனர்.

“போறபோக்கிலை ஏதாலும் அலுவல் நடந்தாலும் நடக்கும்... கெதியா வேலையை செய்யுங்கோ”

சிவராமனின் குரலோடு மீண்டும் ஒரு வேகம். இரண்டு ரக்ரர்களும் வீழ்ந்து கிடக்கும் வேலைகளுக்கு மேலாக மண்ணைக் கொண்டு பாய்கின்றன. ரக்ரரில் மண்ணை ஏற்றி விட, கொட்டிய மண்ணைப் பரவ, குறுக்கே நிற்கும் மரங்களைத் தறித்து வீழ்த்த, அவைகளைத் தூக்கி அப்பறப்படுத்த... எல்லாமே இரவு கூட்டத்தில் தீர்மானித்தபடி குழுக்கள் குழுக்களாகப் பிரிந்து பொறுப்பேற்று வேலைகள் வேகமாக நடை பெறுகின்றன.

பாதையின் குறுக்கே நின்ற வேம்புகள், பனைகள் போன்ற பெருமரங்கள் தறிக்கப்பட்டு சட்சட வென்று பலத்த ஓசையுடன் சரிகின்றன. முட்புதர்கள் வெட்டப் படுகின்றன. பாறைக்கற்கள் அடித்து நொறுக்கப்படு கின்றன. மாறி மாறி பேரிரைச்சலுடன்ரக்ரர்கள் கொண்டு வந்து கொட்டும். மண்ணை பெண் களும் ஆண்களும் வேகமாகப் பரவுகின்றனர். பற்றை முட்களை இழுத்துச் சென்றபடி என்னிடம் படிக் கும் சிறுவர் கள் கோடரியுடன் நின்ற என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றனர்

இடிவிழுந்து பட்டுப்போய் உழுத்து நின்ற ஒரு பனையைத் தறிக்கும்போது அது பலத்த ஓசையுடன் வீழ்வதைக் கண்ட ஞானம் எதற்கு அதை உவமையாகக் கற்பனை செய்தானோ “கூ” என்று உரத்துக் கத்திவிடு கிறான். அரைமைலுக்கு அப்பால் உள்ளவர்களும் வேலைகளை விட்டுவிட்டு கையில் வைத்திருக்கும் ஆயுதங்களுடன் ஒரு ஆவேச உணர்வுடன் குரல் வந்த திசையை நோக்கி ஒடி வருகின்றனர். ஞானத்தோடு நின்றவர்கள் “எட்மடையா” என்று ஞானத்தை பேசி விட்டு ஒவ்வொரு திக்கிலும் பிரிந்துவேடி, ஒடிவருபவர் களை தடுத்து நிறுத்தி நடந்ததைக் கூறுகின்றனர். ஞானம் ஒன்றும் அறியாதவனாய் திகைத்தபடி அவர்கள் ஒடுவதை பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறான்.

ஆட்கள் கூடிவிட்டால் உற்சாகமடைந்து அப்படி நடந்து கொள்வது ஞானத்தின் இயல்புதான். என்றாலும் இரவு மண் வெட்டி கடகங்கள் சேகரிப்பதற் காக அயற்கிராமத்துக்குச் செல்லாமல் கூட்டத்துக்குச் சமூகமளித் திருந்தால் அவன் அப்படி நடந்து கொண்டிருக்க மாட்டான். எதிரிகளால் ஏதாவது

ஆபத்து என்றால் மட்டுமே அப்படிக் கூச்சலிட வேண்டுமென்று தீர்மானமாக இருந்தது.

ஒடி வந்தவர் கள் ஏமாற்றமடைந்தாலும் தங்களது தீர்மானத்தைப் பரீட்சித்துப் பார்த்ததில் ஏற்பட்ட ஒரு திருப்தியுடன் திரும்பவும் தங்களது இடங்களுக்கு விரைகின்றனர்.

மதியவேளை ஆகிவிட்டது. பாதைபோடும் இடங்களிலுள்ள வீடுகள் ஒவ்வொன்றிலுமிருந்து அடிக்கடி பெண்கள் தேநீர் தயாரித்துக்கொண்டு வந்து தருகின்றனர். வேலைகளோடு ஒன்றிவிட்ட உணர்வில் பசியே தெரியவில்லை.

எனது தந்தையார் காலையில் வரும்போது குழை தாழ்ப்பதற்கு நேரத்துடன் வரச் சொன்னது ஞாபகம் வருகிறது. இருந்தும் எனது வாழ்நாளில் நான் பெற்றிராத உணர்வுப்புறவுமான அந்த வேலையிலிருந்து என்னால் விலக முடியவில்லை.

எனது சிறுவர் பாடசாலைக் கொட்டிலில் இருந்து புகை மண்டலம் கிளம்பி பனங்கூடலெங்கும் பரவுகிறது. கிராமப் பெண்கள் அனைவரும் கூடி சமையல் வேலையில் சுறுசுறுப்பாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். உணவு பரிமாறும் சிரமத்தை தவிர்ப்பதற்காகவும். வேலைகள் தடையின்றித் தொடர்வதற்காகவும் பகுதி பகுதியாகவே உணவு பரிமாறப்படுகிறது.

ஆரம்பச் சபையிலேயே அமருமாறு என்னை வற்புறுத்தியபோதும் பிடிவாதமாக மறுத்து குழந்தைகள் முதியவர்கள் அனைவரும் உண்டபின் தனபாலனும் அவைனச் சார்ந்தவர்களும் அமர்ந்த கடைசிச் சபையில் தான் நானும் அமர்கிறேன். மாலை நேரமாகி விட்டாலும் ஒரு பொதுக்கடமைக்காக அந்தக் கிராமமே தம்முன் இருந்த சிறு சிறு பகைமைகளையும் மறந்து ஓரிடத்தில் அமர்ந்து பகிர்ந்து உண்ட அந்த உணவு வயிற்றை மட்டுமல்ல மனத்தையும் நிறைக்கிறது.

காலையிலிருந்து பாதைபோடும் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்த முதியவர்களும் நடுத்தர வயதுடையவர்களும் அன்று அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட புதிய உணர்வால் உந்தப்பட்டு அடிமை முறையின் கொடுமைகளை நினைவு கூருகின்றனர்.

“வளைவைச்சுக் கொட்டில் போட்டாலும் சமனாப் போடுவமெண்டு வட்டக்குடில்தான் கட்ட வேணுமெண்டு சட்டம் வைச்சவங்கள்”

பாதையோரத்தில் தறித்து வீழ்த்திய பனையின் ஒலைகள் குருத்துக்களை கத்தியால் வெட்டியபடி கூறுகிறார் வேலப்புக் கிழவர்.

“குமருகட்டையள்கூடி மேலுடம்பை மறைக்கேலாது... ஏன் “வளவுக்கு வாடா” எண்டு கூப்பிட்டு என்னை எத்தினை நாள் தங்கடை முத்தத்து மாமரத் தைக் கட்டிப் பிடிக்கச் சொல்லி துவரந்தடியாலை அடிச்சவை. ஒருநாள்ப் பார்த்து... அடிச்சப் போட்டு அவங்கள் தந்த சாப்பாட்டை நான் வாங்கிச் சாப்பிடேல்லை”

கொட்டிய மண்ணை மண் வெட்டியால் தட்டிப் பரவிக் கொண்டிருந்த பொன்னப்புக் கிழவர் அவரது பணிந்து போகாத தன்மைக்காகப் பெற்ற அடிகளை நினைந்து ஆத்திர உணர்வுடன் தலையை நிமிர்த்தி வெளிப்படுத்துகிறார்.

“ஏன் எனக்கும் ஒரு நாள் நான் களைச்சுப் வேலை

செய்து களைச்ச போய்... தன்னி விடாயிலை... வத்தப்பழம் பிடுங்கிப்போட்டனென்டு... உப்பிதித் தான் கூப்பிட்டு அடிச்சவர்... அடுத்த காணி அவற்றை தானே... வரட்டும் பார்ப்பம்”

சிவலிங்கம் உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கூறுகிறான்.

“என் பழைய கதையளைக் கதைக்கிறியல்... இப்பென்ன கொடுமையள் குறைஞ்சே போக்கு. கொட்டிலைக் கொழுத்திக் குடியெழுப்பிக் கலைக் கிறாங்கள்... நிலத்தை வைச்சுக் கொண்டு நிமிர விடுறாங்களில்லை”

நடுத்தர வயதுள்ள கூலி விவசாயி சிவராமன் கூறுகிறான்.

“ஓமா தம்பி உந்தக் கூப்பன் கடையை வைச்சுக் கொண்டு எங்களை கொஞ்சப்பாடே படுத்தின வங்கள்... அந்தக் கட்சிக்காற்றோடை எங்கடை பெடியள் சேந்தப் பிறகெல்லோ... எல்லாம் மாறி வருகுது”

பொன்னப்புக் கிழவன் பழைய நிலைமை களையும் மாறி வரும் புதிய நிலைமைகளையும் கணக்கிலெடுத்து நம்பிக்கை ஒளி முகத்தில் படர ஒரு நன்றி உணர்வுடன் நினைவு கூர்கிறார். எல்லோரது உணர்வுகளும் கதைகளும் அந்த இயக்கத்தைச் சுற்றிச் சூழல்கிறது.

“உங்காலை சீர்ப்படுத்திறதை பேந்து பாப்பம்... இப்ப எல்லாரும் இஞ்சை வாங்கோ... பொழுது படேக்கு முன்னம் பாதை போய் தெருவிலை தொட வேணும்”

பாறைகளும் முட்புதர்களும் மட்டுமே எஞ்சி நின்ற அந்த நீண்ட வெளியை சிவலிங்கத்துடன் சென்று ஒருமுறை பார்த்துவிட்டுத் திரும்பிய தனபாலன் உரத்துக் கத்துகிறான்.

பிரதான வீதிவரை நீண்டிருக்கும் அந்தக் கலட்டி வெளி ஊரின் பிரதான நிலச்சொந்தக்காரர் களுள் ஒருவரான முத்துவேலு விதானையாரின் ஆதிக்கத்திலிருந்தது. “வளவுக்கு வாடா” என்று அடித்த பழக்கத்தை கைக் கொண்ட கடைசி மனிதரான அவரது நிலத்தில் முன் தயாரிப்படுத் வேலைசெய்வது என்று முதலிலேயே முடிவெடுத்திருந்தனர்.

வேகமாக அந்த நிலத்தில் வேலைசெய்ய வேண்டியதன் அவசியத்தை எல்லோரும் உணர்ந்தவர் களாய் நீண்ட வெளியில் பட்டாளம் போல அவர்கள் முன் நேருகின்றனர். பற்றைகள் வெட்டப்பட்டு, பாறைகள் நொறுக்கப்பட்டு, மக்கி பரப்பப்பட்டு தெருவிலிருந்து தொடங்கிய அந்தப் பாதை முடிவடையும் இடத்திற்கு வந்துவிடுகிறது.

“விதானையார் வாறார்”

தொலைவில் வரும் போதே அவரது காரை இனங்கண்டு விட்ட ஒருவரது குரலோடு எல்லோரது முகங்களும் ஒழுங்கை முகப்பை நோக்கித் திரும்புகிறது. அவர்கள் திறந்த புதுப்பாதையில் முத்துவேலரின் கார்தான் முதலில் வருகிறது. காரை ஓட்டிவரும் விதத்திலேயே அவர்கள் சிதறி ஓட வேண்டும் என்று கருதியவராய் காரின் பின்சீற்றில் சாய்ந்திருக்கிறார் முத்துவேலர். வேகமாக ஓட்டி வந்த காரை அங்கு மன் பறித்துக் கொண்டிருந்த ரக்கரின் முன்னால் திமிரென பிரேக்கைப்போட்டு நிறுத்தி கதவை படாரென்று திறந்தபடி இறங்குகிறான் முத்துவேலரின் மகன் தியாகு.

“எங்கண்டை வளவுக்கை ஆற்றா உன்னை ரக்ரர் விடச் சொன்னது... தேய்... ஆரடா உங்களைப் பாதை போடச் சொன்னது?”

ஒற்றையும் பென்சிலுமாக ரக்ரரின் முன்னால் வந்து ஆத்திரத்தில் கத்துகிறான் தியாகு. அவனை சிலர் பாய்ந்து பிடித்து சேட்டுக் கொலரைப் பற்றி இழுக்க சனக்கும்பலில் அவன் இழுபடுகிறான்.

“தேய்... ஆற்றையடா வளவு?”

“ஆருக்கடா... நிலம் சொந்தம்”

“இன்னும் பழைய ஆக்களென்று நினைச்சியளோ”

மாரிகாலத்தின் அந்தமாலைப் பொழுதில்... மாலை வெய்யிலின் மங்கிய ஒளித் தெறிப்புக்கள் சுருமுகில்களில் பட்டு செவ்வொளியாகச் சிதறி... அந்தச் செம்மண் பூமியை மேலும் சிவப்பாக்குகிறது... அந்த மண்ணில் ஆத்திரத்தால் சிவந்த கண்களுடன்... கத்திகள், கோடரிகள், அலவாங்குகள், பிக்கான்களுடன்... அந்தக் கிராமமே ஆவேசங்கொண்டு எழுந்து நின்ற காட்சி... முத்துவேலரை கத்திகலங்கவைக்கிறது.

காரிலிருந்து தயக்கத்துடன் இறங்கிய அவரது வேட்டியின் முன் தலைப்பில் ஈரம் கசிந்து அவரது கால்களை நனைக்கிறது.

“தம்பிமாரே நிப்பாட்டுங்கோ... நான் வரேக் கையே சொன்னனான் உவனுக்கு... அவங்கள் பழையாக்கள் இல்லையெண்டு... நீங்கள் பாதையைக் கொஞ்சம் அரக்கிப் போடுங்கோ... நான் அளப்பிச்சவிடுறன்”

பதட்டப்படுவதை மறைத்து ஒருவாறு பழைய தொனியில் கூற முயற்சிக்கிறார் முத்துவேலர். தியாகு வைப் பிடித்த கைகளை அவர்கள் தளர்த்துகின்றனர்.

“நாங்கள் போட்டதுதான் பாதை... அங்காலை இஞ்சாலை அரக்கேலாது”

உறுதியாக உரத்துக் கூறுகிறான் தனபாலன். முத்து வேலரின் முகத்தில் ஆத்திரரேகைகள் கோடிட்டாலும் அவர்களது ஒன்றுபட்ட பலத்தின்முன் தனது இயலாமையை உணர்ந்தவராய் காரில் ஏறி அமர்கிறார். கார் மெதுவாக நகர்கிறது.

முதல்முறையாக தங்களது பலத்தை தாங்களே உணர்ந்தவர்களாக முகமலர்ச்சியுடன் கார் மறையும் வரை பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றனர்.

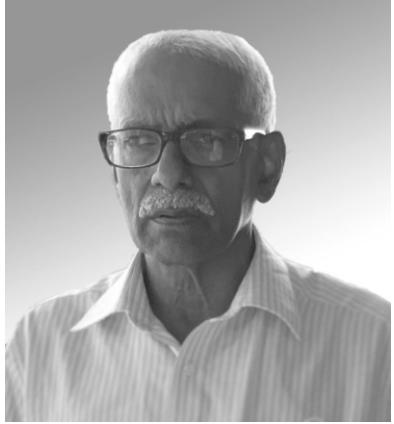
“பாதை திறந்து போட்டம்... இனிமேல்ததான் நாங்கள் ஒற்றுமையாவிழிப்பா இருக்கவேணும்”

தனபாலனின் அந்த வார்த்தைகள் அவர்களது மனங்களில் ஆழப் பதிய, ஒரு புதிய நம்பிக்கையின் பூரிப்பு அந்தக் கிராமத்து இளைஞர்கள், பெண்கள், முதியவர்கள் அனைவரது முகங்களிலும் பளிச்சிடுகிறது.

ஒரு மனதிறைவோடு சயிக்கிளையும் எடுத்துக் கொண்டு கிராமத்தை விட்டு வெளிவந்த நான் இரைச்சல் கேட்டு திரும்பிப் பார்க்கிறேன்.

அவர்கள் கொட்டிப் பரப்பிய ஈரமக்கியில் கோடு பதித்த படி அதேபாதையில் நிலவுடமையாளரின் நலன்களைக்காக்க பொலீஸ்ஜீப் பாய்ந்து செல்கிறது.

தூரத் தே அந்தக் கிராமத்தில் அடர்ந்து நெடுத்து வளர்ந்திருந்த அந்தப் பனங்கூடலின் மீது செவ்வொளியின் கீற்றுக்கள் அந்த மாலையின் மெல்லிய இருளிலும் மேலும் பிரகாசிக்கின்றன....

நேர்காணல்

க.தணிகாசலம்
சந்திப்பு : பரணீ

ஸழுத்து இலக்கிய வரலாற்றில் க.தணிகாசலம் அவர்கள் பலருக்கும் அறிமுகமானவர். தாயகம் சஞ்சிகையின் பொறுப்பாசிரியராக இருந்து 106 திதழ்கள் வரை வெளியிட்டுள்ளார். மேலும் சமூக செயற்பாட்டாளராகவும் படைப்பாளராகவும் விளங்கும் க. தணிகாசலம் அவர்களது நேர்காணலை ஜீவநதி வாசகர்களுக்காக தருவதையிட்டு மகிழ்வடைகின்றோம்

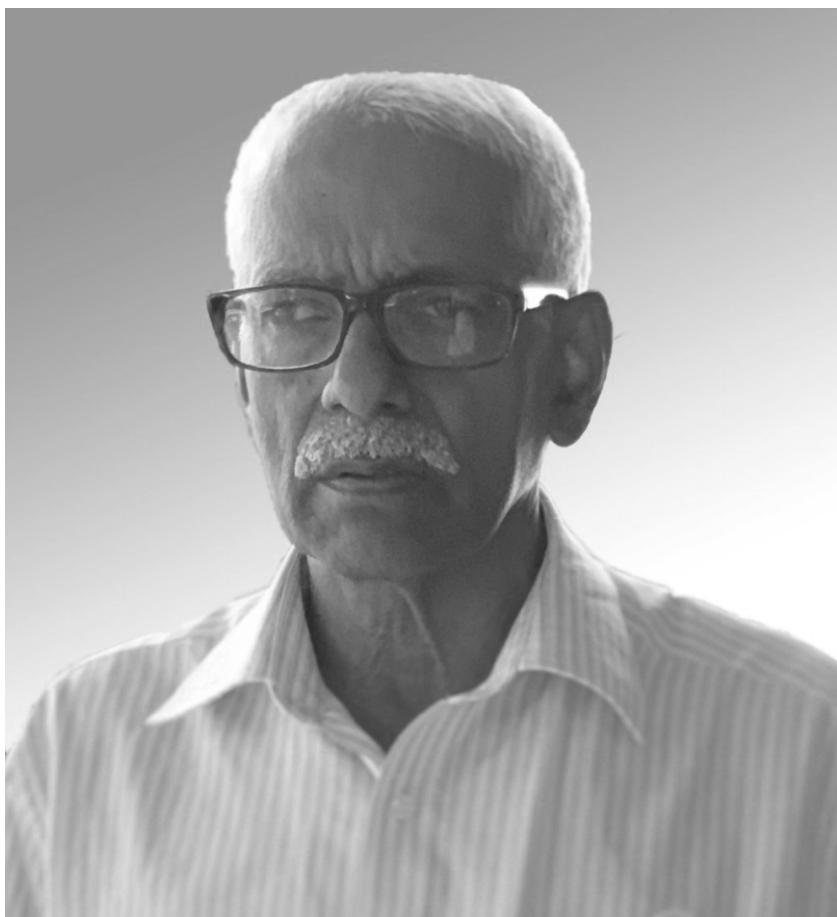
பரணீ:

உங்களுடைய குடும்பச் சூழல், பாடசாலைக் காலம் என்பன குறித்த குறிப்பான விடயங்களைக் கூறுங்கள்.

க.தணிகாசலம்:

எனது தாயார் அச்சுவேலியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். தந்தையார் யாழ்.நகர்ப்புறத்தை பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். சுருட்டுக் கைத் தொழிலை ஜீவனோபாயமாகக் கொண்ட ஒரு சுருட்டுத் தொழிலாளி. அவரது தொழிலிடம் காரணமாக நகர்ப் புறத்திலேயே எமது வாழ்விடம் அமைந்தது.

கந்தர்மடம் பிள்ளையார் ஆலயத்தின் முன்பாக அமைந்திருந்த எமது வீட்டுச் சூழலும், நடந்து செல்லும் தூரத்தில் அமைந்த நல்லூர்க் கந்தன் ஆலயமும் மத, பண்பாட்டுக்கு ஊடான உலகப் பார்வையை இளவுயதிலேயே எனது மனதில் பசித்திருந்தது. பிள்ளையார் கதையும், கந்தப்புராணமும், கதாப் பிரசங்கங்களும், திருவிழாக் காட்சிகளும்

“பவளமாலிடை நிலவெறிப்பது போல்” அழகியலோடு இணைத்து அவ் உலகப் பார்வையை ஊக்கி வளர்த்தன.

கந்தர்மடம் சைவப்பிரகாச வித்தியாலயத்தில் ஆரம்பக் கல்வியைப் பயின்றேன். உயர்தரக் கல்வியை பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் தொடர்ந்தேன். எட்டாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த போது கொழும்பில் 1958 இனக்கலவரம் ஏற்பட்டது. எனது தந்தையார் மன்றிலை பாதிக்கப்பட்டு காங்கேசன்துறைக்கு கப்பலில் வந்திருந்தார். இதனால் ஏற்பட்ட பாதிப்புகள் என் கல்லூரிக் காலம் முழுவதும் நீடித்தது. எமது வாழ்விடத்தை மாற்றி இருபாலைக் கிராமத்தில் அமைத்துக் கொண்டோம்.

கல்லூரியில் ஐ.ஆர்.அரியரட்னைம், திரு. இராஜநாயகம் போன்ற இடதுசாரி மனப்பாங்கும், செயற்பாட்டுணர்வும் உள்ள ஆசிரியர்களிடம் கல்வி கற்றுள்ளேன். அப்பொழுது இடதுசாரிகள் ஒடுக்கும் அரசோடு இணைந்திருந்ததால் அவர்கள் மீது சர்ப்பு ஏற்படவில்லை. அதுபோல பிரபல இடதுசாரிச் செயற்பாட்டாளரும், கல்வியாளருமான மு. கார்த்திகேசனிடம் காலைநேரத்தில் அவரது வீட்டிற்குச் சென்று கல்வி கற்றுள்ளேன். பாடநேரத்தில் அரசியலைப் பேசாது விட்டாலும் அவர் யழகும் விதமும், அர்ப்பணிப்புடனான அவரது வாழ்க்கை முறையும் கூட

பாடங்களாக அமைந்தன.

பண்டிதர், சைவப்புலவர் வித்துவான் க. வேந்தனாரிடம் தமிழ் படிக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டி இருந்தது. எனக்குள் அன்று இருந்த நாட்டுணர்வோடு கலந்த தமிழ் மீதான அக்கறையை முன்தள்ளுவதில் அவரது பங்கு முதன்மையாய் இருந்தது. பாடத் திட்டத் தில் அமைந்திருந்த கம்பராமாயனை சுந்தரகாண்டத்தை வேந்தனாரிடம் கற்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றிருந்தேன். எனினும் திராவிடக் கழக அறிஞர்களின் இராமாயன எதிர்ப்பு நூல்களை அன்று படிக்கும் வாய்ப்பு இருந்ததால், கல்வித் திட்டம் பற்றிய குழப்பமும், கேள்வியும் என்னுள் எழுந்திருந்தது. இரட்டைப் பாடநேர வகுப்பை வாய்ப்பாக வைத்து சிறுகதை எழுதுமாறு ஆசிரியர் வேந்தனார் ஒருமுறை மாணவர்களைப் பணித்திருந்தார். பாட நேரத்துக்குள் நான் எழுதிய சிறுகதையை படித்துவிட்டு “உமக்கு சிறுகதை எழுத வரும்” என்று என்னை அவர் வழிப்படுத்தி இருந்தார். அந்த வழிகாட்டலில் நான் முழுமைபெறவில்லை என்ற என்னை இன்றுவரை இருந்துவருகிறது.

பாடசாலையில் படிக்கும் போதே “இருபாலை இளைஞர் முன்னேற்றக் கழகம்”, பாரதி கலாமன்றம், சனசமூகநிலையம் என்பவற்றை அவ்வூர் இளைஞர்கள் இணைந்து உருவாக்கி இருந்தோம். அப்பொழுது இருநேரப்பாடசாலை முறை இருந்தது. மதிய உணவுக்காக எனது தாயார் தந்துவிடும் சிறுதொகைப் பணத்தில் ஒருபகுதியைச் சேர்த்து, வார இறுதியில் யாழ் தமிழ்த்துரை புத்தக நிலையத்தில் கல்கி 35 சதம், கற்கண்டு 15 சதம் கொடுத்துப் பெற்று ஆவலுடன் (இன்றைய தொலைக்காட்சி ரசிகர்களைப் போலவே) தொடர் கதைகளை வாசித்த அனுபவங்கள் உண்டு. பாரதி கலாமன்ற சனசமூக நிலையத்தில் நீண்டு அகன்ற மேசையில் தீர்மானிக்கப்பட்டபடி ஒவ்வொரு இளைஞரும் ஒழுங்காக வாங்கிப் போடும் குழுதம், ஆனந்தவிகடன், கலைக்கத்திர், அம்புலிமாமா, கலைமகள், தினத் தந்தி பத்திரிகை என கல்லூரி நாட்களிலேயே வாசிப்புக்கான இந்தியப் புத்தகங்களின் எண்ணிக்கை நீண்டிருந்தன.

பரணீ:

உங்களுக்கு இலக்கிய ஈடுபாடு எப்படி ஏற்பட்டது?

க.தணிகாசலம்:

கலை, இலக்கிய ஈடுபாடு என்பது அவை வேறுபாடு, வகை வேறுபாடுகளைக் கொண்டிருந்தாலும் மக்கள் அனைவர்க்கும் உரியதுதான். மனிதர்கள் ஒவ்வொருவரும் வெறுமனே உண்டுறங்கி வாழும் வாழ்க்கையோடு திருப்திப்படுபவர்கள் அல்ல. கூத்துக்கள், நாடகங்கள், சினிமாக்கள், தொலைக்காட்சித் தொடர்கள் என தமது கலை நுகர்வுக்கான ஈடுபாடுகளைக் கொண்டவர்கள்தான். ஜம்புல அறிவோடு, தாம் வாழும் சூழலும், மொழி, மத, பண்பாடும் தமக்கு அளிக்கும் உலகு பற்றிய, வாழ்வு பற்றிய உலகநோக்கையே அவைகளுக் கூடாக முதலில் அவர்கள் பெறுகின்றனர். அதனை அவர்கள் மனதில் உறுதியாக ஆழப்படுத்த, அதே பண்பாடும்,

சூழலும் தரும் கலை இலக்கியப் படிமங்களை நெஞ்சில் நிறுத்தி மீள மீள நினைந்து நிறைவடைகின்றனர். மக்களின் இந்த இறுகிய மனதிலையை ஆஞ்ச வர்க்கங்கள் “அந்தோனியோ கிராமசி” சொல்வது போல தமது அதிகாரத்தை தொடர்ந்து நிலை நிறுத்த வாய்ப்பான, மக்கள் தாமாக ஏற்றுப் பின்பற்றும் “பண்பாட்டு மேலாதிக்கமாக” இதனை இலகுவாகப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

எனது இலக்கிய ஈடுபாடும் மேற்குறிப்பிட்ட எல்லைப்பாடுகளுக்கு உட்பட்டே வளர்ந்து வந்தது. கல்லூரி நாட்களில் இருந்து நாட்டின் விடுதலையோடு இணைந்த, வாசிப்புக் கூடாக விரிந்த இலக்கிய உணர்வு பாரதி, விவேகானந்தர் என ஆன்மிகம் கலந்த அரசியலுடன்தான் ஆரம்பத்தில் இணைந்திருந்தது. ஆனால் மக்களிடம் அதனை நடைமுறையில் முன்கொண்டு செல்ல முனைந்த போதுதான், நாம் உருவாக்கிய பாரதி கலா மன்றத்திலேயே அனைவரும் சமத்துவமாக அமர்ந்து நூல்களைப் படிக்க முடியாத நிலை இருப்பதை அறிய முடிந்தது. பாரதி போன்றவர்களின் கருத்துக்களையே சிறிதும் உள்வாங்க முடியாத அளவுக்கு கிராமங்கள் தோறும் சாதி ஒடுக்குதல், பெண் ஒடுக்குதல் என பல் வேறு ஒடுக்குதல்களும், பொருளாதார ஏற்றுத் தாழ்வுகளும் நிறைந்திருப்பதைக் கண்டுகொள்ள முடிந்தது.

இவையனைத்தையும் எதிர்கொண்டு, ஒரு முற்போக்கு வழித்தட்டத்தில் இனவிடுதலையைப் பூரணப் படுத்த முயலாமல், அவைகளை இறைவன் விதித்தவிதி, தலைவிதி என பொய்த்திரையால் மூடி மக்கள் மனங்களில் பாதுகாத்தபடி, இனவாத அரசியலையே இலங்கையில் நகர்த்தப் படுகிறது என்ற உண்மை மிக வெளிப்படையகவே தெரிந்தது. இவ்வாறு நாட்டு மக்கள் அனைவரையும் இத்தேசத்தின் அதிகார வர்க்கக் கட்டமைப்பு தனது இருப்பைக் காப்பதற் காக அறியாமையில் ஆழ்த்தி வைத்திருப்பதை அனுபவ பூர்வமாக அறிய முடிந்தது. இத்தகைய புரிதவின் பின்னர்தான் மக்கள் விழிப்புணர்வு பெற மக்கள் விடுதலைக்கான கலை இலக்கியம் அவசியம் என உணர முடிந்தது.

இலங்கையில் இன், மதப் படிமங்களை முன்னிறுத்தி, இனப்பிரச்சினையை மட்டும் பேசி வளர்த்துப் பூதாகாரமாக்கி அதிகாரத்துவ வர்க்கங்கள் குளிர் காயும் தேர்தல் பிரதிநிதித்துவப் பாராளுமன்ற அரசியல் முறைமையே இறுகிக் கிடந்தது. அதனை நிராகரித்து, இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் இருந்து பிரிந்து அனைத்தின உழைக்கும் மக்களின் ஆட்சியை ஏற்படுத்தும் புரட்சிகர அரசியலை தோழர் சன்முகதாசனும் அவரோடு இணைந்த தோழர்களும் முன்வைத்தனர்.

அதனை தோழிலாளர்கள், விவசாயிகள், சாதி, தீண்டாமைக் கொடுமைகளால் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் மத்தியில் முன்வைத்து அவர்களை விழிப்புறவு வைத்தனர். 1966 அக்டேபர் 21 தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்க எழுச்சி, பழைய வாதப் படிமங்களை கேள்விக்கு உட்படுத்தி முன்சென்றது. சமூக ஏற்றுத் தாழ்வுகள் என்பவை இறை விதி, தலை விதி என்ற நம்பிக்கைகளை தகர்த்து அனைத்தும் மனிதன் விதித்த விதி என முன்

நிறுத்தியது. மக்கள் இலக்கியத்துக்கான களங்கள் இக்காலப் பரப்பில் விரிவடைந்தன. இதனை முன் னெடுக்கும் நோக்கிலேயே எனது இலக்கியாடுபாடும் தொடர்ந்தது.

பாரதி “ஆகா என்றெழுந்தது பார் யுகப்புரட்சி” என்று பாடிய ருடிய மண்ணில்தான் மக்கள் கலை இலக்கியம் தன் வரலாற்றுப் பணியை வீறுடன் செயலாற்றியபடி பயணித்தது. வரலாறுதோறும் மனித இனம் பட்டுவந்த அடிமைத்தனங்களையும், துயர்தோற்றுத் தயார்த்த வாழ்வையும் சமூக விஞ்ஞான நோக்கில் ஆய்ந்து, மார்க்கம், ஏங் கெல்கம் மக்கள் விடுதலைக்கான இயங்கியல் தத்துவமாக வடித்துத் தந்த மார்க்ஸிச நூல்களே அதற்கு வழிகாட்டிகளாக அமைந்தன.

பரணீ:

“தாயகம்” சஞ்சிகையை வெளியிட வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்படக் காரணம் யாது?

க.தணிகாசலம்:

1973ல் உருவான தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவைத் தோழர்கள் அனைவரிடமும் இந்த எண்ணம் ஏற்பட்டிருந்தது. அறுபதுகளில் நடந்த மக்கள் போராட்டங்களையும், மக்களின் மன உணர்வுகளையும் வெளிப்படுத்தும் சிறுகதைகள், நாவல்கள், கவிதைகள் பல நூற்தொகுதிகளாக வெளிவந்திருந்த போதிலும், மேலும் பல்வேறு ஒடுக்குதல்களுக்கு எதிரான மக்கள் போராட்டங்களை வழிப்படுத்தவும், ஊக்குவிக்கவும், முன்னெடுக்கவும் ஒரு இலக்கியச் சஞ்சிகையின் அவசியம் உனர்ப்பட்டது.

அத்துடன் எழுபதுகளில் முனைப்படைந்த தேசிய இன ஒடுக்கலுக்கு எதிராக அனைத்து இனங்களுக்கான “தேசிய சுயநிரணை உரிமையை” “தாயகம்” தனது கொள்கையாக ஏற்றிருந்தது. அதனை அடையும் வழிமுறையாக ஏகாதிபத்திய, பிராந்திய மேலாதிக்கங்களின் தலையீற்ற மக்கள் ஜனநாயக ஆட்சி முறையை இலக்கையில் ஏற்படுத்துவதன் மூலம் பெற்றிடியும் என்ற இலக்கையும் அன்றே கொண்டிருந்தது. இவற்றை உட்படுத்திய, உழைக்கும் மக்கள் விடுதலை, பெண் விடுதலை போன்ற ஒடுக்குதல்கள் எதுவுமற்ற பூரண விடுதலையாக அதனை அமைப்பதற்கு மக்களை விழிப்புற வைத்து ஒருங்கிணைப்பதற்கும், அப்பணியில் அறிஞர்கள், கலைஞர்கள், கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்களின் பங்கைப் பெறுவதற்கும் “தாயகம்” சஞ்சிகையின் வருகை அவசியமாயிற்று.

பரணீ:

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையில் உங்கள் செயற்பாடுகள் எவ்வாறாக அமைகிறது?

க.தணிகாசலம்:

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை 1973ல் உருவாகும் போது தனியார் அச்சகத்தில் அச்சக் கோப்பாளனாக இருந்த என்னையும், பொலிகண்டியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட (கல்விப் பணியகத்தில் கடமையாற்றிய) மறைந்த தோழர் சி.குணேந்திரராஜா அவர்களையும், இணைச் செயலாளர்களாக தெரிவு செய்திருந்தனர். நெல்லியடியைச் சேர்ந்த (ரெயில் நிலையத் தலைமை அதிகாரியாகப் பணிபுரிந்த) மறைந்த தோழர் கி.சிவஞானம் பொருளாளராக தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தார்.

1974ல் தாயகத்தை வெளியிட ஆரம்பித்ததில் இருந்து இன்றுவரை பல்வேறு அரசியல் நெருக்கடி களால் “தாயகத்”தின் வருகையில் கால இடைவெளிகள் ஏற்பட்டிருந்தாலும், ஏனைய கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகளில் ஒரு தொடர்ச்சி இருந்து வந்துள்ளது. குறிப்பாக நாடக ஆற்றுகைகள், நூல் வெளியீடுகள், கருத்தரங்குகள், புத்தகப் பண்பாட்டு இயக்கங்கள் என பலவற்றைச் சொல்ல முடியும். இவற்றில் நாடக ஆற்றுகைகளில் நெல் லியடி அண்ணாவியார் பத்தண்ணா அவர்களும், நூல் வெளியீடுகளில் தோழர் சட்டத்தரணி சோ. தேவராஜா அவர்களும் சிறப்பாகப் பங்களித்துள்ளனர். அதுபோன்று “தாயகத்”தை தோழர் ஆழபகீரதன் என்னுடன் இணைந்து வெளியீடுவதில் பங்காற்றி வருகிறார். கருத்தரங்குகளை ஒழுங்கு செய்வதிலும் எனது பங்களிப்பை நான் வழங்கி வருகிறேன்.

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் வளர்ச்சி யில் மறைந்த தோழர் கே.ஏ.சுப்பிரமணியம், பேராசிரியர் க. கைலாசபதி. கவிஞர் இ.முருகையன், தோழர் நடன சபாபதி அவர்களுடனும் பேராசிரியர் சி.சிவசேகரம், பேராசிரியர் சி.தில்லைநாதன், குழந்தை ம.சண்முக விங்கம், தோழர் ஞாலசீர்த்தி மீநிலங்கோ, தோழர் சி.கா.செந்திவேல், தோழர் ந.இரவீந்திரன், மறைந்த

தோழர் ராகலை த.பன் ஸீர் செல்வம், தோழர் ஜெ.சுற்குருநாதன், கவிஞர் எஸ்.என்.கிருஷ்ணப்பிரியன் போன்ற பலருடனும் இணைந்து செயல்பட்டு வந்துள்ளேன். இன்று தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் பொதுச் செயலாளராகப் பணிபுரியும் தோழர் சிவ.இராஜேந்திரன் (முன்நாள் பீடாதிபதி, தேசிய கல்வியல் கல்லூரி, மட்டக்களப்பு) அவர்களுடனும் தோழர் மு.இராஜநாயகம் மற்றும் தோழர் ச.தனுஜன், தோழர் த.ஸ்ரீபிரகாஸ், தோழர் சத்தியசீலன் போன்ற புதிய இளம் தலைமுறையினர் பலருடனும் சேர்ந்து செயற்பட்டு வருகிறேன்.

பரணீ:

சாதிய ஒடுக்கு முறைகள் அகன்ற ஒரு சமுதாய உருவாக்கத் திற்கான வழிமுறைகளாக எவ்வறை முன் வைக்கிறீர்கள்?

க.தணிகாசலம்:

சாதி ஒடுக்குமுறை என்பது பொருளாதார அடிப்படையில் எழுந்து, வர்னாச்சிரம “தர்மத்தால்” விரிந்து, மத, பண்பாட்டு உணர்வுகளின் நம்பிக்கை களோடு கலந்து வேர்விட்டு இறுகி ஆழப் படுத்தப் பட்டுள்ள ஒன்றாக இருந்து வருகிறது. இக்கொடுமை ஒழிய வேண்டும் என்ற குரலை, ஆன்மீகத் தளத்தில் நின்று விரிந்தகன்ற இரமலிங்க வள்ளாலார் முதல் சித்தர்களும், அறிஞர்களும், பாரதி போன்ற கவிஞர் களும் உரக்கச் சொல்லியும் அது அகலவில்லை. இந்தியாவில் பல்வேறு மாநிலங்களிலும் பலர் இச்சாதிக் கொடுமைகளுக்கு எதிராக தமது பங்களிப்பைச் செய் தபோவதும், சாதிமுறையை மதத் துடன் இணைத்துப் பாதுகாக்கும் பிராமணிய ஆதிக்கத்துக்கு எதிராக ச.வே.ரா. பெரியாரும், டாக்டர் அம்பேத்கரும் ஆற்றியுள்ள பங்களிப்புக்கள் முதன்மையானவை.

சாதியத்துக்கு எதிராக சட்ட வழிமுறைகளை யும், சுயமரியாதைக் கான போராட்டங்களையும் மேற்கொண்டு பெரும் பகுத்தறிவுக் கருத்துப் பரம்பலை இவர்கள் செய்தனர். பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கான இட ஒதுக்கீட்டு முறையை ஏற்படுத்தி பொருளாதார் கல்வி வளர்ச்சிக்கான வழிமுறைகளை ஏற்படுத்தினர். கலப்புமன ஊக்குவிப்புக்களை பகிரங்கமாகவே செய்தனர். எனினும் சாதி ஒடுக்குமுறைகள் ஒழிய வில்லை. சாதிகளுக்கு இடையோன மோதல்களும் இடை இடையிடையே அங்கு தலைதூக்குகின்றன. இவைகளை அரசியலாக கியவர் களால் சாதிக் கட்சிகளைப் பெருக்கி, சாதிய உணர்வை மேலும் வளர்க்கவே முடிந்தது. சாதியத்தின் இருப்பு மிகப் பலமானது என்பதையும், அதனை முற்றாக ஒழிக்கும் வழிவகைகளை நாம் கற்கவேண்டும் என்பதனையே இவை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

இலங்கையில் அறுபதுகளில் முன்னெடுக்கப் பட்ட தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கப் போராட்டம் மார்க்சிய வழிமுறையைப் பின்பற்றி, ஆய் வறிவுடன் மேற்கொள்ளப் பட்டது. சாதிக் கட்சிகளின் போராட்டமாக அதனைக் குறுக்கிக் கொள்ளவில்லை. பதிலாக சமூக நீதியை வேண்டுபவர்கள், ஏனைய இன், மத பால், வர்க்க ஒடுக்கு முறைகளுக்கு உட்படுபவர்கள் அனைவரும் ஒன்றிணைந்து பங்களிக் கும்

போராட்டமாக அது முன்னெடுக்கப்பட்டது.

போராட்டத் துக்கான நோக்கம் சாதிய உணர்வை முற்றாக ஒழிப்பதாக இருந்தாலும், அன்று முன்னெடுக்கப்பட்ட போராட்டத்தின் எல்லை பொது இடங்களில் சாதிப்பாகுபாடு பார்த்தலை இல்லாமல் செய்வதாவே அமைந்தது. தேரீர்க்கடைகளில் சமத்து வத்துக்காகவும், பண்பாட்டு மையமாக அமைந்திருக்கும் ஆலயங்களில் சமத்துவ வழி பாட்டுக்கான ஆலயப் பிரவேசப் போராட்டங்களாகவும் அவை முன்னெடுக்கப் பட்டன.

அடுத்த கட்ட நடவடிக்கையாக நிலமற்ற மக்களின் நில உரிமைக்கான போராட்டங்களை ஆரம்பிக்கும் கட்டத்தில், தேசிய இன ஒடுக்கலுக்கு எதிரான போராட்டங்கள் முனைப்படைந்தன. இருந்தும் புத்தார்க் கிராமத்தின் நிலத்தில் தடைகளை மீறி புதிய பாதை அமைத்த போராட்டத்துடன் அது புதியவடிவில் தொடர்ந்தபடிடுள்ளது.

இப்போராட்ட முனைப்புக்களால் பொது இடங்களில் சாதிபேதம் பார்த்தல் பரவலாக ஒழிக்கப் பட்டுள்ளது. எனினும் சாதிபேதம் பார்க்கும் மன உணர்வுகள் முற்றாக மறையவில்லை. வெளிப்படையாகப் பேசாவிட்டாலும் மனங்களுக்குள் சாதி உணர்வு மறைந்து மன்றிக் கிடக்கிறது. ஏதோ ஒருவகையில் ஒடுக்கல்களாக, விலகல்களாக, பக்கச் சார்புகளாக, புங்கூறல்களாக சமூகத்தில் வெளிப்பட்டு வருகிறது.

மேலிருந்து கீழாக ஒடுக்குமுறைப் படி முறையில் அமைக்கப்பட்டுள்ள இச்சாதியச் சமூகம் “மேலே ஒருவன் இருக்கிறான், அவனே கர்ம வினைப்படி, ஏற்றத் தாழ்வான் இச் சமூக அமைப்பைப் படைத்துக் காக் கிறான்” என்ற இறுகிப்போன ஆன்மீக நம்பிக்கையின் அடித்தளத்தில் கட்டியமைக்கப் பட்டுள்ளது. மேல் கீழ் என்ற இந்தக் கருத்தமைப்பும், சாதியப் படியமைப்புச் சமூகத்தின் இருப்பும், ஆனால் வர்க்கங்களின் அதிகாரக் கட்டமைப்பை ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாக பாதுகாத்து வருவதில் பெரும் பங்கை வகிக்கின்றன.

மன்னர்களின் பாதுகாப்பான கோட்டைகள் போல் கோயில்கள் அமைந்தமை இவ் ஆதிக்கக் குறியீடுகளின் அடையாளங்களாகவும் அமைவதை புலப்படுத்துகின்றன. தேசங்களைக் கைப்பற்றி, தேசிய இனங்களைப் பிரித்தான்ட பிரித்தானிய பாராளுமன்ற முறையைப் பின்பற்றும் இலங்கை அரசு, பெளத்த விகாரைகளைப் பரவலாக ஏனைய இனங்கள் வாழும் நிலப்புகுதிகளில் கட்டுவதும் இவ் அதிகார வர்க்க அரசியலின் நீட்சியாகவே அமைகிறது.

எனவே மக்கள் எதிர்நோக்கும் பல்வேறு ஒடுக்குதல்களுக்கும் அடிப்படையாக அமைந்திருக்கும் அதிகார வர்க்கப் படிமுறை அமைப்பில், கீழ்ப்படியில் வர்க்க ரீதியாக ஒடுக்கப்படும் அனைத்து இன உழைக்கும் மக்கள் தலைமையில், அனைத்து மக்களும் ஒன்று பட்டு அமைக்கும் மக்களாட்சி மூலமே இறுகிப் போய் இருக்கும் இப் படிநிலை அமைப்பைத் தகர்த்து எறியமுடியும்.

சாதிய ஒடுக்குதல் மட்டுமல்ல இன, மத, பால், வர்க்க ஒடுக்குதல்கள் யாவையும் இல்லாமல் செய்வதற் கான இலகுவான சூழலை இவற்றால்தான் ஏற்படுத்த முடியும்

பரணீ:

“தாயகம்” சஞ்சிகை எத்தகைய குறிக்கோளுடன் வெளிவருகிறது?

க.தணிகாசலம்:

“தாயகம்” சஞ்சிகை தனது மகுட வாசகமாக “புதிய ஜனநாயகம், புதிய வாழ்வு, புதிய பண்பாடு” என்பவற்றைக் கொண்டுள்ளது. அவற்றை அடையும் வழிமுறையை மறைபொருளாக குறிப்பிடுவதாக “கலை இலக்கிய, சமூக விஞ்ஞான இதழ்” என்ற வாசகம் அமைந்துள்ளது.

இது மன்னர்கள், பிரபுக்களின் காலமல்ல. இது மக்களின் காலம், கலை. இலக்கியம் என்பவை மக்களின் வாழ்வை, உணர்வுகளை மையமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும். எது நாட்டிற்கூட மக்கள் ஆட்சி - ஜனநாயக ஆட்சி நடைபெறுகிறது என்றுதான் சொல்லப்பட்டு வருகிறது. நாங்கள் அனைவரும் “மக்களாட்சியின் கீழ்த்தான் 74 ஆண்டுகளாக வாழ கிறோம். ஆனால் மக்கள் நாள்தோறும் எதிர்கொள்ளும் ஒடுக்குமுறைகளையும், பிரச்சனைகளையும் அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம்.

சமூக பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள் நீடித்து வருகின்றன, தேசிய இனங்கள் மீதான ஒடுக்கு முறைகள் தொடர்கின்றன. வெகுஜன எழுச்சிகள், வேலை நிறுத்தங்களில் மக்கள் அடிக்கடி பங்கு கொள்ள வேண்டி இருக்கிறது. ஆயுதக் கிளர்ச்சிகள், பேரழிவு யுத்தங்கள், அந்நியத் தலையீடுகள் இந்தியப் படைகளின் வருகை என்பவற்றை இந்த நாட்டு மக்கள் அன்று சந்திக்க வேண்டி இருந்தது. ஆனாலும் பிரச்சினைகள் எதுவும் இன்றுவரை தீர்க்கப்படவில்லை. எனவே மக்கள் நேரடியாகப் பங்குபற்றும் பங்களிப்புஜன நாயக முறையையை புதிய ஜனநாயக ஆட்சியை இத் தேசத்தில் ஏற்படுத்த மக்களை விழிப்புணர்வு பெற வைப்பதில், “தாயகம்” தனது கடமையைச் செய்து வருகிறது.

அதுபோல இலங்கை மக்கள் அனைவரும் இன்று எதிர் நோக்கி நிற்கும் பொருளாதாரப் பிரச்சினையால் தெருவுக்கு வந்த மக்கள் காலிமுகத்திடலில் கூடி முன்னெடுத்த போராட்டத்தில் எழுப்பப்பட்ட கோஷங்கள் “74 ஆண்டுகளாக நாம் இனவாதத்தால் ஏமாற்றப் பட்டோம்”, “இனவாதம் வேண்டாம்” என்ற கோஷங்களும், சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம், மலையக மக்களின் ஐக்கியத்தை வலியுறுத்தி சாதி, இன், மதம் கடந்த மானுட உணர்வுக்கு வலிமை சேர்ப்பதாக இருந்தது. மூன்ஸிவாய்க்கால் நினைவாக அங்கு ஏற்றப்பட்ட தீபத்தையும், நினைவுக் கஞ்சியை அந்த இடத்தில் காய்ச்சிப் பருகியதையும் பார்க்கும் போது, இந்த மன்னில் அடையாளங்கள் கடந்து அடுத்த மனிதரை நேசிக்கும் “புதிய வாழ்வு”க்கான எழுச்சியகவும், “புதிய பண்பாட்டை” கட்டி எழுப்புவதற்கான ஒரு அறைக்கால வாகவும் அதனைக் கொள்ளலாம்.

எங்கிருந்து எழுந்தாலும் மக்கள் வரலாறு காணாத பொருளாதார ஒடுக்கு முறைக்கு உட்படும் போது கைகட்டி வாய்ப்பொத்தி நிற்காமல், தமக்குக் கிடைத்த புறநிலை வரையறைகள், வாய்ப்புக்குள் நின்று செய்த ஒரு பெரும் எழுச்சியாகும். அரசு கட்டமைப்பால்

எத்தகைய அவதாறுகளுக்கும், அடக்குமுறைகளுக்கும் உட்பட்டு தற்காலிக பின்னடைவைக் கண்டாலும், மக்கள் தீரள் சரியான மார்க்கத்தில் தீரண்டெழுந்தால் மாற்றங்கள் நிகழும் என்ற வரலாற்று யதார்த்தத்தையும், நம்பிக்கையையும் இப்பேரெழுச்சி தந்துள்ளமையை “தாயகம்” சஞ்சிகை தனது குறிக்கோளேடு இணைந்து வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

பரணீ:

சமூகப் பிரச்சினைகளை வெளிக்காணர்வதற்கு உகந்த இலக்கிய வகைமையாக எதனைக் கூறுகிறீர்கள்?

க.தணிகாசலம்:

இலக்கிய வகைமைகள் என்றதும் சிறுகதை, கவிதை, நாவல் இலக்கியங்கள் மட்டுமே நினைவில் வரும். ஆனால் கட்டுரை, நாடகம் போன்றவைகளையும் உள்ளடக்குவதும் உண்டு. கட்டிறுக்கத்தின் அவசியத் தில் தளர்வுகள் ஏற்பட்டாலும் கலைவடிவம் என்பது அனைத்துக்கும் உண்டு. சமூகப் பிரச்சனை களை மக்களுக்கு வெளியிட முனையும் போது, மக்களின் நுகர்வுத் தரம் எவ்வாறு அமைந்துள்ளதோ அவர்களின் தரத்தில் இருந்துதான் கலை, இலக்கிய வகைமைகளை தேர்ந்து கொள்ளவேண்டும். மேற்குறிப்பிட்ட சிறுகதை, நாவல், கவிதை என்பவை பெரும்பாலும் மத்தியதர வர்க்க நுகர்வுக்கும், வாசகத் தரத்தை உயர்த்திக் கொண்ட ஏனையவர்களுக்கும் உரியவையாக உள்ளன. அதுவே சமூகப் பிரச்சினை களை ஆழப்படுத்தி வெளிவரும் போது சதாரண மக் களுக்காகப் படைக்கப்படும் இலக்கியமாக மாற்றமடைய முடியும்.

மக்கள் கூடும் இடங்களில் மகாபாரதம், இராமாயணம், போன்ற காப்பியங்களைப் படிப்பது பழைய மரபாக இருந்து வந்திருக்கிறது. தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையினர் இதனை கிராமங்களில் கவிதை, சிறுகதைகளை “கூடிப் படித்த”லாக சிறிது காலம் மேற்கொண்டிருந்தனர். அது நற்பயனை அளித்திருந்தது. ஆனாலும் ஆற்றுகைக் கலைகளுக்கு கூடாக கலை நுகர்வைப் பெறுவதே இன்றைய இலத்திரனியல் ஊடக வளர்ச்சிக் காலத்திலும் மக்களின் இயல்பாக உள்ளது. இவைஞுக் கூடாகவே ஓலிவையில் இலக்கிய வகைகளைப் பதித்துப் பரவலாக்கும் முயற்சியும் இன்று நடைபெறுகிறது. எனினும் கூத்துக்கள், நாடகங்கள், கூட்டுப் படிப்புக்கள், புத்தகப் பண்பாட்டு இயக்கங்கள் மூலம் மக்களின் கலை, இலக்கிய நுகர்த்தை மேம்படுத்த வேண்டும்.

பரணீ:

ஓரு சஞ்சிகை ஆசிரியன் என்ற வகையில் நீங்கள் எதிர் கொள்ளும் சவால்கள் யாவை?

க.தணிகாசலம்:

பொதுவாக சஞ்சிகைகள் வெளிவருவதும் இடையில் நின்றுவிடுவதும் இயல்பாக உள்ளது. தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் “தாயகம்” இதழுக்கு பிரதம ஆசிரியராக இருந்து வருகிறேன். நிர்வாக ஆசிரியரும் உள்ளார். அதற்கென ஒரு ஆசிரியர் குழுவும் உண்டு. இருந்தும் நாம் எதிர்பார்த்தபடி, ஒரு இலக்கை

மாற்றுக் கருத்தை வெளிப்படையாக வைத்து வெளி வரும் சுஞ்சிகை என்ற வகையில் உள்ளடக்கச் சிறப்பி இலும், வடிவமைப்பிலும், கால ஒழுங்கிலும் மேலும் கவனம் செலுத்த வேண்டி உள்ளது. இதழ் வெளியீடு என்றதும் பத்திரிகைத் தாள்கள், அச்சகச் செலவீனங்கள் முன்னுக்கு வரும். இதழ் விநியோகம் சிறப்பாக நடந்தால் செலவீனங்களைச் சமாளிக்க முடியும். புத்தக வாசிப்புக் குறைவடைந்து, இலத்திரனியல் காட்சி ஊடகங்களின் செல்வாக்கு, விலைவாசி ஏற்றும் பத்திரிகைத் தட்டுப்பாடு, அதிகரிக்கும் சுஞ்சிகை விலைகள் என்பவற்றால், பரவலான விற்பனை இயல்பாகவே குறைவடைகிறது. தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை உறுப்பினர்கள், ஆதரவாளர்களின் முயற்சியுடன் இவ்விதமைதொடர்ந்து கொண்டுவர முடிகிறது.

பரணீ:

பொதுவுடமைச் சமுதாயத்தின் உருவாக்கம் சாத்தியமா?

க.தணிகாசலம்:

பொதுவுடமை அமைப்பு (Communism) என்பது குறுகிய காலத்தில் இலக்குவாக அடைந்து விடும் இலக்கல்ல. அதனை அடைவதற்கு புதிய ஜனநாயகம், (தேசிய ஜனநாயகம்), சமவுடமை அமைப்பு (Socialism), என்ற இரு இடைக்கால அரசமைப்பு முறைகளை உருவாக்கி அவற்றைத் தொடர்ந்தே பொதுவுடமை அமைப்பை உருவாக்க முடியும். இது மக்களால் அடையமுடியாத ஒரு இலக்கல்ல. மனித குலத்தின் வரலாற்று ரீதியான அனைத்து மனித ஒடுக்கு முறைகளுக்கும் எதிரான விடுதலைப் போராட்டங்களின் வெற்றி தோல்விகளின் அனுபவத்தை தொகுத்து இயங்கியல் அடிப்படையில் ஆய்ந்து அறிந்த மார்க்சிசுத்தின் செயற்றிட்டமாக இது அமைகிறது.

இவ்வுலகையும், மனித வாழ்வையும் எவ்வாறு விளங்கிக் கொள்வது என்பதில் இருவேறான பார்வைகள் மக்களிடம் இருந்து வருகின்றன. இன்றைய விஞ்ஞன யுகத்திலும், இவ்வுலகைப் படைத்துக் காத்து அழிப்பது கடவுளே என்று நம்பும் நிலையில் 99 வீதத்துக்கு மேற்பட்டவர்கள் உள்ளனர். தாம் வாழ்வில் எதிர்நோக்கும் பல்வேறு ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கும், ஒடுக்கு முறைகளுக்கும், துன்ப துயரங்களுக்கும் காரணம் இறைவனே என நம்புவர்களாக இவர்கள் உள்ளனர். காலங்காலமாக இருந்துவரும் இந்த மழைமொய்ந்த நம்பிக்கைகளை தமக்குப் பாதுகாப்பான அரண் களாக வைத்து அதிகார வர்க்கத்தினர் அதனைப் பேணி வொர்த்து வந்துள்ளனர். ஆண்டான் அடிமைச் சமூகம், நிலப்பிரபுத்துவ சமூகம், இன்றைய முதலாளித்துவ தனியுடமைச் சமூக அமைப்புவரை இந்த இறை நம்பிக்கையை வைத்து மக்கள் மீதான ஒடுக்குதல்களை அவர்களால் தொடர முடிகிறது.

இதற்கு மாறாக இன்றைய விஞ்ஞான அறிவியல் நோக்கோடு பெரிதும் பொருந்துகின்ற “இவ்வுலகம் இறைவனால் படைக்கப்பட்டதல்ல” என்ற இயங்கியல் பொருள்முதல்வாத உலக நோக்கும் இங்கு உண்டு. இயற்கையின் இயல்பான படிப்படியான பரிணமிப்பாக இவ்வுலகையும், அதில் உருவான உயிரின வாழ்க்கையையும், மனிதக் குரங்கிலிருந்து

மனிதப் பரிணாமத் தோற்றுமாகவும், மனிதவாழ்வைப் பார்க்கும் இயற்கை விஞ்ஞானத்துடன் இணைந்த பார்வையாக இது உள்ளது. இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழும் சமூக விஞ்ஞானப் பார்வையில், ஆதி மனிதன் தனது உயிர் வாழ்வுத் தேவைக்கான அன்றாட உணவைப் பெற்றுப் பகிர்ந்துண்ட புராதன பொதுவுடமைச் சமுகத்தில் இருந்து சமூக அமைப்புக்களும் படிப்படியாக மாற்றும் பெற்று வருகின்றன.

உற்பத்திக் கருவிகளின் வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப பெற்ற உபரி உணவையும் பொருட்களையும் பாதுகாத்துப் பெருக்கிக் காக்கும் தனி உடமைச் சமூகம் தோற்றும் பெறுகிறது. இது ஆரம்பத்தில் மனிதனை விலங்குகள் போலவே அடிமைகொண்டு வாழ்ந்த ஆண் டான் அடிமைச் சமூகம், அடிமைகளின் இடையறாத கிளர்ச்சிகளால் சிறிதளவு மாற்றும் பெற்ற பிரபுத்துவ பண்ணை அடிமை (மன்னராட்சி) சமூகம், கைத்தொழிற் புரட்சியின் வளர்ச்சியின் பின் பிரபுத்துவ அமைப்பை எதிர்த்து எழுந்த முதலாளித்துவப் பிரேஞ்சுப் புரட்சி என சமூக அமைப்புக்கள் மாற்றும் பெற்று வந்துள்ளன. மனித வரலாற்றில் பிரேஞ்சுப் புரட்சி மதநிறுவனங்களையும், மதநம்பிக்கைகளையும் கேள்விக்கு உட்படுத்திய புரட்சியாக அமைந்தாலும் முதலாளித்துவ தனியுடமை அமைப்பு தனது இருப்பைக் காத்துக்கொள்ள மீண்டும் பழையமான மதங்களையும், முடியாட்சியையும் தன்னருகே தனது பாதுகாப்புக்காக வைத்துக் கொண்டது.

அதுபோலவே மக்கள் மீதான ஒடுக்குமுறை களின் கொடுரம் அதிகரிக்கும்போது, உரிய தத்துவம், தலைமை, வழிகாட்டலை ஏற்று மக்கள் தீரள் ஒன்று பட்டெழுந்து போராடி ஆட்சி அமைப்புக்கள் அடிமோடு மாற்றப்படும் போதும் இந்த நம்பிக்கைகளும் கூட இடம் மாறுகின்றன. ஜார் மன்னரின் நிலப்பிரபுத்துவ ஆட்சியையும் அதன் கூட்டாக அமைந்த முதலாளித்துவ அமைப்பையும் 1917 அக்டோபர் சோஷலிசப் புரட்சி மூலம் தூக்கி எழுந்து, வரலாற்றில் உழூக்கும் வர்க்கம் விடுதலை பெற்று ஆட்சி அமைக்கும் போது “மாகாளி பராசக்தி கடைக்கண் வைத்தாள்” என்று பாரதி பாடியதைப் போலவே “பிளாக்” என்ற ருஷியக் கவிஞர் “பனி மூட்டத்தில் மறைந்து, செங்கொடி ஏந்தி, அவர்களது கண்களுக்குப் புலனாகாத தலைவராக யேசுகிறிஸ்து அவர்களுக்கு முன்னால் நடந்து செல்கிறார்” எனப்பாடினான்.

எனவே மாற்றங்கள் என்பவை தொடர்ச்சியானவை. நாம் இன்று உலகமயமாகி விட்ட ஏகாதி பத்திய, பெரு முதலாளித்துவ அமைப்பின் கீழ் மக்கள் எதிர்கொண்டு வாழும் பல்வேறு ஒடுக்கு முறைகளையும், போர்களையும் அழிவுகளையும், நுகர்வுக் கலாச்சாரத்தால் ஏற்படும் பண்பாட்டுத் தாக்கங்களையும் தலவிதி என்று தள்ளிவிடப் போகிறோமா? இவற்றையும் சேர்த்து புவியில் எதிர்கால சந்ததிகள் வாழ முடியாத சூழலிய நிலைமைகளையும் அப்படியே எந்து சந்ததிகளிடம் கையளித்துச் செல்லப் போகிறோமா? இதுபோன்ற மக்களின் கேள்வியிலும், பதிலிலும், விழிப்புணர்விலும், நடைமுறையிலுமே பொதுவுடமைச் சமுதாயத்தை நாம் உருவாக்க முடியுமா என்ற கேள்விக்குப் பதிலை கண்டடைய முடியும்.

“கதை முடியுமா..?”

சிறுகதைத் தொகுதி

சிலகுறிப்புகள்

■ இ.ச.முரளிதரன்

“தாயகம்” சஞ்சிகையின் பிரதம ஆசிரியரான க.தணிகாசலம் அவர்களின் சிறுகதைகள் “பிரம்படி” “கதை முடியுமா?” என்னும் இரு தொகுப்புகளாக வெளி வந்துள்ளன. தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையினை கால்கோள் செய்ததில் முக்கிய பங்கு வகிக்கும் இவர் யாழிப்பாணம் அச்சுவேலியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். அதிகார வன்மங்களுக்கு எதிராகப் போராடியவர். சமத்துவ சிந்தனை கொண்டவர். தமிழ்த் தேசியத்தில் ஈடுபாடு கொண்டிருப்பினும் மலினப்பட்ட உணர்வுகளுக்குள் சிக்கிக் கொள்ளாமல் அகலித்த பொதுவுடைமைத் தளத்தின் வழியே செயலாற்று கின்றவர். இளைய தலைமுறையினரில் பலருக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்தவர். ஜீவநதி சிற்றிதழின் க.தணிகாசலம் சிறப்பிதழுக்கு அவரது சிறுகதைத் தொகுப்பினைக் குறித்த சிறிய பதிவொன்றை எழுதுவதில் பெருமகிழ்வடைகின்றேன்.

“கதைமுடியுமா?” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பானது க.தணிகாசலம் அவர்களின் இரண்டாவது தொகுப்பாகும். 1995 இல் தேசிய கலை இலக்கிய பேரவையின் வெளியீடாக தற்பதிப்புக் கண்டுள்ளது. பத்துச் சிறுகதைகளைக் கொண்ட சிறிய தொகுப்பாக அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. போர்க்கால மொன்றின் சாட்சியமாக, பெறுமானமுள்ள இலக்கிய ஆவணமாகத் திகழ்கின்றது. கதைகள் நேர்கோட்டுப் பாணியில் அமைந்துள்ளன. அதாவது முகிழ்நிலை வளர்த்தெடுப்பு -இறுதியுச்சம் என்றவாறாக பாரம்பரிய மான கதை சொல் முறைமையினைக் கொண்டமை கின்றன. இராணுவ வன்முறை, வறுமை என்பன அடிநாதமாக அமைய கிராமிய வாசனை உள்ளீர்க்கும் நுட்பத்தோடு முகிழ்நிலை வருணானை அமைகின்றது. சொந்த நிலத்தை இழுந்த வலியைப் பலகதைகளில் இனக்காணமுடிகின்றது. செழிப்பான வாழ்வு நிலையிலிருந்து வறங்ட வாழ்வுக்குள் யுத்தம் தள்ளிவிடுகின்ற அவலத்தினையும் பதிவு செய்துள்ளார். வறுமையின் துணியல் ஓவ்வொரு கதையிலும் வெளிப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

“கதை முடியுமா?” சிறுகதைத் தொகுப்பில் டாட்டா, கதை முடியுமா? இருட்டிப்பு, சுதந்திரம், வெடிப்பு, அறுபது கத்திகள், யதார்த்தம், தனம், சமை

தூக்கிகள், மூன்றாவது உலகம் ஆகிய பத்துக்கதைகள் உள்ளன. யுத்தகால வன்மம், வறுமை, தொழிலாளர் போராட்டம் என்பவற்றை இக் கதைகள் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. எனினும் மூன்றாவது உலகம் கதைமுடியுமா ஆகிய இரு கதைகளும் மாறுபட்ட கதைக்கருவோடு அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. டாட்டா, இருட்டிப்பு, சுதந்திரம், வெடிப்பு, யதார்த்தம் என்னும் ஐந்து கதைகளும் யுத்தகால அவலத்தினை வெளிப்படுத்துகின்றன.

தயாளன் திருமண நிகழ் வொன்றுக்கு செல்கிறார். செல்லும் வழியில் பாதனீயில் மனிதக் குருதி ஒட்டியதை உணர்ந்து அதிர்கிறார். சோதனைச் சாவடியில் இறங்கி ஏற வேண்டி நேர்கிறது. பேருந்திலே ஏறிய பெண் ஒருத்தி இராணுவத்திற்கு “டாட்டா” காட்டியதற்காக தனது குழந்தைக்கு அடிக்கிறாள். “குழந்தை தானே” என ஒருவர் கூற “குழந்தை எண்டாலும் இந்தக் கொலைகாரருக்கு...” என்று பதில் கூறுகின்றாள். மருத்துவமனையில் நிகழ்ந்த வன்முறையில் அவளது கணவன் ஏற்குத்துக் கொல்லப்பட்டமை வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. தொடரும் நாளிலே தயாளனின் மகள் மஞ்ச இராணுவத்தினருக்கு “டாட்டா” காட்டாமல் மறுபக்கம் முகத்தைத் திருப்புவதாகக் கதை நிறைவு பெறுகிறது. அடுத்த தலைமுறையினரிடம் இயல்பாகவே வெறுப்புணர்வு கடத்தப்படுவதையும், சில தருணங்களில் தினிக்கப்படுவதையும் கதை பதிவு செய்துள்ளது. இத்தகைய கதைகள் சிங்கள மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்படுமாயின், இனவெறுப்பினைக் கடந்து, ஒற்றுமையாக வாழ எத்தகைய கட்டமைப்பினை ஏற்படுத்த வேண்டுமென எதிர்கால சந்ததியினர் உணரும் வாய்ப்பு ஏற்படலாம் என நம்புகிறேன். காழிப்புணர்வின் நீட்சி அபத்தமானது. போர் முடிவுற்ற தழலில் இனக்கமான வாழ்வியல் தேவைப்படும் தருணத்தில், கடந்த கால கசப்பான சம்பவங்களை முழுமையாக மாற்றினத்தவர்கள் அறிவது பெரும்பயனை உண்டாக்குமென்றும்பலாம்.

விமானக்குண் டு வீச் சின் அவலத்தினை வெளிப்படுத்துவதாக “இருட்டடிப்பு” சிறுகதை அமைகின்றது. நகரப் பகுதியில் வீடு வேண்டும் என்ற வேட்கையில் சீதனமாகப் பெற்ற வீட்டின் மீது கிளாக்கர் பரமானந்தம் அதிகமான பற்றுக் கொண்டவர். பிஸ்லோகன் கனடாவுக்கு அழைத்த போது கூட வீட்டின் மீதான விருப்பினால் மறுதலிக் கிறார். இத்தகைய தருணத்திலே விமானக்குண் டு வீச் சால் பலர் மரணமடைய நேர்கிறது. பதங்கு குழி வாழ்வே தொடர் கிறது. “பொம்மர்” குண் டு வீசுகின் ற நாளோன்றிலே வானோலிப் பெட்டியை எடுக்க மறந்து பதுங்குகுழிக்குள் செல்லும் பரமானந்தம், வானோலிப் பெட்டியை எடுக்க முனைகிறார். எனினும் குண் டு வீசுக் குடிரமடைகிறது. இறுதியில் அவரது வீட்டின் மீது குண் டுவிழு, வீடானது வெறுங் கற்குவிய லாகிறது. வானோலிப் பெட்டியில் பாதிப்பங்கே கிடைக்கிறது. யுத்தகால நெடிக்கடியை விடுதலை உணர்வின் தேவையை மிகச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தும் சிறுகதையாக “சுதந்திரம்” என்னும் கதை அமைந்துள்ளது. இராணுவ நடவடிக்கையால் பாடசாலை, ஆலயங்கள் என்பவற்றில் தஞ்சம் அடைதல், இரவிலே மெழுகுதிரியைக் கூட கொஞ்சத் துமியாத நிலை, சிறநீர் கழிக்க வெளியே செல்வது கூட உயிராபத்து போன்ற தழுலைக் கதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. சுதந்திரம் என்றால் என்ன? என்று கேட்கின்ற மகனுக்குத் தந்தை கொடுக்கின்ற விளக்கமாக கதையின் உள்ளூடு அமைகின்றது. போர்க்கால வாழ்வியலை எடுத்துரைக்கின்ற மற்றொரு கதையாக “வெட்பு” அமைகின்றது. கல்வியில் நாட்டங்குறை வான வெள்ளையன் என்ற சிறுவன், இரும்படிக்கும் கம்மாலையில் வேலைக்குச் சேர்கிறான். பின்னர் போராளியாக மரணமடைகிறான். வெள்ளையனுக்குப் பாடம் போதித்த சிவராமன் மழையின்றி இறுகிய விவசாய நிலத்தைக் கொத்தும் தருணத்திலே வெள்ளையனின் வீர மரணச்செய்தி வந்து சேர்கிறது. வெள்ளையன் சுத்தியலை ஒங்கி இரும்படிக்கும் தோற்றுத்தை நினைத்தவாறே நிலத்தைக் கொத்தி முடிப்பதாக கதை நிறைவு பெறுகிறது. விடுதலைப் போராட்டத்தின் அவசியத்தை வலியுறுத்தும் சிறுகதையாக “யதார்த்தம்” என்ற சிறுகதை அமைகின்றது. இராணுவத்தோடான மோதலில் காயம் பட்டுக் கண் விழிக்கும் போராளியின் நினைவு களாய், பின்னோக்கு என்னங் களாய்க் கதை விரிகின்றது. இடம் பெயர்வால் பாதிப்புற் முத்து நில மீட்பிற் காகப் போராளிகளோடு இணைகின்றான். முத்துவின் தந்தை யும் போராட்ட உணர்வு மிகுந்தவர். காயம்பட்ட தருணத்திலே வந்து பார்க்கிறார். இதனால் முத்துவிற்கு விடுதலைக்கான நம்பிக்கை வலுவடைதாகக் கதைத்திற்கிறது.

தனம், சமைதூக் கிகள் என்னும் இருகதை கரும் வறுமைச் தழுலை இனங்காட்டுகின்றன. தனம் சிறுகதையானது 1984 இல்

வெளியான “தாவணிக் கனவுகள்” திரைப்படத்தின் இறுதியுச்சத்தினையே சிறுகதையின் இறுதியுச்சமாகக் கொண்டிருப்பது நெருடலைத் தருகின்றது. மாட்டினைச் சினைப்படுத்து வதும் சீதனம் பெற்றுத் திருமணம் செய்வதும் சமநிலைப்பட்டவையென இறுதியுச்சத்திலே திரைப் படம் வலியுறுத்தும். இக்கதையில் ஆட்டினைச் சினைப் படுத்தல் சீதனத்தோடு சமனிலையில் வைக்கப்பட்டு காரியுமிழப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. “தனம்” என்பது செல்வத்தைக் குறிக்கும். வறுமைப்பட்ட நாயகிக்குத் தனம் என்று பெயரிட்டு முரணிலைப் பண்பினையும் தலைப்பிலே இனங்காட்டியுள்ளார். சீதனத்தால் ஏற்படும் சிரமங்களைக் கதை இனங்காட்டுகின்றது. இத்தொகுப்பிலுள்ள கதைகளில் என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்த கதையாக “சுமை தூக்கிகள்” அமைந்துள்ளது. இளையான்கள் மீதான வெறுப்பும், அதன் பின்னால் உள்ள காரணமும், உளநெருக்கீடும் மிகச் சிறப்பாக விரி கின்றது. க.தணிகாசலம் அற்புத மான கதை சொல்லி என்பதை இக்கதையிலே உறுதி செய்கின்றார். பிற மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்படும் தகுதி கொண்ட கதையென நம்புகின்றேன்.

தொழிலாளர் களின் போராட்டத் தை வெளிப்படுத்தும் கதையாக “அறுபது கத்திகள்” அமைகின்றது. அதிகார மையத்திற்கு எதிராகச் சாதாரண மக்கள் கிளர்ந்தெழுகின்ற உளக் கொதிநிலையை வெளிப்படுத்துகின்றது. காங்கேசன் துறை சீமெந்துத் தொழிற்சாலையைக் களமாகக் கொண்டிருப்பது மற்றொரு சிறப்பம்சமாகும். மருத்துவர் கூறும் கதை இறுதியுச்சத்திற்கு வலுச் சேர்க்கின்றது. கதை முடியுமா?, மூன்றாவது உலகம் ஆகிய இருக்கதை களும் மாறுபட்ட கதைக்கருவினைக் கொண்டமைந்துள்ளன. கதையொன்றினை எழுத முற்படுகின்ற எழுத்தாள னுக்கு ஏற்படுகின்ற சிரமங்களால் கதை எழுத முடியா மற் போகிறது. நாளை எழுதலாம் என்ற முடிவோடு அன்றைய தினம் முடிவடைவதை “கதை முடியுமா?” என்ற சிறுகதை உணர்த்துகின்றது. அசைவற்றுப்படுத் திருக்கும் மாடு ஒன்றுக்கு ஆங்கில மருத்துவம், இயங்கமுள் அடி, இறை நம்பிக்கையோடு நேர்த்திக் கடன் என பல்வேறு அனுகுமுறையோடு மருத்துவம் பார்த்தலும், இறுதியில் முகாந்திரத்தினை அறிதலும் “மூன்றாவது உலகம்” கதையிலே வெளிப்படுகின்றது.

க.தணிகாசலம் நடப்பியல் வலிமையோடு மொழியைக் கையாள் வதும் குறிப் பிடத் தக்கது. “எங் கோ அயலூரில் கோவில் திருவிழாவில் ஒலிபெருக்கிக் கூடாக ஒலிக்கும் பட்டி மன்ற விவாதக் குரல் குறுட்டை ஒலி இறங்கும் போது மட்டும் மெதுவாக அவள் காதில் விழுகின்றது” என எழுதும் போது அக்காட்சி அற்புத மான படிமாகி மனத்திரையில் விழுகின்றது. பன்முக அனுபவச் சவறலை ஏற்படுத்தும் தொகுப்பாக “கதை முடியுமா?” அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இத் தொகுப்பினை எழுதிய க.தணிகாசலம் அவர்களை வாழ்த்திநிறைவு செய்கின்றேன்.

“ஒரு சிறு கிராமத்தின் மக்கள் அனைவரும் ஒரு கதையின் பாத்திரங்களாக வரும் “அற்புத்தை” தணிகாசலம் நிகழ்த்திக் காட்டியிருக்கிறார். ஒரு பாதை திறக்கப்படுகிறது என்ற கதையை ஒரு தண்டு தொலை நாடகமாகப் படம் பிழக்கலாம். அவ்வளவு தத்துப்பம். அது மாத்திரமல்ல மன்னாசனை, கிராமியப் பேச்சுமொழி, கூட்டு மனப்பான்மை, புதிய அனுகல் முறையான சமுதாய விழிப்புணர்வு அந்தனையையும் கீழ்க்கண்ட கதையிலே கொண்டு வந்து விழுகிறார் ஆசிரியர்.

- கே.எஸ்.சிவகுமாரன் -

தணிகாசலம் என்பவர் யார்? “தணிகையன்” என்ற பெயரில் எனக்கு அறிமுகமானவர். தாயகம் ஆசிரியராகவும் சிறுக்கதை எழுத்தாளராகவும் பிரசித்தம் பெற்ற இவர் எனக்கு ஒரு கவிஞராகத்தான் அறிமுகமானார் எனக்கருதுகின்றேன். எனது மைத்துணர்ந். இரவீந்திரன் என்னை கவிதை வகுப்புக்கு என்று அழைத்துச் சென்ற போதுதான் இவரது வீட்டுக்கு முதல் தடவையாக சென்றிருக்கின்றேன். அதற்கு முன்பும் இவரை நான் அறிந்திருக்கின்றேன். பார்த்திருக்கின்றேன் எனிலும் நேரடியான தொடர்பாடலின் ஆரம்பம் அன்றுதான் எனலாம். 90களின் முதற்கூறிலேயே கவிதை வகுப்பு நடந்தது எனலாம். நான் சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில் கற்றுவிட்டு அப்போது யாழ்ப்பாணம் போதனா வைத்தியசாலைக்குள் எழுதுவினைஞராக நுழைந்த காலம் அது. தாயகம் இதழில் எனது சில கவிதைகள் பிரசரமாகியிருந்த போதும் தாயகம் இதழடனான நெருக்கமும் அந்தக் காலப்பகுதியில்தான் ஆரம்பமானது.

அதற்கு முன்பே 1989இல் சுழிபூரம் சத்தியமனையில் நான் ஒரு அறிமுக கவிஞராக கவியரங்கில் கவிதை வாசித்தபோது இவரும் கவிஞராக எனக்குள் நிறைந்திருந்தார். அது “மீட்சியை நோக்கி” என்ற தலைப்பிலான கவியரங்கம். முருகையன் தலைமை வகித்திருந்தார். சிறிது அச்சத்துடனேயே எனது கவிதையை வாசித்திருந்த போதும் எனது கவிதை பற்றியும் வாசிப்பு பற்றியும் அவர் எனக்கு பாராட்டு தெரிவித்து உரையாடியபோது எனக்கு அது உற்சாகம் தருவதாக இருந்தது. அந்த முத்த கவிஞர் முருகையன் அவர்கள்தான் தணிகாசலம் வீட்டில் கவிதை வகுப்பினை நடத்தினார். தனது வீட்டையே அமைப்பின் அலுவலகமாக ஆக்கியிருந்தமையை என்னால் அப்போது அவதானிக்க கூடியதாக இருந்தது. அவரது உரையாடலும் அவர் என்னையும் ஒரு பொருட்டாக கருதுகின்ற பாங்கும் அவரை எனக்கு நெருக்கமாக்கியது.

மேதினைக் கூட்டத்திலும் சத்தியமனைக் கூட்டத்திலும் எனது கிராமத்தில் நடந்த அரசியல் வகுப்புகளிலும் அவரது பேச்சுகளைக் கேட்டு கொள்கையின்பாலும் கட்சியின்பாலும் எனக்கு ஈர்ப்பு முன்பே ஏற்பட்டிருந்தது. 1982 இல் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை நடாத்திய பாரதி நூற்றாண்டு கருத்தரங்கு தொடருக்கான அச்சடித்த தபால் அட்டை மாதம் மாதம் எனக்கு வந்து சேரும். அதில் அழைப்பாளர்களாக இணைச் செயலாளர் என்பதன் கீழ் இவரது பெயர் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். அந்த அட்டைகளில் கண்ட அந்த பெயர் எனக்குள் ஆழப் பதிந்துகொண்டது. அப்போதே எனக்கு

“தாயகம்” ஆசிரியர் க. தணிகாசலம் உடனான எனது நெருக்கம்

அழ. பக்ரதன்

அவர்உள்பூர்வமாக அனித்தமாயிருந்தார்.

நீர்வேலியில் தோழர் சி. க. செந்திவேல் இல்லத்தில் அவரின் தந்தையார் 31வது நாள் அஞ்சலி நிகழ்வுக்கு சென்றிருந்தபோது என்னிடம் தாயகம் இதழுக்கான கவிதை கேட்ட சமயம் அப்படியே இரு கவிதையைக் கொடுக்க வாசித்துவிட்டு அந்தக் கவிதையை சிலாகித்து பேசியமை எனக்கும் கவிதை சித்தித்துவிட்டது என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்தியது. ஏனதிட தோழி என்ற கவிதையை கொடுத்தபோது தாயகம் இதழில் காதல் பற்றிய கதையோ அல்லது காதல் கவிதையோ இதுவரை நாங்கள் வெளியிடவில்லை. ஆனால் இந்தக் கவிதைக்கூடாக சமூக நோக்கும் வெளிப்படுவதால் இதனை தாயகத்தில் பிரசுரிக்கலாம் என்று ஏற்றுக்கொண்டார்.

நான் 1995இல் இடம்பெயர்ந்து சாவகச் சேரிக்குச் செல்லவில்லை. ஆறுமாதங்கள் கழித்து அவர் மீளக் குடியேறியதும் என்னைத் தேடி வந்தார். தாம் வன்னிக்கு இடம்பெயராதிருக்க கூடி முடிவெடுத்த தாகவும் அதற்கான காரணங்களை விளக்கியும் என்னுடன் உரையாடினார். செயற்படுவதற்கான உத்வேகத்தை எனக்கு அளிப்பதாக அவரது அன்றைய உரையாடல் அமைந்திருந்தது. தாயகம் மீள வருகையின் முக்கியத்துவத்தை குறிப்பிட்டு என்னையும் “தாயகம்” இதழில் ஒருவனாக கருதி அவர் என்னுடன் பேசியிருந்தமை எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. அவர் என்னை அவ்வாறு உருவாக்க நினைப்பது காலத்தின் கட்டாயம் என்பதை உணர்ந்தேன். நான் அறிந்த வரையில் வேறொரும் இத்தகைய இலக்கிய முயற்சியை அந்த நேரம் முன்னெடுக்க முயலவில்லை. பாதுகாப்பு அரண்கள் முழுத்து அந்த அரண்களுடாக சோதனைச் சாவடிகள் ஊடான பயணிப்பு எம்மை நிலைகுலைய வைத்திருந்தது. அத்தகைய எம்மையே அவர் எழுதத் தூண்டினார். வசந்தம் புத்தகசாலையை இயங்கச்செய்தார். கிராம மட்டத்தில் இருபாலையிலும், புத்தாரிலும், பண்டத்தரிப்பிலும் எம்மை இயங்கத் தூண்டிஉற்சாகம் தந்தார்.

தாயகம் இதழை மீண்டும் வெளியிடும் முயற்சி 1997, மே மாதத்திலேயே சாத்தியமானது. “தாயகம் மீண்டும் வருகிறது. கால இடைவெளி அகன்றபோதும் இதுபோன்ற சிற்றிதழிகளின் தேவை மென்மேலும் உணரப்படுவதால் மிகுந்த சிரமங்களுக்கு மத்தியிலும் தாயகம் தூளிர் விடுகின்றது. கண்ணிமயப்படுத்தப்பட்ட நவீன இதழியல் வளர்ச்சிகளை எட்டிப்பிடிக்க முடியாத துழலில் இருந்து வெளிவரும் தாயகத்தின் வாழ்வும் வளர்ச்சியும் உங்கள் கைகளில்தான்” என்ற குறிப்பு அவ்விதழில் காணக்கூடியதாக உள்ளது. மரத்தில் அச்சு பிளக்குகளை தயாரித்தே அக்காலத்தில் வெளிவந்தது.

முன் அட்டையில்

கார் மேகம் இருள் கவிந்தால்
எருழவர் உளம் பூர்ப்பார்
செந்தீர் மழை சொரிந்து
உடல்கள் சாய்ந்து

எண்ணிறந்த உயிர் பிரிந்து

கண்ணீர் துளிகள் ஓயா
போர் மேகம் கண்டு
எவர் இங்கு பூரிப்பர்
கொலைக் களமாம்
மக்களது வாழ்வை ஆக்கும்
கொடும் போரை
இம்மண்ணில் நிறுத்தவேண்டும்
அரசியல் தீர்வுதனை
முன்னெடுத்து
அமைதி நிலை மலர்வதற்கு
முயல வேண்டும் (ஜனா)
என்ற கவிதை வரிகள் அட்டையில் அமைந்தது.
அவரிடம் அப்போது “தாயகம்” வெளியிடுவதற்கான பணம் இருந்திருக்க வாய்ப் பில் லை. அச்சகங்களிலும் தாயகத்தை விற்ற பின் பணத்தைச் செலுத்தக்கூடிய நிலவரம் இல்லை. நகைகளை அடக்க வைத்தே அப்பணத்தை செலுத்தி வந்தார். சஞ்சிகை வெளியிடுவது என்பது எல்லோரும் சொல்வது போன்று அக்னிப் பரீட்சை தான். யாழ்ப்பான அச்சகமும் முழுமையாக இல்லை. நான் அச்சமயம் அவரிடம் இதற்கான அச்சகத்தை அமைப்போம். நான் கடன் பட்டு ஒரு தோகை பணத்தை கொடுப்பதாக சொல்லி யிருந்தேன். அதற்கு அவரும் அமைப்பினரும் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. எனது உற்சாகத்தை பார்த்து பின் ஒத்துக்கொண்டு அந்தக் காலத்தைய அச்சியந்திரம் ஒன்றை கொள்வனவு செய்தோம். அதனாடாக மூன்று இதழ்கள் வரை வெளியிட்டிருக்கலாம். ஆனால் அவ்வாறு தொடர்ந்து இயங்குவதற்கான போதுமான பொருத்தமான ஆளணியினர் இன்மையால் தொடர முடியவில்லை. காலம் நவீன ஒவ்செற் அச்சியந்திரத்தை நாடிப் போயிற்று. தாயகம் இதழை மாத இதழாக நடாத்தவேண்டும் என்பது அன்று அவரதும் பேரவையினதும் முனைப்பாக இருந்த போதிலும் யுத்தச் சூழலும் கால மாற்றமும் அதனை கைகூடச் செய்ய வில்லை.

நால் வெளியீடுகள் சாத்தியமில்லை. அவரது முயற்சியில் 1998இல் வெளியிடப்பட்ட “அப்படியே இரு” என்ற எனது கவிதை நால் வெளியீடே இலக்கிய நூல் என்ற வகையில் மீளக்குடியேறவின் பின்னான அக்காலத்தில் முதன்மையானது என நான் கருதுகின்றேன். அதுவும் கிராம மட்டத்தில்தான் மறுமலர்ச்சி மன்றத்தில் நடைபெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. அவ்வாறு கிராம மட்டத்தில் நால்வெளியீடை நடாத்துவதில் அவரது முயற்சியானதுபாராட்டத்தக்கது.

அந்தக் காலகட்டம் கூட்டங்கள் கூடுவதற்கோ, விழாக்கள் நடத்துவதற்கோ, கூடிப் பேசுவதற்கோ இயலாத வகையிலான இராணுவ நெருக்குவாரங்கள் இருந்தன. இருப்பினும் சமூகவிஞ்ஞானக் கருத்துக் களை இளைஞர்கள் மத்தியில் விதைக்க வேண்டும் எனும் முனைப்போடு சமூகவிஞ்ஞான படிப்பு வட்டம் ஆரம்பிக்கவேண்டும் எனும் நோக்கோடு எழுத்தாளர்

கள், புத்திஜீவிகளுடன் கலந்துரையாடி அவ்வாறான அமைப்பினை ஏற்படுத்தியிருந்தார். அதற்கு திரு நெல்வேலி முத்துதம்பி வித்தியாலயத்தில் இயங்கிவந்த பலாலி ஆசிரியர் கலாசாலையின் அதிபராக இருந்த கவிஞர் சோ. பத்மநாதன் அவர்கள் கலாசாலையில் இடம் ஒதுக்கி கொடுத்தார். கிராம மட்டங்களில் ஈடுபாடு கொண்ட பல இளைஞர்கள் இந்த வட்டத்தில் இணைந்துகொண்டனர். அப்போது இளவுயதுடைய நாம், இருபக்க நெருக்குவாரங்களுக்குள் சிக்குப்பட்டு எம்மை இழந்துபோகாதிருக்க இரவது இவ்வாறான முயற்சிகள் பயனுடையதாக அமைந்தன.

ஒவ்வொரு போயா தினத்திலும் அந்த கருத்தரங்கும் கலந்துரையாடலும் இடம்பெறும். வெறுமனே பேசிப்போட்டு போற கூட்டமாக எனக்குப் படவில்லை. இதில் கலந்துகண்ட சேந்தன், வேல் தஞ்சன் போன்றோர் அவருக்கு ஒவ்வொரு நிகழ்வுகளையும் ஒழுங்கமைப்பதிலும் பேச்சாளர் தெரிவிலும் ஒத்துழைத்தார்கள். அவர்கள் இவரிடமிருந்து சமூக விஞ்ஞானத்தை கற்பதிலும் அவரிடமிருந்த அரசியல் சித்தாந்த தெளிவிலிருந்து ஞானம் பெறவேண்டும் என்பதில் வெற்றி பெற்றார்கள் என்றே சொல்லலாம். நான் அனேகமான கருத்தரங்குகளில் பங்குபற்றிய போதும் கலந்துரையாடல் களில் கலந்துகொள்ள வில்லை. என்னை உருவாக்குவதிலும் கவிதை ஆக்கத்திலும் இந்தக் கருத்தரங்குகள் வழிசையைத்தன.

அக்காலங்களில் “தாயகம்” வெளியிடும் ஒவ்வொரு நேரத்திலும் நாங்கள் இதனை வெளி யிடுவதன் நோக்கம் இந்த தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் சரியான வழியில் செல்வதற்கு- அதில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களுக்கு சரியான பாதையில் செல்வதற்கு உத்வேகத்தைக் கொடுக்கும் எனச் சொல்லுவார். மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் என நம்பினார். “தாயகம்” இதழின் நோக்கத்துக்கு அமைவாக ஆக்கங்கள் இன்மையாலேயே தானே சிறுகதைகளை எழுதுவதாகச் சொல்லுவார். தானும் இளமையில் தமிழ்த் தேசிய நோக்கோடு செயற்பட்டவர் எனவும் தமிழ்த் தேசிய உருவாக்கும் வகையிலான நாடகம் ஒன்றை எழுதி நடித்ததாகவும் அடிக்கடி அவர் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றேன். அறுபதுகளில் அன்றைய தீவிரவாத இளைஞர்கள் தன்னையும் அவர்களுடன் இணைந்தவராகவே கருதியிருந்தனர் எனவும் கூறிச் செல்வார். மாக்சிய நோக்கை வரித்திருக்காலிடில் அவர் தன்னை நிலைநிறுத்திக்கொள்ளமுடியாமல் போயிருக்கும் என்று அவர் தன் இளமைக்கால அனுபவங்களை கூறும் தருணங்களில் நினைத்திருக்கின்றேன்.

அனேகமாக அவரது இல்லத்திலேயே தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் வேலைத்திட்டங்கள் பற்றிய கூட்டங்கள் அக்காலங்களில் நடைபெறும். நானும் அவரது வீட்டுக்கு போய்வருவது வழக்கம். யாழ்ப்பாணம் வசந்தம் புத்தக நிலையமும் செயலிழந்து போயிருந்த நிலைமையால் இக்கட்டத்திற்கு வந்து விட்டோம். அவர் அக்காலங்களில் முந்திரிகைத் தோட்டம் செய்வதில் ஈடுபட்டிருந்தார். அச்சக அச்சக் கோப்பாளாக இருந்த அவர்களை மூலம் தனது அச்சக்கோப்பைத் தொடர்வதற்கு கற்றுக்கொண்டார். அச்சக கனவில் இருந்த நானும் கணனியில் எனது தட்டெழுத்து அனுபவத்தைக் கொண்டு கணனியில் அச்சக்கோப்பைக் கற்றுக்கொண்டேன். குரு பிறின் ரேஸ், கரிகனன் பிறின்ரேஸ் எனப் பல அச்சகங்களில் ஏறி இறங்கியே அந்த நேரத்தில் தாயகத்தை வெளியிட்டு

வந்தார். என்னிடம் மோட்டார் பைக் இருந்ததால் அவருடன் நானும் சென்றிருக்கிறேன். மோட்டார் சமிக்கிலில் கவிஞர் முருகையன் வீட்டுக்கும் சென்று தாயகம் பற்றியும் செயற்பாடுகள் பற்றியும் அவர் உரையாடுவார். நான் அவர்களது உரையாடல்களைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பேன். நான் கதைப்பதில்லை. அந்த உரையாடல்கள் எனக்கு பெரிதும் உதவின.

“நான்” இதழ் சண்டிக்குளத்தில் ஜே. எஸ். அச்சகத்தில் வெளியிடுவதாகவும் அங்கு ஒவ்வேசுற பிறின்ராக செய்வதாகவும் அவர்கள் அச்சமயம் சில் லாலையில் இடம் மாறியதாகவும் எனக்குச் சொன்னார். நான் விசாரித்து ஜே. எஸ் அச்சகத்துடன் தொடர்பு கொண்டு கதைத்து ஜே. எஸ். அச்சகத்தி லிருந்து தொடர்ச்சியாக தாயகம் இதழை வெளிக் கொணர்வதில் அவருக்கும் அச்சகத்திற்கும் இடைத் தொடர்பாளனாக - பாலமாக நான் ஈடுபடக் காலம்

பணித்திருந்தது. இடைக்காலத்தில் கொழும்பில் அச்சிடவேண்டிய குழல் ஏற்பட்டாலும் இற்றைவரை தொடர்ச்சியாக அந்த அச்சகத்திலிருந்தே தாயகம் வெளிவந்துகொண்டிருக்கிறது. நான் எனது பணத்தை இழந்துகொள்கின்ற சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட்டதெனிலும் நான் தற்போது அத்தகைய குழலைத் தவிர்த்து வருகிறேன். அவர் கொண்ட கொள்கையும் அதனை அடைவதற்கான அவரது அர்ப்பணிப்பு மிக்க நேர்மையான செயற்பாடும் அவர்பால் அத்தகைய ஈர்ப்பை ஏற்படுத்தி என்னைச் செயலாற்றலுள்ளவனாக்கியது எனில் மிகையாகாது.

அவர் என்னை புத்தக வடிவமைப்பை செய்யும் ஒருவனாக உருவாக்கியதில் வெற்றிபெற்றிருக்கின்றார். சமூகநோக்கில் கவிதை புனையும் ஒருவனாக உருவாக்கியதில் வெற்றிபெற்றிருக்கிறார். செப்பனிடாத பல கவிதைகளை அவரே செப்பனிட்டு தாயகத்திற்கு உரிய கவிதைகளாக மாற்றியிருக்கிறார். என்னை மட்டுமா? தாயகம் இதழின் மூலம் பல படைப்பாளிகளை அறிமுகப்படுத்தி அவர்களை வழிப்படுத்தியுள்ளார். தாட்சாயனி, சாரங்கா, தீபச்செல்வன் போன்ற படைப்பாளிகளின் ஆரம்ப ஆக்கங்கள் தாயகம் இதழிலேயே பிரசரமாகியிருக்கின்றன. த. ஜெயசௌலன், இயல்வாணன், கருணாகரன் போன்ற தமிழ்த் தேசிய நோக்குடையோரையும் உள்ள வாங்கினார்.

மல்லிகைக்கு மேமன்கவி என்றால் தாயகம் இதழுக்கு அழ. பகீரதன் என்று எனக்குள் நினைப்ப துண்டு. பண்டத்தரிப்பு பிரதேசம் சார்ந்து சாலி (த. நாகேந்திரன்), சாந்தையூரான் (ராம்குமார்), எஸ். திருகேஸ்வரன், எஸ். யாதவன் போன்ற பல படைப்பாளிகளை இனங்கண்டு ஊக்குவித்தாலும் நான் மட்டுமே அவர்பால் ஈர்க்கப்பட்டு கடைசிவரை தொடர்கின்றேன் என்பதில் எனக்கு பெருமையும் மிடுக்கும் மிகுகிறது என்னவோ உண்மைதான்.

மறுமலர்ச்சி மன்றத்தின் இயங்காற்றுகையில் அக்கறையோடு ஈடுபாடு கொண்டதுடன் மன்றத்திலும் சாந்தையிலும் இலக்கிய வட்டக் கூட்டங்களில் பலமுறை கலந்துகொண்டு இலக்கிய செயற்பாடுகளில் இளைஞர்களைத் தமிழ்வசமாக்கியுள்ளார்.

அவரது இயங்காற்றுகை ஜந்து தளங்களில் வெளிப்பட்டமையை என்னால் குறிப்பிடமுடியும்.

1. இருபாலை பாரதிகலா மன்றம்
2. தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை
3. புதிய ஜனநாயக மாக்ஸிய லெணினிச கட்சி
4. சமூக நீதிக்கான வெகுஜன அமைப்பு
5. சமூக விஞ்ஞான படிப்பு வட்டம்

இருபாலை பாரதிகலா மன்றத்துக்கு என்னை அழைத்து கவியரங்கில் பங்குபெறச் செய்து எனது கவிதை வாசிக்கும் ஆற்றலை மேம் படுத்தச் செய்துள்ளார். தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை அமைப்பில் என்னையும் செயற்திறனுடையவனாக ஆக்கியுள்ளார். கட்சியில் என்னையும் அங்கத்தவராக ஆக்கி நெறிப்படுத்தினார். சமூக நீதிக்கான வெகுஜன

அமைப்பு சார்ந்து என்னை போராட்டங்களில் ஈடுபடுத்த முயன்றுள்ளார். சமூக விஞ்ஞான படிப்பு வட்ட கூட்டங்களில் பேசாதிருந்து கருத்தான்றிக் கற்க அறிவுட்டியுள்ளதோடு ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் தலைமைதாங்கி பேசவும் தாண்டியுள்ளார். ஈழப் போராட்டம் வேகம் கொண்ட காலத்தில் மனிதநேய இயக்கங்களின் ஒன்றியம், எழுத்தாளர் ஒன்றியம் போன்ற ஐக்கியப்பட்ட அமைப்புகளிலும் செயற்பட்டுள்ளதோடு என்னையும் அவற்றின் கூட்டங்களில் பங்கெடுக்கச் செய்திருக்கிறார்.

கூட்டுப் படிப்பையும் கலந்துபேசி எழுதுதலையும் வலியுறுத்திக் கூறிவந்தார். மாக்ஸிச சித்தாந்தத்தை வரித்துக் கொள்பவனாலேயே மக்கள் இலக்கியம் படைக்கமுடியும் என்பதை அடிக்கடி இடித்துரைக்கும் அவர் அதற்காக தனது வாழ்நாள் முழுவதும் தன்னை அர்பணித்தார் என்றுதான் குறிப்பிடவேண்டும்.

ஆன்மீகம் என்ற நிலையில் இருந்தும் என்னால் விடுபட இயலவில்லை என்பதை நான் ஒத்துக் கொண்டாலும் ஒட்டுமொத்தமாக பின்னோக்கி மீட்டுப் பார்ப்பதில் தாயகம் ஆசிரியர் தணிகாசலம் எனது உருவாக்கத்தில் பங்கெடுத்தவர்களில், எனது படிமுறை வளர்ச்சியில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியவர்களில், மாணிடப் பண்புகளை வளர்த்தவர்களில், சமூகத்தின் பால் ஈர்ப்பை ஏற்படுத்தி வர்களில், எனது படைப்பாக்கத் திறனை வெளிக் கொணர்ந்தவர்களில், சமூக விஞ்ஞான நோக்கை விதைத்தவர்களில் ஒருவராக எனக்குள் என்றும் நிறைந்துள்ளார் என உணர்ந்து கொள்கின்றேன்.

புதுமலர்கள்

வாலிபர்கள் நீங்கள்
வாழ்வின் சசந்தத்தில்
இருப்பவர்கள்

காலை இளவெயிலின்
சாயலை ஒத்தவர்கள்

பழை இருட்குகையினின்றும்
வெளிவந்த புது மலர்கள்
அறியாமை இருளகற்றும்
பகுத்தறிவுச் சுடரொளிகள்

புத்தம் புதுச் சிந்தனைகள்
ஏற்ற புதுத் தலைமுறைகள்

வர்க்க சமூகத்தின்
கொடுமைகளை புரிந்து கொண்டு
வெரம் போல் நெஞ்சுறுதி பெற்று
தலை நிமிர்ந்து

புத்தம் புது யுகத்தின்
விடிவுக்குப் பேராடும்
பாட்டாளி வர்க்க
படையணியின் வீரர்கள்.

க.தணிகாசலம்

நாம் இன்று வாழும் சமூகம் முன்பு இப்படியே இருந்ததுமில்லை. நாளையும் இப்படியே இருக்கப்போவதுமில்லை. சமூகம் மாறிக்கொண்டேயிருக்கின்றது. ஆனால் இந்த மாற்றம் எத்தகைய திசை நோக்கியது என்பது தான் கேள்வியாகவுள்ளது இன்று பொருளாதார நெருக்கடிகளும் போரின்வடுக்களும் இனமத பேதங்களும் எம்மை வந்தடைந்திருக்கின்றன. இச்சமூக ஓட்டத்தில் கிடைத்ததை எட்டிப் பிடித்து வாழ்த்துடிக்கும் மக்களிடையே க.தணிகாலம் அவர்களின் வாழ்வும் வழியும் வேறுபட்டு நிற்கின்றது. தான் வாழும் சமூகத்தின் வாழ்வின் ஓட்டத்தில் ஓடாது சமூகம் தந்த அவலங்களின் முன் அவர் எதிர்வினையாற்றுகின்றார். அந்த எதிர்வினைகள் தான் அவரின் கலை இலக்கிய பண்பாட்டுச் செயற்பாடுகளாக அமைகின்றது. ஒரு தனிமனிதராக அன்றி சமூக அமைப்பாக இயங்கும் தேசிய கலை இலக்கிய பேரவையின் தலைவராகப் பணியாற்றுகின்றார். மக்கள்படும் இன்னல்களை நீக்க வேண்டி சமூகமாற்றத்தை வேண்டிப்பயணிக்கும். அவரின் வாழ்வும் வழியும் கூட்டுழைப்பால் இயங்கும் சமூக அமைப்புகளின் செயற்பாட்டுடன் இணைந்ததேயாகும் தனியே எழுதியும் பேசியும் வரும் ஒருவர் அல்ல அவர். தான் சார்ந்த பொதுவடிமை இயக்கத்தின் தோழர்களுடனும் தேசிய கலை இலக்கிய பேரவையின் இலக்கியப் பணியாளர்களுடனும் கிராம மட்ட சமூக அமைப்புகளுடன் இணைந்து கடந்த ஜம்பதாண்டுகளாக செயற்பட்டு வரும் ஒருவராகவே திகழ்கின்றார். தேசிய கலை இலக்கிய பேரவையின் வெளியீடாக வரும் தாயகம் சஞ்சிகையின் பிரதம ஆசிரியராக இருக்கும் அவர் குறித்த பதிவுகளை ஈழத்தில் வெளிவரும் கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகையான ஜீவநதி தாங்கிவருவது சமூக நலநாட்டம் உடையோருக்கு மகிழ்ச்சியளிப்பதாகவேயுள்ளது.

விவசாயப்பின்னணியை உடைய சாதாரண குடும்பம் ஓன்றில் இருந்துவந்த இவர் தன் இளமைக்காலத்தில் வாலிப் பருவத்தில் தன்னை சமூக அமைப்பின் ஒடுக்குதல்களுக்கு உட்பட்ட மக்களின் பக்கமாக நிறுத்துகின்றார். தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கம் வீறுகொண்டு

க.தணிகாசலம்: ஒரு மக்கள் கலை இலக்கியம் படைப்பாளியின் வாழ்வும் வழியும்

க.சிவகரன்

செயற்பட்ட அக்காலத்தில் அறுபதுகளில் அவர் அடங்குபவர் பக்கம் அன்றி அடக்கப்படும் மக்களின் பக்கம் அணிசேர்ந்து கொள்கின்றார். பொதுவுடமை இயக்க செயற்பாடு களில் தம்மை இணைத்துக்கொண்டு தீண்டாமை எதிர்ப்புப் போராட்டங்களில் செயற்பாட்டாளராக அவரின் செயற்பாடுகள் என்றும் நினைவுகூறப்பட வேண்டியவை இன்று சமூக மட்டத்தில் பொது வெளிகளில் மறைந்து போயுள்ள சாதிய தீண்டாமை கொடுமைகள் அன்றைய பொதுவுடமை இயக்கங்களின் செயற்பாட்டாலும் போராட்டங்களாலும் பெறப் பட்டவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இச்செயற் பாடுகளிடையே மக்களிடையே விளிப்புணர்வை யூட்டக்கூடிய செயற்பாடுகளை முன்னெடுக்க தேசிய கலை இலக்கிய பேரவை உதயமாகின்றது. அதன் வெளியீடான் தாயகம் சஞ்சிகையின் பொறுப்பு இவரை வந்தடைகின்றது. அன்று முதல் (1974) இன்று வரை அதன் பிரதம ஆசிரியராக அதன் நூற்று இதழ் கடந்து இவர் பயணம் தொடர்கின்றது.

ஒரு படைப்பிலக்கிய வாதியாக கடந்து வந்த அரை நூற்றாண்டு ஆளுமையாக க.தணிகாசலம் தென்படுகின்றார். சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை என அவர் எழுதியவை அநேகம். தணிகையன், குழுதன், அம்புயன், வித்தியா என அவர் புனை பெயர்களிலும் எழுதியதுண்டு. பாரன் எனும் பெயரில் அவரவின் கட்டுரைகள் பல எழுதப்பட்டுள்ளன. “எழுதுவது ஒரு சமூகக்கடமை என்ற உணர்வு இறுகிப் பதிந்து விட்ட ஒரு நிலையில் சமூகத்தின் மனச்சாட்சியை என்னால் முடிந்தவரையாவது கிளறி விடவேண்டும் என்ற ஆவலுடன் எழுத்துடிக்கும் எனது மனம்” என்ற அவரின் கதைமாந்தர் கூற்றின் படியே அவரின் மனம் வெளிப்பட்டு நிற்பதை காணமுடிகின்றது. (கதை முடியுமா? சிறுகதைத்தொகுப்பு பக். 19) சமூகம் தான் அவரின் மையம். சமூதாய வாழ்வின் அன்றாடம் அல்லற்படும். விவசாயிகள், தொழிலாளர்கள், மற்றும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் சார்பாகவே அவர் எப்பொழுதும் எழுதியுள்ளார். மக்களிடம் இருந்து மக்களுக்காக எழுதிவரும் அவரின் தொடர்ச்சியாக தாயகம் சஞ்சிகையில் வெளிவரும் ஆசிரியத்தலையங்கள் அவைவெளியாகும் காலங்களில் உள்ள பிரதான சிக்கல்களைப் பற்றிப் பேசுவனவாக வள்ளன. ஆசிரியத்தலையங்களில் எழுதும் பந்திகளில் பெரும் பாலானவை பாரதியின் கவிதை வரிகளைத் தொட்டுச் செல்வதைக் காண முடியும். தணிகாசலம் அவர்களின் மனதில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய கவிஞராக மகாகவிபாரதியை காண்கின்றோம்.

“நீடுதுயில் நீக்கப்படவந்த நிலா” என பாரதிதானால் புகழ்ந்துரைக்கப்பட்ட பாரதி பற்றி பல கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். எழுத்தில் மட்டும் அன்றி செயற்பாட்டிலும் பாரதியை மக்களிடம் கொண்டு போய் சேர்ப்பதில் அரும்பணியாற்றிவருகின்றார். இந்தவகையில் இருபாலை கிழக்கு கிராமத்தில் பாரதி

கலாமன்றத்தை உருவாக்கி வழிநடாத்தி வருகின்றார் தனது இளம் வயதில், ஊர் இளைஞர்களுடன் கூடி சிறிய மண் சுவர் கொண்ட ஒரு சிறு கலாமன்றத்தை நிறுவினார். பத்திரிகைகள், தாயகம் சஞ்சிகை, மற்றும் நூல்கள் அடங்கிய அச்சிறு கூடத்தை வளர்த்தத்தில் அவரின் சமூக நோக்கை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. வாசிகாஸலையில் வைக்கப்பட்ட “வாங்கில்” எல்லோரும் சமமாக உட்கார மனம் அற்றவரும் இருக்கத்தான் செய்தனர். இதனால் அந்த “வாங்கையே” களவாடி எறிந்து விட்டனர். இவ்வாறு அவர் எதிர்கொண்ட சவால்கள் அதிகம். எனினும் பாரதியை மையமாக வைத்து அவர் சமூகமாற்றத்தை சாத்தியப்பாடான வழி முறையில் முன்கொண்டு செல்வதில் பெரும் பங்காற்றி னார். இன்றும் அம் முயற்சியில் பயணிக்கின்றார்.

உழைக்கும் மக்கள் உயர்வுகண்டு வாழும் புத்தூர் கலைமதிக் கிராமத்தில் உழைக்கும் தோழர் களுடன் இவரைக் காண முடியும். “பினம் எரியும் முற்றம்” எனும் அக்கிராம இளையோரின் கவிதை நூல் ஒரு போராட்ட இலக்கியமாக தோன்றும் அளவிற்கு அக்கிராமம் கடந்து வந்த பாதை நீண்டது. அக்கிராமத் திற்கு பாதையின்றி இருந்த பொழுது ஊரவரே எழுச்சி கொண்டு பாதை பிறந்த கதை தணிகாசலத்தின் எழுத்து களில் சிறுகதையாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இதுவே இவரின் வாழ்வும் வழியுமாக அமைவதைக் காணலாம் உழைக்கும் மக்களை அரசியல் விளிப்படையச் செய்து அறிவுட்டி அணியாக்கி முன் நகர்ந்து புதிய சமூகத்தைப் படைக்கும் அவாவை எப்பொழுதும் மனதில் தணியாத தாக்கமாகக் கொண்டவர் தான் தணிகாசலம். இதனால் முற்போக்குக் கரங்களை பற்றிப்பிடிப்பதற்கும் அல்லற் படும் மக்களிற்காய் அயராது உழைப்பதற்கும் அவர்தம் வாழ்வின் பெரும் பகுதியை செலவிட்டு வந்துள்ளார்.

இருபாலைக் கிராமத்தில் நடந்த பாரதி விழாவில் பேராசிரியர் கைலாசபதி யை அழைத்துப் பேச வைத்தார். பல்கலைக்கழகத்தில் உள்ள அறிஞர்களை அணுகி அவர்களை கிராமங்கள் நோக்கி கொண்டு செல்வதில் வல்லவராக காணப்பட்டார். இவரின் சமூக நோக்கும் செயற்பாடுகளும் பல அறிஞர்களையும் இவருடன் சேர்ந்து பணியாற்ற உதவியது. பேராசிரியர் சண்முகதாஸ், பேராசிரியர் சண்முகவிங்கன், குழந்தை ம.சண்முகவிங்கம் என இப்பட்டியல் நீண்டது. பலராலும் அறியப்பட்ட ஒரு சமூகப் போராளியாக க.தணிகாசலம் விளங்கி வருகின்றார்.

சமூக விழிப்புணர்வுடன் கூடிய இளையோரை உருவாக்கும் செயற்பாட்டில் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் ஒரு சங்கமாக சமூகவிஞ்ஞானப் படிப்பு வட்டம் உருவாக்கப்பட்டு நடைபெற்றுவருகின்றது. புதிய ஜனதாயம், புதிய பண்பாடு, புதிய வாழ்வு எனும் தாரக மந்திரத்தை அது தாங்கிச் செயற்படுகின்றது. மாதந் தோறும் பெளர்ன்மி தினங்களில் படிப்பு வட்டத்தில் முன் வரிசையில் இருப்பார். அவர் வாழ்வில் இதுவும் ஒரு அங்கமாக அரங்கமாக அமைந்துள்ளது.

யுத்த காலங்களிலும் நெருக்கடியான காலகட்டங்களின் களமாக செயற்பட்டு வந்துள்ளது. படிப்பு வட்டத்தின் ஊடே புதியதோர் இளையோர் அணி உருவாகி செயற்பட்டு வருவதையும் காணமுடியும்.

எப்பொழுதும் இளையோரை நோக்கி அவர் சிந்தனைகள் அமைந்திருக்கும். உருவத்தின் வலுவான சக்தியாக திகழும் இளையோரை ஆரோக்கியமான பாதையில் இட்டுச் செல்வதில் அக்கறையுடன் செயற் பட்டு வந்துள்ளார். பாரதி கலாமன்றத்தில் யுத்த காலத்தில் வைகறை என்ற கை எழுத்துப் பத்திரிகையை இளையோர்களுடன் சேர்ந்து உருவாக்கி பயில விட்டார். வாசிப்பு மீதான அக்கறையும் நீண்ட நெடிய வாசிப்பும் அவரிற்குச் சொந்தமானவை. தாயகத்தின் பிரதிகளில் பல இலவசமாக இளையோர்களின் கைகளுக்கு இவரால் வழங்கப்பட்டவையாகவுள்ளன. இவரின் வீட்டு நூலகத்தில் பல நாறு நாவல்களும் நூல்களும் சஞ்சிகைகளும் உள்ளதைக் காணமுடியும் வாழ்வில் வாசிப்பும் ஒரு பகுதியாக கொண்டிருப்பவர் தான் க.தணிகாசலம். அத்தகைய வாசிப்பும் தேடலும் தான் அவரை எப்பொழுதும் இற்றைப்படுத்தி வைத்திருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

மக்கள் கலை இலக்கியப் படைப்பாளியாகிய க.தணிகாசலம் அவர்களின் எழுத்துக்களில் ஊடே பயணிக்கும் பொழுது அவர் கொண்ட சமூக விழிப்புணர்வு மீதான அக்கறைகளை தரிசிக்க முடியும் “பிறர் மனநிலைக் கண் டு துள் ஞும் மனம்” அவருடையது. கலை பற்றிய அவரின் புரிதல் கலை மக்களுக்கானது என்பதேயாகும் பொழுது போக்கிற கான இரசனையாக அவர் கலைவடிவங்களை காண வில்லை. மக்கள் தமிழைத் தாமேவிடுவித்துக்கொள்ளும் சமூக அறிவியல் விழிப்புணர்வை சமூகமாற்றத்தை விடுதலைப் பண்பாட்டு உணர்வை அவர்களுக்கு வழங்க வேண்டும் என்பதே அவரின் நிலைப்பாடாகும். மக்கள் மீதான ஒடுக்கு முறையின் வடிவமாக கலை இலக்கிய மூம் வடிவமைக்கப்பட்டிருப்பதை மேலாதிக்க சக்திகள் தமக்கு சாதகமாக அவற்றைப் பயன்படுத்தி மக்கள் மனங்களை மழுங்கடிப்பதையும் இனங்காட்டும் அதேவேளை மக்களிடம் இருந்து இவற்றை அடையாளங்காணும் அறிவும் வெளிப்பாடும் மக்கள் இலக்கியத்தின் பார்ப்பட்டே எழும் என்பதை ஆழமாக நம்பும் இவர் அதன் வழி படைப்புகளை உருவாக்கும் ஒருவராக மக்கள் கலை இலக்கியப் படைப்பாளியாக தன்னை முன் நிறுத்தி பயணிக்கின்றார். க.தணிகாசலத்தத்தின் அடையாளமும் இதுவேயாகும். இத்தகைய அவரின் வழியில் அவர் காட்டும் புரிதற் குறிப்புகள் பல அவை அவரின் எழுத்துக்களில் விரவி நிற்கின்றன.

சாதாரணமக்கள் தமது வாழ்வில் காணும் பலவேறு பின்னடைவுகளுக்கும் ஒடுக்குதல்களுக்கும் உட்படும் பொழுது தலையெழுத்து தலைவிதி முன்வினைப்பயன் என பழுமைவாத சிந்தனையை ஏற்று வாழ்வதை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டும் இவரின் எழுத்துக்கள் மக்களை ஏன்? எதற்கு? எதனால்? என அறிவு

“தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் பணிகளில் கிடையறாத ஊக்கங் கொண்டு உழைத்து வருகிறவர்களிலே க. தணிகாசலம் அவர்கள் பிரதானமானவர். பேரவை வெளியிட்டு வரும் “தாயம்”

சுஞ்சிகையின் உயிர் நாடியாய் விளாங்கிறவர். அவர்தான்.

தாயகத்தீணைத் தொடர்ந்து வாசிக்கிறவர்கள் கூட, தணிகரின் கவிதை எடுப்பதையும் கவிதை முயற்சிகளையும் பற்றி மழுஸ்மயாக அறியாமல் இருக்கக் கூடும். அவர் காலத்துக்கு காலம் பல்வேறு புனைபெயர்களில் எழுதி வருவதும் தீற்கு ஒரு காணரம் ஆகலாம். வேறும் ஒரு காரணம் உண்டு. அவர் காரியவாதி; விளாங்பாத்திலும்

சிலுசிலுப்புகளிலும் அக்கறை கொள்ளாதவர். தம்மை முதன்மைப்படுத்துவதிலும் காட்டலும், தமக்குப் பிரியமான கருத்தியலின்பாலும் கொள்கையின்பாலும் பற்றறுதி கொதண்டு பணிகளில் முனைவதிலே தான் அவருடைய நாட்டம் பதிந்துள்ளது.

- கவிஞர் சி. முருகையன் -

பூர்வமாகச் சிந்திக்கும் படி வேண்டி நிற்கின்றார். புதிய பண்பாட்டு அழைப்பாக அவரின் குரல் எப்பொழுதும் ஒலிப்பதை காணமுடியும். மனித குல வரலாறு என்பது உழைக்கும் மக்களிற்கும் அவர்களை ஒடுக்கிச் சுரண்டி வாழ் வோருக்குமான வரலாற்று முரண் என்பதை சாதாரண மக்களிற்கும் புரியும்படியாக பேசியும் எழுதி யும் வாழும் இவரின் வாழ்கைப்பாதையே இவரின் அரசியற் பாதையுமாக அமைந்திருப்பதைக் காணமுடியும்.

இலங் கைத் தீவின் இன முரண் பாட்டு அரசியலில் குளிர்காயும் அதிகாரவர்க்கங்களின் போக்கையும் அவற்றையே மூலதனமாக்கி அரசியற் பிழைப்பு நடாத்துவாரையும் தோற்றுவித்துக் காட்டு வதில் தாயகம் சஞ்சிகையின் ஆசிரியத் தலையங்கங்கள் எப்பொழுதம் பின்றிப்பதில்லை. காலத்திற்குக் காலம் எழுதப்பட்டுள்ள தாயகம் அச் சஞ்சிகையின் ஆசிரியத் தலையங்கள் மக்கள் வாழ் விள் அவலங் களின் காரணத்தையும் மக்கள் காண வேண்டிய வழியையும் புகட்டி வந்திருப்பதை காண முடியும் பேயரச்களும் பினம் தின்னும் சாத்திரங்களுமாக தொடரும் அரசியற் சூதாட்டத்தில் மக்கள் இனம் எனும் மாயமானின் பின்னே ஒடிப்போய் அழிவதை தாயகம் சுட்டிக் காட்டியே வந்துள்ளது. இவ்வகையில் மக்களை அறி ஒட்டும் ஒரு சஞ்சிகையின் பிரதம ஆசிரியராக மக்கள் வாழ்விற்கு வழிகாட்டும் ஒருவராக இவர் திகழ்வதைக் காணமுடிகின்றது.

க.தணிகாசலம் அவர்களின் வாழ்வும் வழியும் மக்கள் பணி ஒன்றே என்பதையே இலக்காகக் கொண்டு அமைந்திருப்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது அவரின் அரைநூற்றாண்டிற்கு மேற்பட்ட கலை இலக்கிய மக்கள் சாதியற் செயற்பாட்டுப் பொது வாழ்வில் அவரிற்குத் துணையாக வாழும் அவரின் மனவிப் பங்கும் அனுசரணையும் இவ்விடத்திற் பாராட்டப்பட வேண்டியனவே. மக்கள் கலை இலக்கிய படைப்பாளி கட்கு மகிழ்ச்சி தரும் விடயம் அவர் தம் எழுத்துக்களும் சருத்துக்களும் மேன்மேலும் மக்களைக் கென்றடைவதே யாகும். அரசியல் வழிப்புணர்வும் அறிவியற்பார்வையும் புதிய பாண்பாட்டிற்கான தேடலும் உள்ளவரை. க.தணிகாசலம் அவர்களின் வாழ்வும் வழியும் பகிரப் பட்டுக் கொண்டேயிருக்கும் என்பதில் ஜயமில்லை.

தணிகாசலம் அவர்களின் கவிதை முகம் “வெளியீடு” தொகுப்பை முன்வைத்து ஒரு யார்வை

ஸழத்து இலக்கியப் போக்கில் முற்போக்கு அணிக்கு எவ்வளவு முக்கியத்துவம் உள்ளதோ அந்தளவுக்கு அதன் இடது சாரியத்தளம் என்பதும் முக்கியத்துவம் மிக்கதாகவே விளங்குகிறது. மாக்ஸ்சிய லெனினியப் பாதையில் மானிட விடுதலையை அவாவி நிற்கும் இக்கோட்பாட்டுத் தளத்தில் இதுவரை தடுமாறாமல் கொள்கை மாறாமல் பயணித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு இலக்கிய செயற்பாட்டாளராக தணிகாசலம் என்ற ஆளமையை இனங்காண முடிகிறது. தாயகம் சஞ்சிகை ஆசிரியராக, தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் செயற்பாட்டாளராக, மாக்ஸ்சிய லெனினிய கட்சிசார் செயற்பாட்டாளராக, பன்முக ஆளுமை கொண்ட படைப்பாளியாக என இவரது பங்களிப்புக்களும் பன்முகம் கொண்டவை. அதிகம் செயற்பாட்டுத் தளங்களில் இயங்கிக் கொண்டிருப்பதால் பிறரை இயக்கிக் கொண்டிருப்பதால் படைப்பின் தொகுப்புகள் சார்ந்து இவர் அதிகளும் பிரதிகளை தரவில்லையாயினும் தந்தவையாவும் தத்தம் நிலை சார்ந்து காத்திரமானவை என்பதில் ஜயமில்லை. அவ்வகையில் அவர் குறித்தான் ஜீவநந்தியின் இச்சிறப்பிதழில் அவரது கவிதை முக தரிசனமாய் எமக்குக் கிடைத்துள்ள வெளிப்பு என்ற கவிதைத் தொகுப்பு குறித்தும் அது கொண்டுள்ள உருவ உள்ளடக்கச் சிறப்புகள் பற்றியும் இக்கவிதைகள் வழி வெளிப்பாக தெரியும் ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிரான அவரது அகமன விலாசம் பற்றியும் வெளிப்படுத்தி ஒரு கவிஞராக அவரது பங்களிப்பை இக்கட்டுரை மதிப்பிட முனை கிறது. அவர் தாயகம் உட்பட பல சஞ்சிகைகளில் பல கவிதைகளை எழுதியுள்ளோதும் தொகுப்பாக வெளி வந்தது இக்கவிதைத் தொகுப்பு மட்டுமே என்பதையும் பதிவு செய்து கொண்டு இத் தொகுப்புக்குள் நுழைகிறேன்.

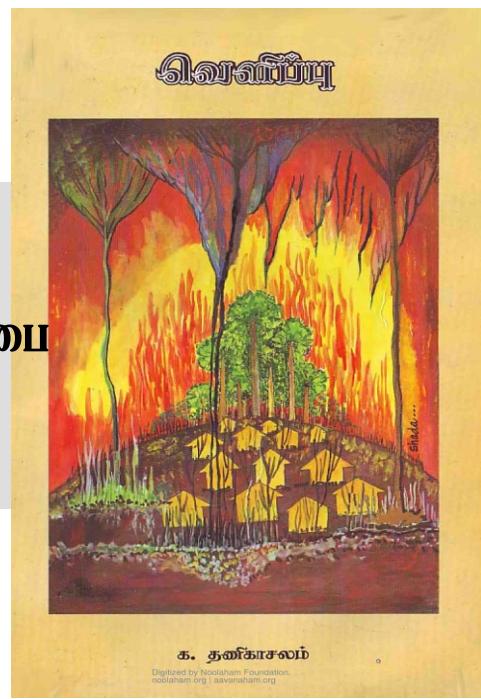
வெளிப்பு இந்த தொகுப்பின் தலைப்பே எம்மை பல்வேறு விதமாய் சிந்திக்க வைக்கிறது. 2001 இல் தாயகத்தில் எழுதிய அக்கவிதை இப்படி முகிறது.

“பசுமை பூக்கும்

மண்ணுக்குள் நீரைப்போல்

எமது மக்கள் மனங்களில்

மறைந்திருக்கும் மானிடமும்

க. தணிகாசலம்

Digitized by Koolaham Foundation
rocalanam.org | avaihanam.org

ஊற்றெடுக்கும்
எங்கும் பொது உரிமை
பூக்கின்ற வாழ்வுவர
மீண்டும் வருமோர் வெளிப்பு”

இங்கு வெளிப்பு என்பதை அவர் மானிட சமத்துவ விடியலின் ஒரு சொல்லாடலாக கையாண்டுள்ளதை காண முடிகிறது. வெந்து தணியும் சிவப்பு செம்மஞ்சள் பின்னணியில் வெளிக்கும் திசையின் குறியீடாக ஒரு சூரிய உதயத்தை என பல்வேறுபட்ட குறியீடுகள் கொண்ட அட்டைப்படம் தாங்கி இத்தொகுப்பை வெளிவந்துள்ளது. தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை வெளியீடாக 2002 மே மாதம் வெளிவந்துள்ள இத் தொகுப்புக்கான முன்னுரையை மறைந்தும் எங்கள் மனங்களில் வாழும் எங்கள் கவிதைச் சூரியன் கவிஞர் இ. முருகையன் அவர்கள் வழங்கியுள்ளார். இதற்கான பதிப்புரையை தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை சார்ந்து சோ. தேவராசா அவர்கள் வழங்கியுள்ளார். ஒடுக்கு முறைகளுக்கு எதிராக தமது வாழ்வை அர்ப்பணித்தவர்களுக்கு இத்தொகுப்பு சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

முருகையன் அவர்கள் தன் முன்னுரைக் குறிப்பிலே சொல்வதைப் போல அவர் பல்வேறு புனை பெயர்களில் கவிதை படைத்ததும் காரியவாதியாக இருந்ததும், கொள்கை, கருத்தியல்சார் பற்றுறுதியோடு செயற்பட்டமையும் அவரது கவிதை முகத்தை பலரும் அறிய முடியாமற் போன்மைக்கான காரணங்களாக அமைந்துவிட்டன. ஆயினும் முருகையன் தன் முன்னுரையில் இவரது கவிதைகளின் பலம் பலவீனம் என்பவற்றை விரிவாக கூறியுள்ளோதும் இக் கட்டுரையின் நோக்குக் கருதி அவற்றை தவிர்த்துக் கொண்டு இனி இத்தொகுப்பில் உள்ள இவரது சில கவிதைகள் வழி பயணித்து இவரது கவிதை முகத்தை நாம் தரிசிக்கலாம் என எண்ணுகின்றேன். அவ் வகையில் முதற் கவிதை வெறும் பேனா வீரர்கள் என்ற தலைப்பில் அமைந்து எழுத்துக்கும் வாழ்வுக்கும் கொள்கைக்கும் தொடர்

பில்லாதவர்களின் போலிமுகத்திரையை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

ஓ... சிறு முதலாளித்துவத்தின்
வெறும் பேனாவீரர்களே
இன்னுமாஉங்களுக்கு
பாதை தெரியவில்லை?

என வினாவி

மக்களிடம் போங்கள்
மக்களியக்கமதை
கட்டியெழுப்புங்கள்
கண்ணோட்டம் தெளிவு வரும்
காலத்தை மாற்றுகின்ற
கவிதைக்கும் ஊற்றுவரும்

என அதற்கு விடையும் சொல்லி முடிக்கிறார். 1974 ஆம் ஆண்டு தாயகத்தில் எழுதப்பட்ட கவிதை இன்றும் எமது நாட்டில் முன் னெடுக்கப்படும் மக்கள் போராட்டக் களங்களுக்கும் பொருத்தமானதாகவே அமைகிறது. அடுத்துப் புதுமலர்கள் என்ற கவிதையில்

பழைய இருட்குகையினின்றும்
வெளிவந்த புதுமலர்கள்
அறியாமை இருளகற்றும்
பகுத்தறிவச்சுட்ரொளிகள்

புத்தம் புது யுகத்தின்
விடுவக்குப் போராடும்
பாட்டாளி வர்க்கப்
படையணியின்
வீரர்கள்

என்ற வரிகள் அவர் வரித்துக் கொண்ட விடுதலைக்கான கோட்பாட்டுத்தளப் பின்னையை எமக்கு புரிய வைக்கும் கவிதையாக அமைகிறது. “மலர்கிறது தேசியம்” என்ற கவிதையில் “உடையார்” என்ற சொற்பதம் அதிகாரத்தின் சொற்பதமாகக் கையாளப்பட்டு உரிமையற்றுப் போன்னிலை சொல்லி எங்கள் முகங்களில்

உதிரம் சிவக்கிறது
அந்த ஒளியில்
மலர்கிறது தேசியம்

என முடிக்கிறார் இந்த இரயில் பாதைகள் என்ற கவிதையில் காலகாலமாக அரசுகளை ஒடுக்கப்படும் நிலை சொல்லி

தேசமாதாசகப்படுவதை
இத்தேச விரோதிகள்
விரும்பவில்லை

இதனால்
பாதி உயிர் போயிவிட்ட

இவரின்
மீதி உயிர் போகுமுன்னே
தேச புத்திரர்கள் விழித்தெழு வேண்டும்

என்கிறார்.

1983 மேயில் எழுதப்பட்ட இச் கவிதை இன்றைக்கும் சிந்திக்க வைக்கிறது. கொள்கை ஒரு கோடி பலம் என்ற கவிதையிலே

வித்தகங்கள் பேசி வீண் பொழுதைப் போக்கி நித்திரையை விட்டிடாத நிலையை மாற்று என்று கூறும் கவிஞர்

“மக்களது சக்தியளை அணிதிரட்டும் மார்க்கமதைக் கற்றுணர்ந்து செயலில்காட்டு ஏய்ப்போர்க்கே இ வ்வலகம் என்றும் இல்லை எழுதோழா எழு உந்தன் பங்கை ஆற்று” என்று அறை கூவி அழைக்கின்றார். அனேகமாக இவரது கவிதைகள் தான் வரித்துக் கொண்ட கொள்கை கோட்பாட்டுத் தளத்தில் நின்ற வாறு ஒடுக்குமுறை களுக்கு எதிராக மக்களை அணி திரட்டும் குலாக ஒலிப்பதையே பல இடங்களில் காண்கிறோம். அத்துடன் வடிவம் சார்ந்து இவரது கவிதைகள் அதிகமாய் எதுகை, மோனை சந்த ஒசைச் சிறப்பு கொண்ட மரபுவடிவத்துள் அமைகின்ற போதும் சிற்சில இடங்களில் குறியீடு படிமம் என நவீன கவிதைக்குரிய பண்புகளைக் கொண்டு விளங்குவதையும் காண முடிகின்றது. இரத்தப்பூக்களே என்ற கவிதையில்,

அந்நியரின் காலடிச்சுவடுகளால்
அழித்து மறைக்கப்பட்ட
எனது தேசத்தின் எல்லைகளை
தேடுகிறேன்...

என்று கூறும் கவிஞர்

“உழைப்பாளிகளாக
எம் வயிற்றை
எம் உழைப்பால்
நிரப்ப முனைந்த போது தான்
எமது உரிமைகளின்
எல்லைகளை
நாம் தெரிந்து
கொண்டோம்” என்கிறார்.

மற்றொரு கவிதையில்

கொடுமைகள் நிறைந்த
மண்ணில் மனிதர்கள்
கொள்கையில் தெளிந்து
கிளர்ந்து எழுவர்
விடியலை நோக்கி
விரைந்தே செல்வர்

என்கிறார். அனேகமாக ஒடுக்கு முறையின் பல வடிவங்களை பேசும் இவரது கவிதைகள் மக்கள் புரட்சியால் இவற்றில் இருந்து விடியல் பிறக்கும் என்ற நம்பிக்கையையும் பேசுத் தவறவில்லை எனலாம் மற்றையது அனேகமாய் இத்தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகள் எழுபதுகளில் தொண்ணாறுகளின் பிறபகுதிவரை எழுப்பப்பட்ட கால ஒழுங்கில் தொகுக்கப் பட்டவை என்ற அடிப்படையில் அவ்வக்கால ஒடுக்கு முறைகளின்ன வேறுபட்ட வடிவங்களையும் இவற்றின் வழி தரிசிக்க முடிகின்றது.

“வேட்டுவர் விரித்த
வலைகளில் வீழ்ந்த
விடியலைத் தேடும்
வெண்புறாக்களே
விடுதலை வானில்
சிற்கினை விரிக்க
வலைகளை அறுத்து
ஒன்றுபட்டெழுங்கள்”

என தமிழ்தம் ஒற்றுமையின் அவசியத்தை இச் கவிதை மூலம் வலியுறுத்துகிறார். பாரதிக்கு ஒரு கடிதம் என்பது வித்தியாசமான ஒரு கவி முயற்சி

இராமர்கள்
 அனுமார்களுடன் வந்து
 எமது மண்ணை
 எரியுட்டி சென்றார்கள்
 என்ற புராணத் தொன்மம் சிறப்பு
 பாரதத்தின் இன்றை நிலையையும்
 யுத்த வெறுப்பையும் சமா தானத்துக்
 கான ஆவலையும் காண முடிகின்றது.
 மற்றொரு கவிதையில்,
 தம் உழைப்பில்
 தாமுண்ணும் மக்களுக்கு
 தருவதற்கு உங்களிடம்
 ஏதும் உண்டா

உழைக்கின்ற மக்களுக்கு
 உங்களைப்போல்
 உல்லாசம் உப்பரிகை
 ஏதுவும் வேண்டாம்

சேற்றுக்குள் உழைக்க
 சுதந்திரமாய் விட்டு விட்டு
 நிறுத்துக்கள்
 உங்கள் நிவாரணத்தை

பேசுகிறார்.
 தியாக மரணங்கள் பற்றி பேசுகையில்
 பேருக்கு
 குலம் விளங்க
 பெற்ற ஒரு மகனாக
 நாம் நினைக்க
 நீயோ
 ஊருக்கு விளக்காக
 எரிந்தனைந்தாய்...

என்று கூறுகிறார்.
 அதிகாரக் கனவுகள் என்ற மற்றொரு கவிதையில்,
 ஆதிக்கங்களால்

அடிப்பட்டு
 மிதிப்பட்டு
 முகமிழந்த
 முத்த பேரன்
 அதிகாரத்தை
 கட்டவீழ்த்தத்தில்
 அவர்களது பரம்பரையின்
 நிர்வாணம் நிழலாய்
 அவன் முன் நீள்கிறது

என்கிறார் உம் கரத்தை சேர்ப்பீரா
 என்ற கவிதையில் பொதுமைப்
 பண்பாட்டை மீட்ட டெடுப்பதில்
 உள்ள சவால்களைக் கூறி,
 இப்புவியை
 ஆக்கும் பணிக்கு
 சிறிதேனும்
 ஊக்கம் கொடுக்க
 உம் கரத்தை
 சேர்ப்பீரா

என்று முடித்துள்ளார் வேதம் புதிது
 என்ற கவிதை பெருநாட்டின் ஒளிரும்

பாதை எனும் மக்கள் விடுதலைப் படையின் புரட்சி
 பற்றிப் பேசுகிறது. அமைதி நிலை வர என்ற கவிதையில்

உங்களுள்
 ஒரு தீயை வளர்
 உனது சிந்தனையை
 ஒடுக்கிச் சிறைப்படுத்தும்
 மூடத்தனங்களுக்கு
 முதல் நிலை மூட்டு...

என்கிறார்.

நினைப்பு 93 என்ற கவிதை போர் அவலங்கள்
 பற்றியும் சமாதான ஏக்கம் பற்றியும் பேசுகிறது.
 எஞ்சியுள்ள ஓடுகளும் என்ற கவிதை வன்னி நன்பனுக்கு
 கடித வடிவில் எழுதப்பட்ட கவிதையாக அமைய
 நிறைவாய் பொது உரிமை பூக்கின்ற வாழ்வுக்கான
 ஏக்கமாய் வெளிப்பு என்ற கவிதை அமைகிறது இவ்
 வகையில் மூத்த படைப்பாளி யாய் தாயகம் சஞ்சிகை
 ஆசிரியராய் இடதுசாரி கொள்கையுடன் மாராமல்
 இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் அவரது கவிதைத்
 தொகுப்பின் முழுமைத்தரிசனத்தை கவிதை தரிசனமாய்
 எழுதக் கிடைத்த இவ்வாய்ப்பை பெரும் பேறாக கருதி
 ஜீவநதிக்கும் அவருக்கும் நன்றி சொல்லி இக்கட்டுரையை
 நிறைவு செய்கின்றேன்.

க.தணிகாசலம் பற்றிய சிறு தகவல்கள்

தந்தை :

சின்னத்தம்பி கந்தையா

தாய் :

மயில்வாகனம் சின்னம்மா

பிறந்த மீடம் :

வண்ணார் பண்ணை கிழக்கு,
யாழ்ப்பாணம்

பிறந்த திகதி :

28.09.1946

துணைவியார் :

தவமணி

திருமணம்:

01.09.1979

கல்வி கற்ற பாடசாலை:

கந்தர்மடம் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை
பரமேஸ்வராக் கல்லூரி திருநெல்வேலி

தொழில் :

அச்சுக்கோப்பாளர்
விவசாயிப்போர்ச் சூழலில்)

புனைபயற்கள்:

தணிகையன், அம்புஜன், குமுதன். பாமரன்

வெளிவந்த நூல்கள்:

சிறுகதைத்தொகுதிகள்
பிரம்படி(1988)
கதைமுடியுமா(1995)

கவிதைத்தொகுதி

வெளிப்பு

பொறுப்பாசிரியர்:

தாயகம்
கலை இலக்கிய சமூக விஞ்ஞான இதழ்

இணைச்செயலாளர்

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை

வெளி வரவள்ள நூல்:

புரிதல் - சிறுகதைத்தொகுதி

அந்த கூவின் விழியல்களில்

ஆடிக்காற்றும் அறுதுயில் கொள்ளும்
அமைதியான நடு நிசி நேரம்
அசைவுகளின்றி ஊரே உறங்கும்
ஒசைகளில்லா இரவின் மௌனம்
எங்கோ ஊர்ந்த வாகனம் நிற்க
எழுந்த பேரோசையில் எல்லாம் அதிர்ந்தது
இடியும் மின்னலும் தன்கதை தொடர்ந்தது
மழைப்புகார்களில் மறைந்து தெரிந்த
மங்கிய நிலவில் நாடகம் நடந்தது.

இரவுத் திரைகள் விலகிய விழியலில்
எலும்புகள் தசைகள் நரம்புகளாக
கதிரவன் ஓளியில் காட்சிகள் விரிந்தன.
கம்பிகள் இல்லாத் தந்திகள் பரவின
தொடர்ந்து பல்லாண்டுகள் அரசு வளர்த்த
வெறிகள் எழுந்து தாண்டவமாடின.
ஏதுமறியா மனிதரின் தலைகள்
மளமளவென்று சரிந்தன மண்ணில்
மறைந்து கிடந்த இனவெறி உணர்வுகள்
எழுந்து தீயாய் இலங்கையை ஏரித்தது.

கைதிக் கூண்டில் குதறிய உடல்கள்
குண்டுகள் பாய்ந்து சிதறிய தலைகள்
வீதிகள் தோறும் விழுந்த பிணங்கள்
வெந்து சாம்பவில் ஆழிந்த சுவடுகள்
மனித மலர்கள் கருகிய விழியல்கள்
மாறி ஓர்நாள் விழியல்கள் தோன்றும்
அந்த விழியலில் வானம் சிவக்கும்
அழகு மலர்களாய் வையகம் பூக்கும்
மனிதன் மனிதனாய் மனிதனை மதிக்க
புதிய மனிதன் எழுந்து நடப்பான்.

- க.தணிகாசலம்

உங்கள் தில்லங்களில் நடைபெற
இருக்கும் மங்களகரமான
நிகழ்வுகளுக்கு...

மதி கல்லீ

தருமண அழைப்பதம்
காட்சியறை

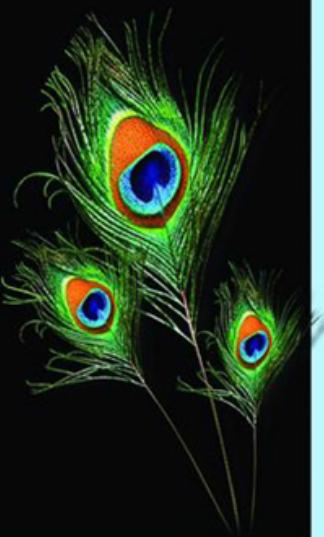
MATHI
COLOURS

WEDDING CARD SHOW ROOM

15/2, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.

T.P: 021 2229285, 077 7222259

இச் சுர்சிகை அவ்வாய் கலையகம் வெளியீட்டு இரிமையாளர் கலைஞர் த. கவுமணி அவ்களால் மதி கல்லீ நிறுவனத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.